

קריאת שמע

סידור קריאת שמע, הכולל:

314	1	קריאת שמע של ברכת השחר
423	20	קריאת שמע של שחרית
37	42	קריאת שמע של ערבית
797	56	קריאת שמע על המטה

שמע

				זווג חיצוניות דא"א	יאההויהה ¹
בז"ת	יאהרונהי	בחב"ד	יאהלוההים	בכתר	יאההויהה ²

¹ עי' שעה"כ כג ע"ב וז"ל: הנה כוונתינו בתחילה היא לזווג זווג חיצון דא"א, אמנם לפי שהוא נעשה מעצמו שלא ע"י העלאת מ"ן של זר"ן כנז', לכן אין אנו מכוונים אותו בענין היחוד דק"ש כי הנה הוא זווג תדירי ואינו נפסק ונעשה מעצמו, אבל כוונתינו היא להוריד הארה ושפע מן הזווג ההוא אל זר"ן לשיהיה בהם כח לעלות בסוד מ"ן אל צורך זווג האחר של הפנימיות במלת אחד, ע"כ.

משמע מדבריו שכל כוונה אחרת אנחנו גורמים את הזיווג על ידי הכוונה שלנו, אבל כאן רק מכוונים להוריד הארה ממנו אל זר"ן וזה כן תלוי בידינו, ויתכן שהוא מובן שאין קבלת שפע ללא ההכנת הכלי, וזה בידינו שהוא שייך לזר"ן וצ"ע. ועי' שמן ששון (שעה"כ פרק ו' אות לד) שהתקשה בזה ותירץ וז"ל: נמצא שאפילו שנעשה הדבר מאליו צריך לכוין וכוונתינו הוא שעתה בעת הזאת נעשה הענין מאליו ע"י אמירת מלת שמע ועקימת שפתים הביא מעשה והוא ג"כ מאליו. וקשה שמשמע מדבריו שזה נעשה על ידי אמירתנו ולא על ידי כוונתינו, וקשה הדבר, אלא נראה דיוק לשון הרב כדברינו וצ"ע.

² מכוונים כאן בזיווג חיצון דא"א ג' כוונות בזה: גם בכתר, וגם בחב"ד, וגם בז"ת, והוא חידוש הרש"ש בנוי על דברי האריז"ל בענין זיווג זר"ן (עי' שעה"כ לז ע"ד ד"ה ענין ד' זקיפות, ועי' ע"ח שער הזווגים פרק א' מ"ב), ז"ל הרב בשעה"כ הנ"ל: שלש יחודים הם האחד הוא יחוד אהיה ויהיה הב' הוא יחוד יהוה ואלקים הג' יחוד הויה ואדני ולפעמים מתייחדים יחד יחוד הראשון או יחוד השני או השלישי ולפעמים מתייחדים שלשתם ואז הוא יחוד גדול שבכולם ואז הנוק' נקרא נר ה' בסוד שלשה יחודים הללו העולים בגי' נ"ר ואז הנקבה נקרא נר מצוה ומאירה אור גדול. יוצא אם כן שבכל יחוד של א"א בכוונות, מכוונים אותו של כתר חב"ד וז"ת [אמנם בזיווג זר"ן הוא מתפשט לחב"ד ז"א ונוק'] ונקרא כוונת נ"ר שג' שמות אלה יחד הם בגימ' נ"ר.

קריאת שמע

מלכיגה ז' מלכות לחסד, ביכורי ב"ן דע"י ואבא ח"א	³ יוד הי ויו הי
מלכיגה ה' ח' מלכות לגבורה, ביכורי ב"ן לנוק' דע"י ואימא ונוק' דז"א	יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי ⁵
מלכיגה ג' ח' מלכות לתנה"י, ביכורי ב"ן דז"א ויש"ס ויעקב	יהוה יוד הא ואו הא ⁶
מלכיגה ב' שיהא ד' מלכות למלכות, ביכורי ב"ן לנוק' דז"א ותבונה ורחל	י יה יהו יהוה
מלכיגה ז' פנים למלכות. סך כולם גימ' ש"ס דשמע	יוד הה וו הה

³ עי' שעה"כ כג ע"ב וז"ל: תחילה תכוין להמשיך הארה מן אבא אל ז"א, ומן אימא אל נוקבא דז"א הנקרא מלכות [היינו המלכות דכל הז"מ – ש"ש פ"ו אות לה], וזהו ענין שמע ישראל, שמע לנוק' וישראל אל ז"א. שמע היא ש"ם ע', פי' כי המלכות הנקראת "שם" וכו', והטעם הוא במה שהודעתך כי כל האחוריים העליונים [היינו עצם המלכים שמתו, שכולם נחשבים כאחוריים] שנפלו בימי המלכים שמתו, הנה אותם הביטולים שנתבטלו הם בחי' המ"ן שאנו מעלים תמיד לתקנם כמבואר אצלנו (שער רפ"ח פרק ה'), וכל האחוריים* ההם ירדו למטה עם המלכות [עי' דרוש ב' דעמידה ד"ה דע כי המלכות, שכאן המלכות היא ט"ר דמלכות שירדו למטה לבריאה – היינו במיעוט הירח או בחטא אדה"ר או חטא העגל וכו'] ועתה עולים הם עמה. וחיבור אלו הבחינות הם הנקרא "שם", לפי שהאחוריים* כולם הם במספר רפ"ח, שהם הויה דיוד"ן בגי' ע"ב, והויה"ה דס"ג אשר עם עשרה אותיותיה היא ע"ב [זה ע"ג ועם מ"ה שהוא ע"א יוצא ששניהם ע"ב], והויה דמ"ה עם מספר ההויה עצמה שהיא כ"ו הרי ע"ב עם הכולל, והאחוריים דהויה דב"ן דהה"ן י' יהו יהוה, הרי ע"ב. וסך ד' פעמים ע"ב הם רפ"ח ניצוצין הנז'. ואם תחבר בחי' הפנים דהויה דב"ן דמילוי הה"ן שהיא ג"כ גי' ב"ן, יהיה הכל גי' ש"ם, כי אלו הפנים הם הפנים של המלכות אשר גם הם ירדו.

* עי' נהר שלום ג ע"א וז"ל: ממדריגה השנית שהיא אחוריים דט"ס עליונות דכתר דפרצוף מלכות דפר' מלכות (דאצילות סכ"י) שהיא י' אותיות עצמן דריבוע דהויה"ה עד אין קץ ירדו עם הכלים דב"ן לבי"ע. והנה מספר המדריגה הזו הב' דב"ן שהוא באחוריים דמלכות דכתר הנז' היא ע"ב הרי ד"פ ע"ב הם רפ"ח והם מספר המדריגות הראשונות אשר מהם התחילו לירד האורות דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן דא"ק עם הכלי לבי"ע ושאר המדריגות שמהם ולמטה לא עלו בשם דמכל שכן הוא ושאר המדריגות שמהם ולמעלה נשאר באצילות בכלים דא"א ואו"א כנז"ל וזה היה בכל פרטי פרצופי אבי"ע דמחצב העולמות והנשמות, עכ"ל. מכוונים שזה נמצא בבי"ע.

ועי' שעה"כ שם: תכוין להמשיך אל זה השם אור מן הע' העליונה הגדולה שה"ס הז"ת דאימא. והטעם הוא לפי שמלכות נקרא שביעית בערך הז' קצוות, ולכן היא צריכה לקבל מן ז"ת דאימא שאח"כ תוכל להזדווג עם ו"ק ז"א, שהם סוד אות ו' כנודע.

עי' שעה"כ כא ע"ד ז"ל: בזווג או"א, הם צריכים אל מ"ן של זר"ן בניהם, ולפי שהן צריכין בתחילה לתקן עצמן כדי שיוכלו לעלות ולהיות בסוד מ"ן, לכן אנו ממשיכין לשניהם שפע בסוד ב' תיבות שמע ישראל, כי שמע היא המלכות הנקרא שם ע', שהמלכות נק' שם וכו', ואנו ממשיכין אל המלכות שנקרא שם, שפע מן הע' שהיא מאותיות גדולות, שה"ס ע' שמהן עלאין דאינא דחיי שהיא בינה. ואלו הע' ה"ס ז"ס תחתונות דבינה אשר כ"א כלולה מעשר שהם ע'. וז"ס ע' רבתי דשמע שהיא הבינה.

עי' שעה"כ כד ע"ג וז"ל: ע' דשמע תכוין בה אל הויה דס"ג עם עשר אותיותיה שהם ע"ג, וביארנו שאז עדיין לא היה זמן העלאת מ"ן, ולכך לא קבלה הארה אלא מחשבון ס"ט ועם הכולל הרי ע', וחשבון הד' הנשארים מן ע"ג לא קבלה הארה מהם להיותם יותר גבוהים, וה"ס ד' אותיות המעולות שבהוית ס"ג, והם ג' יוד"ן וא' שחשבונם א"ל.

⁴ לגבי ענין "מדריגה ז' וכו'" עי' שער רפ"ח פרק ב' מדריגות של שמות וכו'. ומש"כ "בירורי הב"ן דע"י ואבא וז"א", עי' שער אנ"כ פרק ט' וז"ל, א"א ונוק' דעת הכולל חר"ג מכריע בין החו"ב שהם עתיק ונוק', ע"כ, דהיינו שכל קו הימין יהיה נקרא עתיק, וקו שמאל יהיה נקרא נוק' דעתיק, וקו האמצעי יהיה נקרא א"א ונוק'. וכולם ב"ן דעתיק וכן ב"ן דאבא, מאחר שכולם הניצוצין מהמלכין קדמאין שנפלו לבריאה, וכל מה שנפל היא רק מבחי' הב"ן. וכל קו ימין נכלל במלך החסד. וכל קו שמאל נכלל במלך הגבורה, וכל קו האמצע נכלל בת"ת הכולל נה"י והוא צד ימין של קו האמצעי, והמלכות היא צד שמאל של קו האמצעי.

ומאחר שיצא ז"ת וכולם מלכיות, לכן כל א' הוא מלכות דחסד ומלכות דגבורה וכו'.
⁵ עי' שער רפ"ח פרק ב' שזה צריך להיות גימ' ע"ב, ולכן כאן הוא שם ס"ג יחד עם י' אותיות, ולכן מוזכר פעמיים, א' לגימ', וא' למספר האותיות.

⁶ כנ"ל הערה 5 כדי ששם מ"ה יהיה גימ' ע"ב צריכים מ"ה ועוד כ"ו של שם הויה"ה פשוטה מרפ"ח פרק ב'.

קריאת שמע

לנפש לנשמה	לנ"ר	יהוה אלהים	לנ"ר לנשמה	יהוה אלהים
ונשמה	חיה	איהויהו	ונשמה	חיה
לנרנח"י	לכוח	יוהויהו	לנפש	לנ"ר
לנ"ר	לנשמה	אלהים	לנשמה	לנ"ר

לחז"ן בג"ה דת"י דנה"י דו"ק דביוריס הגז' הכלולים בתוך הגוף העומדת בהיכל אהבה דכריאה לסלק הארת הלבוש הגמשך מעטרת יסוד דתבונה ולהעלותו לת"ת דתבונה ומצטנן הארת הגז' לצורך ת"ת דז"א

13

דאלקים.

[הסבר לשון הרש"ש] להמשיך חח"ן בג"ה דת"י [ג' קוין], דנה"י דחג"ת ונה"י [דנה"י – והם עיבור דיניקה ועיבור דעיבור], דאימא, עם מוחים פנימיים דעיבור [הם] דצ' דל' (שהוא פנימיות נה"י דחג"ת), וצ' דצ' (והוא פנימיות נה"י דנה"י) [שהרי בק"ש כאן בישראל ממשיכים ל"מ דאימא, לכן כאן יש רק צ'], שהם [בשמות] ג' אלהים, עם חלקי הנרנח"י {ביר"א כתוב רנח"י וכנראה שזה טעות וצ"ע} והמקיפים המלובשים בהם, שהם ג' אה"ה וג' הויר"ת, ונקודותיהם כידוע שהם חיות [קו ימין] ונשמות [קו שמאל], וחיות ונשמות דרוחות [צדדי ימין ושמאל של הקו האמצעי] דנרנח"י דנפש [עיבור] דנ"ר [דעיבור ויניקה] דנשמה [פנימיות ז"א שהוא תבונה] דב"ן דמ"ה [קו ימין] ודב"ן [דב"ן – קו שמאל].

ע"י ע"ח שער השמות פרק א' שמביא שכל ספירה יש לו שם הו"ה כנגדו עם ניקוד מסוים בנוי על התיקו"ז קנא ע"א. וכל א' בא יחד עם המקיף שלו, ולכן יש לו גם כן אה"ה יחד עם השם הו"ה.

כל שם כאן עם ניקוד היא אורות, והשמות ללא ניקוד הם מוחין (נה"ש לג ע"ג).

¹² דנ"ר דנשמה היינו דיניקה דתבונה.

¹³ ע"י שעה"כ כה ע"ג ז"ל: בעת לידת התבונה את המוחין דגדלות דז"א מתקררין ומצטננין ירכותיה, בסוד מ"ש רז"ל (&) אין התורה מתקיים אלא במי שממית עצמו עליה [ע"י שער המוחין פרק ג'], ושם נתבאר צינן והתקררות ירכותיה שהוא בחינת הסתלקות הארה פנימית שבהם למעלה בת"ת שבה, וע"כ נשארים נה"י שבה שהם ירכותיה בלי הארה הפנימים שבהם, ונשארים בחי' חיצוניותם שבה בלבד. וכאשר יולדת המוחין ההם, הנה הם חוזרין המוחין ההם לכנס בתוך נה"י דתבונה הריקניים, והאור האמיתי הפנימי שהיה בתוכם נסתלק למעלה בת"ת שבה כנז', ואז בהיות חיצוניות נה"י דתבונה מלבישים את המוחין דז"א הם נכנסים הכל ביחד תוך רישא דז"א, ואז נחשבים הנה"י דתבונה בז"א כאלו הם גופא דז"א עצמו, ובכח הזה נעשית הגדלת ז"א.

צריך שתכוין כי במלת שמע מתחלת התבונה להכין עצמה לצורך המוחין דז"א, ומתחיל להסתלק מתוך נה"י שבה המוחין וההארה הפנימי' שבתוכה, ועולים עד הת"ת שבה, כדי להכין מקום פנוי וריקן לצורך הכנסת המוחין דז"א בתוכם כנז', ובתיבת שמע מצטנן היסוד שלה ואור פנימי שבתוכו מסתלק ממנו ועולה אל הת"ת שבה, כי מן היסוד שבה הוא התחלת הצינן והתקררות והסתלקות האורות.

ושם ע"ד: שמע היא הארה הנמשכת מן העטרה לצורך היסוד דז"א, ואמנם עתה הוא לצורך ת"ת שבו. @צ"ע הרב לא ידע

קריאת שמע

<p>יכוין להמשיך חח"ן בג"ה דת"י, דכחב"ד וחג"ת, דפלרוף ו"ק דתבונה, עם מוחים מקיפים דל"מ דללם המלוכשים בהם, עם המוחים דיניקה המלוכשים בהם, שהם מ"א אוחיות דקמ"ג, גי' אל"י, עם חלקי הנרנח"י והמקיפים המלוכשים בהם שהם ט' אה"ה וט' הוי"ת ונקודותיהם כידוע, חיות ונשמות דרוחות דנרנח"י דנח"י, ודננח"י דרוח דרוח דנשמה דב"ן דמ"ה ודב"ן</p>	<p>14 ישראל¹⁵</p>
---	-------------------------------------

	<p>17 אֱהִיָּה יְהוָה</p>	<p>16 ל"מ דלמח</p>	
<p>יחידה דנרנח"י דנח"י דרוח דנשמה</p>	<p>חיה דנשמה דנח"י דרוח דנרנח"י דנח"י דרוח דנשמה</p>	<p>חיה דנרנח"י דנח"י דרוח דנשמה</p>	<p>אֱהִיָּה יְהוָה</p>
<p>נשמה דנרנח"י דנח"י דרוח דנשמה</p>	<p>חיה דנשמה דנח"י דרוח דנרנח"י דנח"י דרוח דנשמה</p>	<p>חיה דנרנח"י דרוח וז' דללם דרוח דנשמה</p>	<p>18 אֱהִיָּה יְהוָה</p>
<p>נשמה דנרנח"י דרוח דרוח דנשמה</p>	<p>חיה ונשמה דרוח דנרנח"י דרוח דרוח דנשמה</p>	<p>חיה דנרנח"י דרוח וז' דללם דרוח דנשמה</p>	<p>אֱהִיָּה יְהוָה</p>

19

20 **אֱהִיָּה. אֵלֶּף הָא יוֹד הָא.** גי' אל"י והם מוחין דל"מ

14 עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: ישראל ר"ל שי"ר א"ל, כי הבינה נקראת שיר, והחכמה נק' א"ל, והת"ת הנקרא ישראל מקבל עתה השפע משניהם.

ועיי"ש דף כב ע"א וז"ל: אל הוא שם י"א"י שבהויה דס"ג, והוא בחי' הה"ח דאבא שניתנו ביסוד דאימא. ושי"ר הם הה"ג דאימא עצמה.

ועיי"ש דף כג ע"א וז"ל: ישראל שהוא ז"א איננו צריך לקבל רק מן שי"ר אל, שהם חו"ג דאבא שהם ב' קצוות הראשונים, כי כבר יש לו ר"ק, ולכן יספיק לו במה שיקבל שפע מן ב' קצוות ראשונות. - לא מוזכר.

עי' שעה"כ כג ע"ג ז"ל: עתה מקבל הז"א מן אבא הארה כדי שיוכל אחר כך להעלות מ"ן, כדוגמת מה שביארנו במלת שמע לצורך נוקביה.

עי' שעה"כ כג ע"ד ז"ל: והנה בזוהר במקומות רבים וגם בפ' ואתחנן אמרו כי ישראל [דשמע ישראל] זה היינו יש"ס, וכבר הודעתין כי כמו שז"א מתחלק לב' פרצופים והם יעקב וישראל, וכו', וגם אבא נחלקת לב' והם אבא ויש"ס. והטעם שנקרא יש"ס הוא משום דאיכא ישראל זוטא והוא הז"א, והנה עתה במלת ישראל מקבל ז"א הנק' ישראל זוטא הארה מן יש"ס פרצוף התחתון דאבא כנז', ולא מכולו אלא מבחי' חסד וגבורה שבו הנק' שי"ר א"ל, שיר משמאלא א"ל מימינא, כנז' בתיקונים (&). וכבר ביארנו לעיל במלת שמע למה נוקביה מקבלת מכל הז"ת דאימא וז"א מן חו"ג דאבא לבד והנה הארת ז"א אינה כהארת נוקביה, והוא מה שנתבאר לעיל שעדיין אנו צריכים להשלים לו מוחין דיניקה שהם שמות אלקים.

15 הסבר הרש"ש: יכוין להמשיך חח"ן בג"ה דת"י, דכחב"ד וחג"ת [מ"ל דצל"ם, וכאן פנימי דתבונה], דפרצוף ו"ק [יניקה] דתבונה, עם מוחים מקיפים דל"מ דצלם המלוכשים בהם [כללות האה"ה והוי"ות יחד], עם המוחים דיניקה המלוכשים בהם [שהוא האה"ה ומלא ומלא דמלא], שהם מ"א אותיות דקמ"ג, גי' [מספר האותיות בגימ' אל"י, עם חלקי הנרנח"י והמקיפים המלוכשים בהם שהם ט' אה"ה וט' הוי"ת ונקודותיהם כידוע, חיות ונשמות [וחיות נשמות] דרוחות דנרנח"י דנח"י [מ' דצלם], ודנרנח"י דרוח [ל' דצלם] דרוח [יניקה] דנשמה [פנימיות דז"א] דב"ן דמ"ה ודב"ן.

16 עי' שעה"כ יט ע"ד ז"ל: במלת "ישראל" נכנסים יחד פנימי דאבא ומקיף דמצד אמא דקטנות ביחד, ע"כ, והמקיף דמצד אמא דקטנות הוא ל"מ דצלם. [וכל זה כדי שיהא כח להעלות מ"ן באחד] עי' פרקי הצלם פרק ה' שהל"מ דצלם הם כחב"ד חג"ת, לכן יש שמות כנגד רק כנגד כחב"ד חג"ת וללא נה"י.

17 יחידה דנרנח"י [כתר] דנח"י [מ' דצלם] דרוח [דו"ק] דנשמה [דתבונה].

18 חיה [קו ימין] דנרנח"י דרוח [ל' דצלם] דרוח דנשמה.

19 עד כאן הוא אורות ומכאן זה מוחין, ולכן זה ללא ניקוד (נה"ש לג ע"ג).

20 עי' שעה"כ כא ע"א וז"ל: והק"ש של הקרבנות אשר אז נכנסין המקיפים דקטנות דאימא והפנימים דקטנות דאבא, צריך ג"כ לכוין כוונה אחרת, שהיא ג"כ בגימ' ישראל, כדוגמת אותה

קריאת שמע

אלף למד פא, הא אלף,
 יוד ואו דלת, הא אלף²¹
 ללס דו"ק דתבונה לחח"ן
 בג"ה דת"י דכחב"ד וחג"ת
 דפרצוף ו"ק דב"ן דמ"ה ודב"ן,
 דחו"ב דז"א

22

גם יכוין להמשיך חח"ן בג"ה דת"י לנה"י דפרצוף ו"ק דיש"ס עם מוחים פנימיים לז' ללס המלוכשים בהם שהם מילוי שד"י גי' ש"ר עם חלקי הגרנח"י והמקיפים המלוכשים בהם שהם ד' אה"ה וד' הוי"ת ונקודותיהם כידוע שהם חיות ונשמות וחיות ונשמות לרוחות דגרנח"י דנפש דרוח דנשמה דמ"ה דמ"ה ודב"ן

נשמה דגרנח"י
 דנפש דרוח
 דנשמה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

חיה דגרנח"י
 דנפש דרוח
 דנשמה

אֱהִיָּה²³
 יְהוָה

אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ
 יְהוָהוּ יְהוָהוּ
 חיה ונשמה דרוח
 דגרנח"י דנפש דרוח
 דנשמה

גי' ש"ר והם מוחים פנימיים לז' ללס דו"ק דיש"ס לחח"ן בג"ה דת"י לנה"י דפרצוף ו"ק דמ"ה דמ"ה ודב"ן דחו"ב דז"א	שין דלת יוד²⁴
יכוין לסלק האור המתפשט בעטרת יסוד דתבונה ולעלותו לת"ת דתבונה ומלטנו עטרת יסוד הגז' לזכך הדעת דז"א ²⁵	

יכוין להכין ולהזמין את אור"א ודעת על ידי שימשיך להם מיה"י דע"ב דמו"ם דא"א מוחין דיניקה לאור"א ודעת, להיינו ע"ב לאבא מחח"ן דמו"ם דא"א מויר"ד דע"ב דא"א, וקס"א לאימא מה"י דע"ב ומבג"ה דמו"ם דא"א, וע"ב וס"ג לדעת מויר"ו דע"ב דא"א מלת"י דמו"ם. ועד"ן יכוין להמשיך מעתיק לא"א מוחין דיניקה, ומאח"ף דא"א דעתיק, וכן מזה לזה עד רוס המעלות, כדי שעי"ז יהיו מוכנים כל הפרצופים לעלות מ"ן כל א' דפרצוף שלמעלה ממנו כדי שיזווגו כל הפרצופים הג"ל במלת אחד להמשיך מוחים דגלות לפרצוף שלמטה מהם²⁶

כוונה דק"ש דיוצר, והיא זאת, שתכוין אל שם שדי במילואו, אשר מילואו לבד עולה ת"ק. ואח"כ תכוין אל שם אהיה דמילוי אלפין בפשוטו ומילוי ומילוי מילוי, שהם מ"א אותיות ותחבר מ"א עם ת"ק יהיו בגי' כמנין ישראל, ע"כ.

וטעם הדבר שזה הכלי של המוחין לעיל ולקמן השד"י היא הכלי של המוחין דלקמן.
²¹ הסבר הרש"ש: גי' אל"י והם מוחין דל"מ דצלם דו"ק דתבונה לחח"ן בג"ה דת"י דכחב"ד וחג"ת [ל"מ דצל"ם] דפרצוף ו"ק דב"ן דמ"ה ודב"ן [הם מוחין דתבונה שנכנסים לז"א], דחו"ב [דמוחין] דז"א.

²² הסבר הרש"ש: גם יכוין להמשיך חח"ן בג"ה דת"י לנה"י דפרצוף ו"ק דיש"ס עם מוחים פנימיים דצ' דצלם המלוכשים בהם שהם מילוי שד"י גי' ש"ר עם חלקי הגרנח"י והמקיפים המלוכשים בהם שהם ד' אה"ה וד' הוי"ת ונקודותיהם כידוע שהם חיות ונשמות וחיות ונשמות דרוחות דגרנח"י דנפש [צ' דצל"ם] דרוח [יניקה] דנשמה [יש"ס] דמ"ה דמ"ה ודב"ן.
²³ עי' שעה"כ יט ע"ד ז"ל: במלת "ישראל" נכנסים יחד פנימי דאבא ומקיף דמצד אמא דקטנות ביחד, ע"כ, והפנימי דמצד אבא דקטנות הוא כאן.
 עי' לעיל הערה 16 שצ' דצלם הוא נה"י.
²⁴ עי' לעיל הערה 20.

זה מוחין ולכן ללא ניקוד (נה"ש לג ע"ג).
²⁵ עי' לעיל הערה 13. וכאן מסתיים כוונות ישראל.
²⁶ עי' שעה"כ כד ע"א וז"ל: אור"א צריכין גם הם אל זווג גבוה ועליון מהם כדי שיקבלו אור משם בתחילה, הלא הוא הזווג העליון הנעלם והסתום של א"א, ובכח מה שמקבלים מאותו הזווג יש כח בהם גם הם להזדווג. וכעד"ז הולך סדר המדרגות זו למעלה מזו עד שאין הפה יכולה לדבר עמוק עמוק מי ימצאנו. וסוד הענין הוא כי הנה זווג החיצוניות של העולמות הנה הוא נמשך ממוחין דאור"א עצמם בלתי שיקבלו אור עליון, כי כיון שכל המדרגות אשר תחתם נמשך מהן, פשוט הוא שיש בהם כדי לחיות את כולם.

קריאת שמע

אֱלֹהֵינוּ ³³	אימא מה"י א' דע"ב דא"א דבג"ה דמו"ם
אֱהִיָּהּ	
יְהוָה	
אֵלֹהֵי יוֹד הֵי ³⁴	
לכג"ה דא"א ויסקו"ת יכוין לסלק האור שבפרק אמונתי דנלח דתבונה ולעלותו לת"ת לילה ומלטנן הפרק הגז' לזוך חכמה דז"א שלמטה מהס' ³⁵	

יֵהוּאֲדֵנִי ³⁶	מו"י דע"ב דא"א דלת"י דח"ס דמו"ם
----------------------------	------------------------------------

יאהדונהי

אֱהִיָּהּ³⁷

יְהוָה

יוד הי ויו הי

יוד הי ואו הי³⁸

לדת"י דא"א ויסקו"ת יכוין לסלק האור
שבפרק התחתון האור דתבונה ולעלותו
לת"ת לילה ומלטנן הפ' הגז' לזוך גבורה
דז"א³⁹

אחד

יכוין להמשיך מה' אחרונה דע"ב דא"א מלת"י דגבורות דמו"ם לזו"ן

אֱהִיָּהּ⁴⁰ הֵי⁴¹ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ

יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

אוהויהו אוהויהו

³³ עי' הערה 28.

³⁴ עי' שעה"כ כב ע"א וז"ל: אלקינו ה"ס אהיה דיודין באימא.

³⁵ עיי"ש כה ע"ד וז"ל: "אלהינו" הוא פרק האמצעי דנצח לחכמה דז"א, כי בתחילה מתקרב פרק התחתון ואח"כ העליון, והרי נגמר קו ימין.

³⁶ עי' הערה 28.

פירוש הרש"ש^{###}.

³⁷ ניקוד המוצא (חולם ליו"ד, צירי לה', וקמץ לו') הוא ניקוד הדעת &.

³⁸ עי' שעה"כ כד ע"א שזה הו"ה דיודי"ן. ועי' שעה"כ כב ע"א וז"ל: ה' הג' הוא הדעת המזווגם אשר הוא מתעורר עתה אל הזווג, ועתה הוא בסוד הויה דמילוי ס"ג, ועדיין אל תחבר שם הויה עם שם אהיה.

עי' שעה"כ כד ע"א וז"ל: הדעת המזווגם לאו"א כנז' בזוהר ובתיקונים, והוא בחי' מזלא עלאה דדיקנא דא"א המזווג לשניהם.

³⁹ עי' שעה"כ כה ע"ד וז"ל: "יהוה" פרק התחתון דהוד דאימא לגבורה דז"א.

⁴⁰ עי' שעה"כ דף כב ע"ב וז"ל: כי בא"א יש בו הויה אחת הכוללת כל הי"ס שלו, ע"כ. ואם לעיל [הו"ה אלקינו הו"ה] יש חב"ד כאן צריך להיות ו"ק.

⁴¹ עי' שעה"כ כב ע"ב ז"ל: במלת אחד תכוין להוריד הארה מן אות ה' אחרונה של הויה א"א אל זר"ן, שהם הויה אדני הנרמזים באחד, א"ח ד', כדי שיעלו זר"ן עתה בסוד מ"ן אל זווג או"א. מכוונין אות זו.

קריאת שמע

יוהוויהו יוהוויהו

יאהדונהי⁴²

ציטון פרק ראשון דהוד להעלותו לת"ת דתבונה לצורך בינה דז"א
ר"ח ז"א ד' דנוק' ללא וכלל אהדות גמור ע"י ר"ס ומתפשט בחוכם ⁴³

ר"ח ט"ס דז"א שבו שם מ"ה אלני ד' דנוק' העומדת אחורי ד"ס תנהי דז"א שבה שם אלני	יוד הא ואו הא ⁴⁴
---	------------------------------------

למסור עגמו על קידוש ה' ויקבל עליו ד' מיתות
בית דין מד' אהותיות הוי"ה מד' אהותיות אלני
ליחדם ע"י ד' אהותיות אהי"ה וע"י עסמ"ב

	י	א	א	יוד הי ויו הי	
	ה	ד	ה	יוד הי ואו הי	
	ו	נ	י	יוד הא ואו הא	
	ה	י	ה	יוד הה וו הה ⁴⁵	

⁴² כאן כללות זר"ן שאליו מורידים את הארת ה"ס דא"א, וע"י הערה 41.

⁴³ ע"י שעה"כ כא ע"ד וז"ל: ובד' דאח"ד תכוין אל המלכות המת"ת הנק' א"ח, ולכן ד' זו היא גדולה להיות עתה למעלה במקום או"א בסוד מ"ן.

וע"י שעה"כ כב ע"ב וז"ל: תכוין בד' דאחד שהיא בלאה ותכוין כי אלו המוחין הם בחינת אור פנימי אל לאה ובחי' אור מקיף אל ז"א, כי לא נכנסו המוחין במצחו. לא מופיע בסידור

⁴⁴ ז"ל שעה"כ כד ע"א: אחרי אשר נזדמנו והוכנו או"א, אנו מעלים עתה להם את המ"ן כדי לזווגם במלת אחד. והנלע"ד שצריך לכוין להעלות עתה את ז"א לצורך מ"ד* לחברם ולשלבם יחד, ולהעלות לנוקבא לצורך מ"ן, כדי להוריד אח"כ טיפת הדכורא בנוקבא וכו', צריך שבמלת אחד יכוין לג' דברים: הא', הוא להעלות תחילה מ"ן. והשני, הוא לזווג אח"כ את או"א. והשלישי, הוא להוריד אח"כ מוחין אל הזו"ן. וזה סדרן, יכוין תחילה במלת אחד אל שני אותיות א"ח כנגד ז"א, הנקרא א"ח של המלכות, ובאות ד' תכוין אל נוקבא, ותכוין להעלות את שניהם. גם תכוין שניהם זר"ן הם אחדות גמור אחד. וזה תכוין בשטחיות פשט מלת אחד. גם תכוין כי א"ח הוא הז"א הכולל ט"ס כמנין א"ח, והמלכות היא העשירית הנקרא ד', ע"ש שמקומה הוא כנגד שיעור ד"ס דז"א שהם תנה"י, ועומדת עמהם אחור באחור כנודע. גם תכוין באותיות א"ח בז"א אשר הוא שם הויה דמלוי אלפ"ן שהוא בגי' מ"ה [וכן הוא בדף כב ע"א], ובאות ד' תכוין בנוק' אשר היא שם אדני במילואו עולה תרע"א, כי עתה נתמלא שמה. ודע כי זו המלכות שאנו מכוונים בד' דאחד הוא בחי' רחל, לפי שהיא הספירה העשירית מן ה"ס עצמן, והיא מכללן כי לכן נקרא רחל עקרת של הבית עיקרא של בית, ולכן ויאהב יעקב את רחל. משא"כ בלאה שהיא בחי' האחוריים שנפלו מן אימא עלאה כנודע. [צ"ע איך לכוון את זה שזה לא שמות, שהרי הלש"ו & אוסר].

*מ"ד כאן היא מ"ן לצורך הדכר וכן המ"ן דנוק' לקמן.

שם מ"ה שזה עיקר פרצוף ז"א.

⁴⁵ ע"י שעה"כ כד ע"ב וז"ל: ודע כי הנה ע"י תפלתנו ומצות שאנו מקיימים לקרא קריאת שמע יש כח ותוספת גבורה ברחל לעלות עד מקום ז"א דאצילות מן המקום אשר היא עומדת בו עתה, שהוא בהיכל אהבה דבריאה עד ז"א דאצילות. ואח"כ עולים שניהם יחד עד או"א להעלות להם מ"ן. וכו' והנה בזמן הגלות אין כח ברחל לעלות כיון שהיא למטה בהיכל אהבה של עולם הבריאה כנז', ולכן אנו צריכין למסור נפשינו על קדוש השם באות ד' דאחד, וצריך לכוין ולקבל עליו ד' מיתות ב"ד סקילה שרפה הרג וחנק מן ד' אותיות אדני. ועיי"ש עוד: יש קצת תיקון במה שנמסור נפשינו על קדוש השם בכל לב, כי ע"י כן אפילו אין בנו שום מע"ט והרשענו עד להפליא, הנה ע"י מסירת נפשינו להריגה מתכפרים עונותינו כולם, ויש בנו יכולת לעלות עד אימא עלאה וכו' וז"ס על קדוש השם שהיא אימא אשר למעלה על ז"א הנק' ה'.

קריאת שמע

<p>ויכון להעלות נרנח"י שלו למ"ן אל הנוק' דז"א לאצילות העומדת בצריאה ולהמשיך לה ייא"י דס"ג לאותיות מכתר וחכמה לאימא והם עולים כמס' א"ל בסוד חסד א"ל ויכון להמתיק בו את הב' פעמים ש"ך ש"ך דינים דז"ן הנכללים אח"כ בה שהם הז' מלכים דז"ן ועי"ז מתמלא שם אלני שבה אלף דלת נון יוד שהוא גי' תרע"א כמספר ב' פעמים ש"ך ש"ך וייא"י</p>	<p>אלף דלת נון יוד⁴⁶</p>
---	--

יאהדונה⁴⁷

	<p>יוד הי וין הי⁴⁸</p>	<p>מדריגה ז' מלכות לחסד, ביכורי ב"ן דע"י ואבא ח"א</p>
<p>יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי</p>		<p>מדריגה ה' וז' מלכות דגבורה, ביכורי ב"ן דנוק' דע"י ואימא ונוק' דז"א</p>
<p>יהוה יוד הא ואו הא</p>		<p>מדריגה ג' וז' מלכות דתנה"י, ביכורי ב"ן דא"ל ויש"ס ויעקב</p>
<p>י יהו יהו יהוה</p>		<p>מדריגה ב' שהיא ד' מלכות דמלכות, ביכורי ב"ן דנוק' דא"ל ותבונה ורחל</p>

49

גם יכון להעלות נשמת ז"ן והם אותם המוחים שגכנסו

⁴⁶ עי' שעה"כ כב ע"א וז"ל: ובמלת אחד תכוין להעלות וכו', אות ד' דאחד שהיא בחי' לאה, תכוין בה בסוד שם אדני במילואו כזה אל"ף דל"ת נר"ן יר"ד, ותכוין לשתף נשמתך עמהם אחר שמסרת עצמך על קדוש ה'.

עי' שעה"כ כד ע"ב וז"ל: והנה צריך לכוין בהויה דס"ג, כי הוא המעלה את הנשמות ואת המ"ן של אימא עלאה כנודע, כי שם ההויה דההין דב"ן מעלה מ"ן למל' והויה דס"ג מעלה מ"ן דאימא [ייא"י של הס"ג כדאימא בהסבר הרש"ש].

ועי"ש כד ע"ג וז"ל: עתה אשר היא ממש מעלה מ"ן צריכה לקבל הארה מארבע אותיות ייא"י שחשבונום א"ל, ועי"י הארה זו תוכל לעלות, ואלו הד' אותיות ייא"י תכוונם במלת אחד באות ד' דאחד וכו', כי תחילה לא היתה היא רק שם אדני פשוט, ועתה נמלאת בסוד מלוי אלף דלת נון יוד כמ"ש, שצריך לכוין בד' דאחד אל שם אדני במלוי כנז', וצריך לכוין כי זה המלוי נתוסף בה עתה עי"י זו ההארה הנמשכת אליה מן ארבע אותיות ייא"י שבהויה ס"ג הנז'. וביאור ענין זה יותר בביאור הוא, כי הנה המל' היא דינין וגבורות, וז"ס משחז"ל (&) תמר בתמרוריתה עומדת ובקשו חכמים למתקה כו'. והענין הוא כי המלכות נק' תמר לפי שהיא בחי' הש"ך דינין כפולים כמו שהודעתך (&), כי יש דינים באחוריים דז"א ובאחוריים דנוקביה, והם ש"ך ש"ך. ואמנם כשנסרת, המלכות לוקחת כל שני בחי' הש"ך דינין הנז' ונעשית תמר, ולכן אמרו כי בתמרוריתה היא עומדת. ואמנם כדי למתקם צריך להמשיך אליה שם ייא"י הנז' מהויה דס"ג הנז' אשר באימא עלאה העולה בגי' א"ל, כי היא בסוד (&) חסד א"ל כל היום. ובהתחבר א"ל עם תמר יהיה הכל בגי' תרע"א שה"ס שם אדני במלואו. והרי איך אין לה שם הזה במלואו עד שנמשך אליה שם ייא"י כנז', כי מקודם היתה תמר, ולכן ד' זו דאחד הוא רבתי בסוד אותיות גדולות, כי היא בסוד אימא.

הסבר הרש"ש: ויכון להעלות נרנח"י שלו למ"ן אל הנוק' דז"א דאצילות העומדת בבריאה ולהמשיך לה ייא"י דס"ג דאותיות מכתר וחכמה דאימא [דלעיל בתיבת שמע בנשמה דאימא תיקנו בו' אותיות דשם ס"ג עם שם ס"ג] והם עולים כמס' א"ל בסוד חסד א"ל ויכון להמתיק בו את הב' פעמים ש"ך ש"ך דט"ס דז"ן הנכללים אח"כ בה שהם הז' מלכים דז"ן ועי"ז מתמלא שם אדני שבה אלף דלת נון יוד שהוא גי' תרע"א כמספר ב' פעמים ש"ך ש"ך וייא"י.

⁴⁷ עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: בק"ש אנו כוללים עצמינו ג"כ בסוד המ"ן דז"ן, אבל אינו מספיק שנמסור נפשותינו בסוד מיתה אלא בסוד קידוש ה' שהוא מסירת נפשינו להריגה, ולכן צריך לכוין במלת אחד בשם יאהדונה"י ויכון בד' מיתות ב"ד סקילה שריפה הרג וחנוק ע"ד שידעת. ועי' הערה

44

⁴⁸ עי' לעיל הערות 3, 4, 5, 6.

⁴⁹ עי' סידור הקצר שמביא כאן את כוונות של שמע שהוא מוחין דעיבור

אֱהִיָּה	אֱהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה
אֱלֹהִים	אֱלֹהִים
	אוהויהו
	יוהוהוהו
	אלהים

קריאת שמע

בתיבת ישראל עם נשמתו עם נשמת היסוד דל"א שבנינה
 דל"א עם הביכורים הגז' למ"ן לל"א
 ל"מ לל"מ

אֱהִיָּה⁵⁰

יְהוָה

אֱהִיָּה

אֱהִיָּה

יְהוָה

יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה

אֱהִיָּה

יְהוָה

יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה

אלף הא יוד הא

אלף למד פא, הא אלף,

יוד ואו דלת, הא אלף⁵¹

ל' ללכא

אֱהִיָּה

אֱהִיָּה

יְהוָה

יְהוָה

אוהויהו אוהויהו

ייהויהו ייהויהו

⁵²שין דלת יוד

וזה ע"י שיכין שגם ז"ן מבכרים מביכורי ל"א שגפלו במקום ז"ן ויכין
 לעורכ מ"ן ומ"ד לל"א ע"י נשמה וזיה שלו וע"י ע"ב ס"ג גם יכין
 להעלות ל"א למ"ן לל"א ע"י שגם הם יבכרו מביכורי אחוריים לל"א
 שגפלו במקומם גם יכין להעלות לל"א למ"ן לעתיק שגם הוא יבכר
 מביכורי עתיק שגפלו במקומו.
 וגם יכין שמעלים מזה לזה עד רוס המעלות וגם יכין להעלות כל
 הביכורים הגז' לע"ב דל"ק ויכין לזווג ע"ב ס"ג דל"ק שהם טעמי ע"ב
 עם טעמי ס"ג.⁵³

⁵⁰ ע"י הערות 16 ו171. אבל צריכים לחלק ששם הוא הארה עבור ז"ן להעלות מ"ן וכאן הוא מעלה את הרפ"ח למ"ן.
⁵¹ ע"י הערות 20 ו211.
⁵² ע"י לעיל הערה 24.
⁵³ ע"י ע"ח שער ט"ל פרק ז ז"ל: והנה כאשר רוצין ז"ן להזדווג יחד מאז ואילך, הנה נודע שאין שום זווג בעולם לז"ן⁵³ אם לא שיקדים להם בתחלה זווג או"א⁵³. וטעם הדבר, שאלו ב' עטרין הנ"ל שלקחו ז"ן לצורך עצמן וגופם, אבל לחדש מחדש בנים אחרים אינן יכולים אם לא שיקחו התוספת ההוא מאביהם מלמעלה מאו"א, וגם או"א לוקחין מהיותר למעלה עד המאציל עליון⁵³, שהוא לבדו יש לו כח לחדש תמיד לפי שאין לו סוף, משא"כ בנאצלים, שאין להם אלא לעצמן מה שניתן להם מלמעלה, נמצא שאין זווג בעולם של ז"ן כלל או"א כ' יהיה הזווג ההוא נמשך מלמעלה עד א"ס. וז"ס כוונת יחוד ק"ש באמתותה⁵³, שכבר נודע שהוא בחי' זווג או"א כדי לתת להם מוחין חדשים לז"ן בניהם, כדי שיוכלו להזדווג גם הם להוליד בנים אחרים. וצריך לכוין בק"ש ולהשלים כל הזווגים עד א"ס, כי ז"א יקבל מאו"א, ואו"א מא"א, וא"א מעתיק יומין כו' עד א"ס. ואנו בעונותינו לא נמסר לנו תשלום ענין זה אצלינו.

קריאת שמע

יוד הי ווא הי	54 יוד הי ווי הי
איהיהוה	55 איהיהוה

ומוציאים הי"ם דמ"ה ממלכת דא"ק מה תשלוס הי"ם דב"ן היוציאים מעיני א"ק הגוגעים לביכורים הגז' ונמשכים המוחים לעתיק ויורדים ומחלבים בנה"י דעתיק	
56 איהיהוה	יכוין לזווג חב"ד לנה"י דעתיק ולהמשיך מהם הארת טיפות חו"צ דחכמה דז"א לחב"ד דחג"ת דא"א
איהיהוה	יכוין לזווג החב"ד דחג"ת דא"א ויכוין להמשיך טיפות המוחים דחו"צ דחכמה הגז' מעורבת עם אור פנימיות וחיצונית דא"א למזל העליון
58 איהיהוה	גם יכוין לזווג חג"ת לנה"י דעתיק ולהמשיך טיפות המוחין דחו"צ דבינה דז"א לחב"ת דחג"ת דא"א
איהיהוה	יכוין לזווג חג"ת דחג"ת דא"א ולהמשיך המוחין דחו"צ דבינה מעורבת עם אור פנימיות וחיצונית דא"א למזל עליון
59 איהיהוה	גם יכוין לזווג נה"י לנה"י דעתיק ולהמשיך טיפות החו"ג דחו"צ דז"א מעורבת עם אור עצמות דעתיק לנה"י דחג"ת דא"א שהם התרין כתפין
איהיהוה	ולזווג נה"י דחג"ת דא"א ולהמשיך טיפות המוחין חו"ג דחו"צ דז"א מעורבת עם עצמות אור דא"א ג"כ למשל עליון
יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי	יכוין לזווג הב' מזלות טז"ר ונקא
יכוין להמשיך ד' מוחין דחכמה לחב"ד דלכא וד' מוחין דבינה לחב"ד דלמינא. גם יכוין שע"י ריבוי האורות נסדק היסוד דעתיק ומתגלים כל החו"ג ועי"ז נעשים אצ"א וי"ס פלרף אחד ואימא עם תבונה פלרף א' ויורדין אור"א עילאין ומחלבים בי"סו"ת הראשונים ⁶⁰ .	

⁵⁴ עי' שעה"כ כא ע"א וז"ל: צריך לכוין במלת "אחד" לשלב שם הויה בשם אהיה ביחד, אשר הוא סוד חיבור אור"א, ושאח"כ תכוין בהויה דיוד"ן דע"ב אשר היא סוד טיפת הזרע היוצא מאבא לאימא, אשר בה כלולים המוחין דז"א ביחד באותה ההויה.

עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל ואז [אחרי עליית הזו"ן למעלה] יכוין שאז מזדווגים אור"א ודעת ואז יורד השפע ההוא למטה בת"ת ומל'.

ועי' שעה"כ כב ע"א וז"ל וכל זה תעלהו ע"י שם הויה דס"ג למ"ן, ואז תתחבר ותשלב ב' שמות של הויה ואהיה בזה האופן יאההויה"ה. ואח"כ תכוין להוריד מ"ד בסוד הויה דע"ב דיודין. הרב אמר שלא מכוונים את זה. ב' שמועות האלה בשעה"כ לא מכוונים כאן. והשמות האלה של ע"ב, וס"ג, הוא מראה שאנו גורמים זיווג למעלה למעלה בע"ב וס"ג דא"ק כנ"ל בהערה 53.

⁵⁵ עי' לעיל הערה 46 וזה המשך - ואז תתחבר ותשלב ב' שמות של הויה ואהיה בזה האופן יאההויה"ה. כנ"ל שלא מכוונים את זה כאן. זה זיווג חיצוני במוחין דא"ק, ואיהיהוה הוא זיווג פנימי כמ"ש במטבע ברכה כא סוף ע"ג, ויאההויה הוא חיצוני.

⁵⁶ עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: ואז יכוין כי נמשכין אל הת"ת אותם ג' שמות (אחרים) הראשונים שהם ה' אלקינו ה', שהם ג' מוחין הראשונים. לא מכוונים את זה כאן.

⁵⁷ זה בידים דא"א עי' שער כג פרק ו' וז"ל: @@

עי' שער הנסירה פרק ו' ז"ל: והנה אז מזדווגים נו"ה דעתיק זה בזה ונכללין זה בזה, נצח בהוד והוד בנצח, ויוצא טפה ההוא בחו"ג דא"א, נצח בחסד והוד בגבורה.

, ומתרבה סוד מוחין דילהון ומזדווגים ויוצאת הטפה ההיא כלולה מג' ⁵⁷ שהם נו"ה דעתיק מב' פרקין ראשונים (היינו חב"ד דנה"י המוזכר כאן ברש"ש), וגם מחו"ג דא"א פרקיו ראשונים (היינו החב"ד דחג"ת המוזכר כאן ברש"ש), וגם מחכמה דאור"א (מה שמוזכר למטה מהמזלין), ואלו נעשין חו"ב דז"א.

⁵⁸ הרב טען שזה לא מוזכר בע"ח הנ"ל ומובן מאליו.

⁵⁹ המשך הנ"ל: וגם מב' פרקין תתאין דנו"ה דעתיק נמשך טפה לב' פרקין תתאין דחו"ג דא"א, שהם ב' כתפין דיליה. ואלו הב' כתפין אחר התלבשותן במוחין דאור"א ירדו הם עצמן בהתלבשם תוך ⁵⁹ אור"א כנ"ל ונעשין דעת ⁵⁹ לז"א

⁶⁰ המשך הערה 57 ואח"כ נמשכת טפה ההיא עד מזלא דדיקנא ⁶⁰ דא"א הח' ונתנו בזווג אל המזל ה"ג,

עי' לעיל הערה 38 וכאן קיום של ההכנה שם, ועי' סוף אות 63*##.

⁶¹ המשך ההארה הקודמת: ומשם נמשכת למוחין דחכמה דאור"א.

קריאת שמע

יְהוָה
 אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה
 אֱהִיָּה אֱלֹף הָא יוֹד הָא
 אֱלֹף לְמוֹד פֶּא, הָא
 אֱלֹף, יוֹד וָאוּ דִלְת, הָא
 אֱלֹף

לחח"ן בג"ה דת"י לכחב"ד וגח"ת לפלרף ו"ק דב"ן דמ"ה ודב"ן דחוי"ב דז"א

5 לאבא

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אוהויהו אוהויהו
 יוהויהו יוהויהו

לחח"ן בג"ה דת"י דנה"י לפלרף ו"ק דמ"ה דמ"ה ודב"ן דחוי"ב דז"א	שין דלת יוד
---	-------------

ל"מ דיניקה דאבא⁶⁶

וגם יכוין להמשך חח"ן בג"ה דת"י לכחב"ד וגח"ת לפלרף ו"ק דיש"ס עם מקיפס לז"מ דמוחין דיניקה לזלס דנרנח"י לכוה דנשמה המלבוש בחוכו עם נרנח"י לכוה דנשמה שהס ט' אה"ה וט' הויו"ת ונקודותיהם כידוע שהם חיות ונשמות וחיות ונשמות דכוחות דנרנח"י דנה"י ודנרנח"י לכוה דחיה דנשמה דמ"ה דמ"ה דב"ן לחח"ן בג"ה דת"י לכחב"ד וגח"ת לפלרף ו"ק דמ"ה דמ"ה ודב"ן מעתה יכוין להמשך הו"ק דמ"ג דג"ד שהס חח"ן ובג"ה ודתי דחוי"ג דו"ק דנה"י דחוי"ב דכללות נה"י דתבונה עם מוחים לאור פנימי דל' לזלס דנרנח"י לנשמה דנשמה וזיה דנשמה דב"ן דב"ן ודמ"ה עם המוחים דו"ק דגדלות שהס ד' שמו תיה"ו וד' שמות אה"י וד' שמות אה"ה וד' שמות אה"ו דמוחין דחוי"ב דחוי"ג דחוי"ב דחוי"ג המלבושים בחוכס עם הח' הויות ואה"י המנוקדות בגי' הו"ק שהס נרנח"י דג"ר דנרנח"י דנפש דנרנח"י דנשמה וזיה ונפש דנשמה ו"ק דג"ר דתבונה

אֱהִיָּה
 יְהוָה
 אֱהִיָּה
 יְהוָה
 אֱהִיָּה
 יְהוָה
 אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה
 אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה
 אֱהִיָּה אֱהִיָּה

⁶⁶ כל הטבלה הזאת היא המוחין דו"ק דגדלות המוזכר בשעה"כ ק"ש פרק ב' ריש דף יט ע"ד. ונזכר כו"ק דג"ר שגם הם מוחין. והם חג"ת עם המוחין וכלים, ואחר כך נה"י עם מוחין וכלים. והסיבה שהם ד' פעמים הוא שזה חו"ב חו"ג עי' שעה"כ כא ע"ג וז"ל שנה"י דז"א מאירים בנוקבא בסוד ד' מוחין שבה, אמנם יורדין לה ג"כ בעת יחוד קריאת שמע ד' מוחין ממש מלמעלה מאו"א.

קריאת שמע

יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה
אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה

67

מוח חכמה לדימא.	מוח דעת לדימא כל ימין חסדים וכל שמאל גבורות	מוח בינה לדימא
יוד הי ויו ⁶⁸	אלף הי וו הי	אלף הי יוד ⁷⁰
יוד הי ואו	אלף הה וו הה	אלף הי יוד
יוד הא ואו	אלף הא וו הא	אלף הא יוד
יוד הה וו	אלף הה ואו הה	אלף הה יוד

יוד הי ואו הא	יוד הי ויו הי	(אלף אלף הא אלף הא יוד אלף הא יוד הא ⁷¹)
י יה יהו יהוה	יוד הי ואו הי	אלף הא יוד הא
יוד הא ואו הא	יוד הה וו הה	אהיה

72

אהיה	אוהויהו	אהיה
יהוה	יהוהוהו	יהוה
אהיה	אוהויהו	אהיה
יהוה	יהוהוהו	יהוה
אהיה	אוהויהו	אהיה
יהוה	יהוהוהו	יהוה
אהיה	אוהויהו	אהיה
יהוה	יהוהוהו	יהוה

⁶⁷ עד כאן הוא אורות, ומכאן ואילך הם מוחין (נה"ש לג ע"ג).
⁶⁸ עי' שעה"כ כב ע"א וז"ל: @אח"כ תכוין להוריד מ"ד בסוד הויה דע"ב דיודין, ואח"כ תכוין להוריד מן הזווג הזה מוחין אל הז"א, והם ד"פ יה"ו, הראשון במילוי ע"ב והב' במילוי ס"ג והג' במילוי מ"ה והד' במילוי ב"ן ותכוין כי ד' שמות יה"ו הנז' הם גי' מקו"ם שה"ס נ"ז ומ"ח וט"ל ומ"ב והוא חשבון שם הויה בריבועו כזה שעולה מקום יפ"י ק' הפ"ה כ"ה ופ"ו ל"ו הפ"ה כ"ה סך הכל גי' מקום.

ועי' שעה"כ כב ע"ב ז"ל: תכוין גם במלת אחד להמשיך מזווג או"א ד' מוחין לז"א שהם ארבע יה"ו וד' אה"י כסדר מלוי עסמ"ב, ותכוין כי ארבע יה"ו הנז' יוצאין מארבע יודין שיש בהויה דע"ב דיודין דאריך וכו' אלו המוחין הם בחינת וכו' אור מקיף אל ז"א, כי לא נכנסו המוחין במצחו.
 עי' שעה"כ כד ע"ד וז"ל: בד' אותיות ההויה יש ד' הויות אחרות, והם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ומתחלקים באופן זה, ע"ב באבא, ס"ג באימא, מ"ה בז"א, ב"ן בנוקביה. והנה גם אלו הד' מוחין דז"א הם עד"ז, כי מוח חכמה כנגד אבא, ומוח בינה כנגד אימא, ומוח חסד כנגד ז"א, ומוח גבורה כנגד נוקביה. כנודע כי תרין עטרין חו"ג הם החסד לז"א והגבורה לנוקביה. ונמצא כי אלו הד' מוחין הם ד' הויות עסמ"ב. אמנם להיותם מוחין מצד אימא אינם הויות גמורות כל אחד מד' אותיות, אבל הם כל הויה משלשה אותיות בסוד יה"ו כנודע, כי יה"ו הוא בבינה שהיא בגי' אהיה, וגם כל אהיה הוא בבינה, ולכן תכוין כי ד' מוחין אלו הם ד' שמות יה"ו במלויין כסדר, ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן.

ועי' לקמן הערה 134.

⁶⁹ עי' ליעל הערה. **Error! Bookmark not defined.**

⁷⁰ עי' ליעל הערה. **Error! Bookmark not defined.**

⁷¹ למה זה מוסגר?

⁷² עד כאן הוא חג"ת ומכאן זה נה"י.

מוח צינה לאימא	מוח דעת לאימא	מוח חכמה לאימא.
	לד ימין חסדים ולד שמאל גבורות	
אלף הי יוד ⁷⁶	אלף הי וו ⁷⁵	אלף הי ווי ⁷⁴
אלף הי יוד	אלף הה וו	אלף הה וו האו
אלף הא יוד	אלף הא וו	אלף הא וו האו
אלף הה יוד	אלף הה ווא	אלף הה וו האו
		77
יה	יוד הא ווא הא	א אל אלו אלוה
אלף, אלף למד,	י יה יהו יהוה	אלוה
אלף למד הי,		
אלף למד הי יוד,		
אלף למד הי יוד		
מם		
יהוה ⁷⁸	יהוה	אלף למד

שם

יכוין להאזין מזהב⁷⁹ ברוך

⁷³ עד כאן הוא אורות, ומכאן ואילך הם מוחין (נה"ש לג ע"ג).
⁷⁴ עי' שעה"כ כב ע"א וז"ל: @אח"כ תכוין להוריד מ"ד בסוד הויה דע"ב דיודין, ואח"כ תכוין להוריד מן הזווג הזה מוחין אל הז"א, והם ד"פ יה"ו, הראשון במילוי ע"ב והב' במילוי ס"ג והג' במילוי מ"ה והד' במילוי ב"ן ותכוין כי ד' שמות יה"ו הנז' הם גי' מקו"ם שה"ס נ"ז ומ"ח וט"ל ומ"ב והוא חשבון שם הויה בריבועו כזה שעולה מקום יפ"י ק' הפ"ה כ"ה ופ"ו ל"ו הפ"ה כ"ה סך הכל גי' מקום.

ועי' שעה"כ כב ע"ב ז"ל: תכוין גם במלת אחד להמשיך מזווג או"א ד' מוחין לז"א שהם ארבע יה"ו וד' אה"י כסדר מלוי עסמ"ב, ותכוין כי ארבע יה"ו הנז' יוצאין מארבע יודין שיש בהויה דע"ב דיודין דאריך וכו' אלו המוחין הם בחינת וכו' אור מקיף אל ז"א, כי לא נכנסו המוחין במצחו.
 עי' שעה"כ כד ע"ד וז"ל: בד' אותיות ההויה יש ד' הויות אחרות, והם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ומתחלקים באופן זה, ע"ב באבא, ס"ג באימא, מ"ה בז"א, ב"ן בנוקביה. והנה גם אלו הד' מוחין דז"א הם עד"ז, כי מוח חכמה כנגד אבא, ומוח בינה כנגד אימא, ומוח חסד כנגד ז"א, ומוח גבורה כנגד נוקביה. כנודע כי תרין עטרין חו"ג הם החסד לז"א והגבורה לנוקביה. ונמצא כי אלו הד' מוחין הם ד' הויות עסמ"ב. אמנם להיותם מוחין מצד אימא אינם הויות גמורות כל אחד מד' אותיות, אבל הם כל הויה משלשה אותיות בסוד יה"ו כנודע, כי יה"ו הוא בבינה שהיא בגי' אהיה, וגם כל אהיה הוא בבינה, ולכן תכוין כי ד' מוחין אלו הם ד' שמות יה"ו במלויין כסדר, ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן.

ועי' לקמן הערה 134.

⁷⁵ עי' ליעל הערה. **Error! Bookmark not defined.**

⁷⁶ עי' ליעל הערה. **Error! Bookmark not defined.**

⁷⁷ עד כאן הוא מוחין, ומכאן הוא כלים.

⁷⁸ זה מנוקד בטעות בכמה סידורים והבאנו הנכון.

⁷⁹ עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד אנו ממשיכין המוחין אל המלכות, וזה סדרן: "ברוך שם כבוד" חב"ד.

וז"ל כב ע"א: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד תכוין להוריד המוחין של לאה. והענין הוא כי הכתר דלאה אינו נעשה רק אחר ביאת המוחין, והוא כי המוחין הם ד' שמות אהיה, והד' אלפין אשר בהם מתעלים ועולים על המוחין ונעשין כתר שלה.

וז"ל: כב ע"ב: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. תכוין לב' בחי', האחת היא לעשות התפשטות כל הפרצוף לאה מאחורי ז"א מחציו ולמעלה, והשנית לתת בחי' מוחין בלבד לרחל באחורי ז"א מחציו ולמטה.

עי' שעה"כ כה ע"ב ז"ל: ברוך שם כבוד, אחר שנתבאר כי בד' דאחד תכוין אל בחי' הכתר דלאה, תכוין עתה בד' מוחין דלאה עצמן אעפ"י שאינם אלא בסוד הארת עור בלבד כנ"ל. וכבר נתבאר

כבוד

מלעת ז"ל
לחז"ר
לחז"ר
אלף הא יוד הא
אלף הה יוד הה⁸¹

מלכותו ⁸²	יכוין להמשיך לנוק' ב"פ דהור' דב"ן דז"א ולכן לא נרמזו באותיות ה"פ יכוין למלאת ד' אלפיי' שבכתר ללאה
----------------------	---

בזוהר (&) כי ברוך רומז אל החכמה, ושם אל הבינה, וכבוד לחז"ג, והוא עצמו הד' מוחין עצמם שאמרנו, יען כי דעת כלול מחז"ג.

⁸⁰ ז"ל כב ע"ב: ברוך, חכמת לאה, והוא אהיה דיודי"ן, שם בינת לאה, והוא ג"כ אהיה דיודי"ן
⁸¹ ז"ל כב ע"ב: כבוד, דעת לאה כלול מחז"ג, והיא אהיה דאלפיי"ן ואהיה דההי"ן.
עי' שעה"כ כה ע"ב וז"ל: תכוין כי ג' תיבות אלו עולים בגי' ת"ר, והוא כי ד' שמות אהיה, ב' הראשונים במלוי יודין, והג' באלפין, והד' בההי"ן, הם בגי' תרי"ו. והנה בד' דאחד רמזנו אל הכתר שלה, אל מספר הי"ו, לפי שהיא ד' רבתי, והיא בגי' ד"פ ד', נשארו ת"ר לד' מוחין שלה.
⁸² עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: "מלכותו" כתר גלגלתא דרישא דילה [דלאה]. ועי' כב ע"א וז"ל: ובמלת מלכותו תכוין מלכות ו', שהיא לאה הנקרא מלכות ז"א הנקרא ו'.

וז"ל כב ע"ב: מלכותו, יכוין להמשיך ד' אלפין מן ד' אהיה הנז"ל לעשות ד' מוחין ברחל הנקרא מלכות. גם יכוין להמשיך לה עשרה אהיה פשוטים שהם בגימ' ציק"י שהם לבושי של ה"ח וה"ג כנודע, כי עתה לא יש לרחל רק אלו הלבושים עד אח"כ בעמידה, שלוקחת גם המוחין שבתוכם וימשיכם לשם אלקים שבה מלא ביודי"ן, אשר השם הזה במילואו ומילוי השם והכללות עולה הכל בגימ' קדרה. וז"ס מ"ש רז"ל (&) משל לבת מלך שהריחה ציקי קדרה, והביאו לה בחשאי.
וז"ל סוף כב ע"ב: במלת "מלכותו" תכוין אל רחל שהיא מלכות ו' רומז אל הז"א, כי רחל היא הנוק' העיקרית כנודע. ולזה רמזו רז"ל (&) לבת מלך שהריחה ציקי קדרה, כנודע כי לאה היא דמיון אימא עלאה דאתכסיא, אבל רחל היא בת ממש. ואומרו שהריחה כדמיון המריח מרחוק, כי המוחין הנז' נתעלמו ממנה, כי הרי לז"א עצמו אינם אלא בסוד אור מקיף נעלם, ולכן הצדיקים הנק' עבדיה ע"י שמסרו נפשם על קדוש ה' במלת אחד כנז' (&), יכלו להמשיך אליה הארה בעלמא בחשאי אל המוחין שלה ולא מוחין ממש. וזה נרמז במלת בחשאי, ולכן בתיבת מלכותו צריך להשפיל ראשו מלמעלה למטה להורות שממשיך ומוריד הארה הנז' למטה עד רחל כנז'.

עי' שעה"כ כה ע"ב וז"ל: גם תכוין עתה ברחל שגם היא נוק' דז"א והיא מלכות האמיתי שהיא הספי' העשירי' שבאצילות, והענין יובן במש"ל כי אעפ"י שעלתה רחל בסוד מ"ן, אין בה כח עתה לקבל המוחין שלה עד ברכת אבות כנ"ל. אמנם עכ"ז מוכרח הוא שיוודת לה עתה איזה הארה מן הזווג הזה של אלו המוחין, אשר באצילות עד היכל אהבה שבבריאה אשר היא עומדת שם, וזו ההארה קראוה רז"ל (&) בלשון ציקי קדרה שהביאו לה עבדיה בחשאי, וה"ס י"פ שם אהיה שהוא בגי' ציקי. והענין הוא כי כבר נכנסו המוחין בז"א ונכנס בו סוד הדעת הנכלל מן הה"ח וה"ג, רק שהיו מבחי' התפשטותם בו"ק, כי הג"ר לא נכנסו עד ברכת אבות כנ"ל. וכבר ידעת כי אלו הה"ח וה"ג כשנכנסים להתלבש ביסוד דאימא הנק' אהיה כנודע, כי כל אהיה הוא באימא, ואז הם לוקחים משם עמהם הארת י"פ אהיה, וכשיוצאים ומתפשטים למטה אע"פ שכבר נגמר יסוד הבינה במקום החזה דז"א, עכ"ז אותם ההארות הם יורדות ומתפשטות עם החז"ג.

והנה עתה רחל אינה יכולה לקבל הארה מן החז"ג עצמן רק מן העשר לבושים שלהם, שהם י"פ אהיה, שהם בגי' ציקי קדרה, ואלו ההארות הם שמביאים לה ישראל עבדיה בחשאי למטה, עד היכל אהבה שבבריאה ע"י תפילתם, וזווגם בחשאי הוא כדי שלא יתאחזו בהם החיצונים, יען לא נגמר פרצופה. ובהיותה בבחי' נקודה חסירה התיקון, יוכלו החיצונים להתאחז בה, וע"כ הביאו לה בחשאי כנ"ל.

קריאת שמע

אלף אלף אלף אלף ⁸³		ושארית העק"ב אורות שהם ד' הי"ה דל' אהי"ה ב' לודי"ן וא' דאלפי"ן וא' דההי"ן יכוין להמשיכם לללאה צפקדון ללורך רחל
הי יוד הי	הי יוד הי	
	הא יוד הא הה יוד הה	

לעולם ⁸⁴	יכוין לתקן ו"ק חג"ת ונה"י לללאה וללמשיך בהם מילוי ד' אלפי"ן שצכתרה
לף לף לף	

⁸³ עי' שעה"כ כב ע"א: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד תכוין להוריד המוחין של לאה. והענין הוא כי הכתר דלאה אינו נעשה רק אחר ביאת המוחין, והוא כי המוחין הם ד' שמות אהיה, והד' אלפי"ן אשר בהם מתעלים ועולים על המוחין ונעשין כתר שלה. והנה ד' אלפי"ן במלואם עולים תמ"ד, וה"ס עולת תמיד.

עי' שעה"כ כה ע"ב וז"ל: תכוין לעשות הכתר דלאה כתיקונה, ותכוין כי מלכותו היא נוקבא דז"א הנקרא מלכות כנודע, ותכוין לנעוץ סופו בתחילתו, כי עתה נעשה כתר מלכות בראשה, והם ד' אלפי"ן מן ד' אהיה אשר לקחתם⁸⁴ פשוטים בד' דאחד, ועתה במלת מלכותו הם מתמלאין, ואז הם בגי' תמ"ד.

ועי' שם ז"ל: והנה ענין המוחין שלה הם מה שנשאר מד' שמות אהיה הממולאים כנ"ל, כי אחרי אשר לקחה לאה הד' אלפי"ן מהם במלויים, שהם עולים בגי' מדת, נשאר בחי' עק"ב אורות לרחל, לפי שהד' אהיה במלוייהם כנ"ל הם בגי' תרי"ו, וכשתסיר מהם מד'ת אורות ללאה ישארו עק"ב אורות לרחל. ואלו העק"ב הם מתפשטים בכל קומת רחל כנודע, כי רחל נק' יראת ה' (&), דכתיב (&) עקב ענוה יראת ה'. ונמצא כי רחל הנקרא יראת ה' היא עקב אל לאה הנק' ענוה, כמבואר אצלינו בשער הפסוקים, בפסוק (&) ותגנוב רחל כו' ע"ש. ונמצא כי במלת מלכותו תכוין לב' כוונות: הא', הוא להמשיך כתר אל לאה. וגם תכוין אחר, כוונה זו אל עק"ב אורות הנמשכין אל רחל, וכ"ז הם הכנה בלבד עד ברכת אבות, אבל מה שנמשך עתה ממש אליה הם עשרה אהיה הנקרא ציק"י קדר"ה.

⁸⁴ עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: "לעולם" הם ו"ק דידה. ועי' כב ע"א וז"ל: לעולם ה"ס ו"ק שלה, אשר כבר ידעת כי ו' תחתונות שלה ה"ס שם ס"ג. והנה במלואו ורבעו עולה קס"ו, ועם עשר אותיות הרי קע"ו כמנין לעולם.

וז"ל כב ע"ב: בתיבת לעולם תכוין לעשות כתר אל לאה והוא מאחוריים מלאין מהויה דס"ג העולה קס"ו, ועם י' אותיות רבוע הרי קע"ו כמנין לעולם.

וז"ל כה ע"ג: כאן תחזור לכוין להשלים פרצוף לאה, והם ז"ת שלה, כי כבר נעשה הכתר שלה דרך כלל במלת ד' דאחד, והמוחין שלה נעשו בברוך שם כבוד, ובמלת מלכותו נעשה הכתר שלה לגמרי, ומשם נשארו עק"ב אורות לרחל. ועתה במלת לעולם נעשים ז"ת אל לאה הנק' עולם. ותכוין להמשיך בהם סוד הויה דס"ג דאימא בבחי' אחוריים שלה, לפי שבחי' הפנים שלה לוקח אותם ז"א, ואחוריים לוקחתם לאה, והנה הם בגי' קס"ו ועם י' אותיותיה בגי' קע"ו כמנין לעולם, ואלו נמשכין בר"ק שלה.

קריאת שמע

לתקן מלכות דלאה וכתר דרחל ולהמשיך לה ד"פ הי"ה פשוטים מעק"ב אורות שגשגרו בחב"ד דלאה שלקחה לכתרה	ועד ⁸⁵
וכוין להמשיך מזו"ן לאזילות מבחי' פנימיות דפנימיותו ממוין דו"ק דזו"ן לאזילות מוחים פנימיים שלמים לאו"א דבריאה ועי"ז נזדווגו וימשיכו מוחים פנימיים ומקופים לזו"ן דבריאה	היה היה היה היה

⁸⁵ עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: "ועד" מלכות העשירית שבה. ועי' כב ע"י T וז"ל: ועד הוא בחי' היסוד שלה המתחברת עם המלכות שבה. והנה בשם ס"ג הנז' העולה ברבועו ובמלואו קס"ו יש בו ח' יודי"ן, ותכוין כי ו' יודי"ן הראשונים של שם הם עד הת"ת שלה, וזהו ו' של ועד, והי"ד השביעית ביסוד שלה, ושם כלולים כל הז' יודין שהם בגי' ע' של ועד, והי"ד הח' במל' שלה. {לא הבאתי הענין של תמד בדף כא ע"ד וכב ע"א}

וז"ל כב ע"ב: וע"ד, בגי' פ', כמנין ח' יודי"ן שיש באחורי הויה הנז', וח' יודי"ן אלו הם התפשטות שאר פרצוף לאה.

וז"ל כב ע"ג: גם באות ד' של ועד יכוין לגמור פרצוף רחל בפרטות כמו בלאה ממש כי עד עתה כל הכוונ' היתה בלאה כנז' ולכן גם בד' זו של "ועד" יכוין להמשיך ברחל בסוד אור מקיף. עיי"ש כה ע"ג וז"ל: ועד כאן תכון להמשיך המל' של לאה, וזהו "ועד", דתמן ויעודא דכלא כנז' בזוהר (&), ר"ל מקום בית ועד וכניסת כל האורות, ולכן נגמר ומסתיים ג"כ היחוד בד' של ועד כנגד המלכות (של) רחל שנק' ד', כי היא דלה ועניה, אספקלריא דלא נהרא מגרמא. ובמ"א ביארתי יותר באורך כוונת לעולם ועד וע"ש. גם תכוין כי מלת ועד רומזת אל לאה בסיומא שהוא במל' שבה כנז', אשר שם הוא התחלת פרצוף רחל, ולכן עתה אנו מכוונים במלת ועד לתקן ג"כ כתר דרחל ולהכינו מעתה.

ועיי"ש עוד: נודע בפ' עקב ענוה יראת ה', כי כתר דרחל הם העקביים של רגלי לאה, וע"כ אנו מוכרחי' לתקן מעתה כתר דרחל, לפי שעדיין לא נגמרו ליתקן עקבי הרגלים של לאה, אבל שאר הפרצוף של רחל איננו נזכר עתה כלל. והנה כתר דרחל נרמז במלת "ועד", והענין הוא כי אחר אשר במלת "מלכותו", נרמז דרך כללות להכין ולהניח שם עק"ב אורות לצורך רחל, שהם ג' אותיות אחרונות שבכל שם אהיה מן הד' אהיה הנז', אשר הם בגי' עק"ב כנ"ל, והנה כל עקב האורות מתפשטים בכל קומת פרצוף רחל כדוגמת ד' אלפין העולים מד"ת, אשר הם כללות כל פרצוף לאה מראשה עד סופה, אבל הכתר שלה איננו רק הד' אלפין פשוטות, אבל המלויים הם בשאר פרצוף, אלא שלהיות כי הכתר כולל הי"ס שלמטה ממנו לכן אמרנו כי הכתר שלה נרמז במלת מלכותו בסוד מד"ת, אבל עיקרו של דבר אינו אלא שהד' אלפין פשוטות הם בכתר של לאה הנרמז בד' דאחד, והמלויים שלהם הם בשאר פרצוף. וכן הענין ברחל כי ד"פ הי"ה הנשארים מן לאה בכל שם אהיה, ונמצאים ד"פ הי"ה בפשוטם הם בגי' "ועד", והם בחי' הכתר דרחל. אבל במלויים בגי' עק"ב, והם מתפשטים בכל פרצוף רחל הנז', והרי כי גם במלת "ועד", נרמזו בה לאה ורחל. והענין הוא שרומז ברחל שהיא שם אדני, ואם תחבר עמהם י"ו אורות שלוקחת כתר לאה כנ"ל בד' דאחד הרי הם בגי' ועד.

ג'מ' אלי ייח'י דס"ג	ה הו יי ⁸⁶
שמע ⁸⁷	
<p>ויאמר הק"ש הוא מ"ע בדבור שהוא יותר חמור ומעולה מן היוכל לתקן בו פנימיות וחילוניות דפנימיות דכריאה, ופנימיות דפנימיות דליכיה ועשיה, ופנימיות דחילוניות וחילוניות דפנימיות דפנימיות דלחילות.</p> <p>יכוין לקיים מצות עשה לקראת ק"ש ויכוין ליחוד הק"ש כנז' לקמן ויכוין כי ע"י קיום מ"ע זו יהיה זכ הלחמך קח ותוספת קדוה לרחל הלעלותה עד מקום ז"ל לחילות.</p> <p>גם יכוין כי ע"י קיום מ"ע ק"ש זו יהיה לו כח להעלות מ"ן אלו ולהוריד המוחין ויכוין לזווג אר"א דבחי' חילוניות שהם יסודות להמשיך מהם מוחין דיניקה לזו"ן דהיינו לטוב בתיבת שמע, ולז"ל דבחיבת ישראל דהיינו מוחין דעתיק יומין וטוב' מו"ק דו"ק דישסות הגק' תבונה בשמע ללכי חילון שהוא נה"י דחג"ת דזו"ן הגק' נוק ובמלתי ישראל מוחין דיניקה מג"ר דו"ק דישסות שיר א"ל חו"ג דכללות חו"ג וג"ר אלו הם חו"ג דענת דב' עטרין חז"ל דז"ל סה חג"ת דנשמה ללכי האמצעי שהוא חג"ת דחג"ת דזו"ן הגק' ז"ל.</p> <p>ויכוין לזכר ולעלות מכלים דז' מלכים עם הרפ"ח ניטורין המלבושים בחוכם שהם הז' מלכות דו"ק ד"ס דזו"ן דעתיק וטוב' ולד"א וטוב' ולד"א וישסות דזו"ן ויעקב ורחל דל"א ופניס דל"ח דפ"ר חילון דבינה מהיכל אהבה חסד לטוב' דז"ל דכריאה דהיינו ע"ב דמו"ס שהיא מדריגה ז' ממלכות ואמצעי דב' פרופים חו"ג דה"פ נה"י דכללות ה"פ בינה דז"ל מהיכל אהבה חסד דז"ל דכריאה דהיינו ע"ב דמו"ס שהיא מדריגה ז' ממלכות לחסד וס"ג דלוחיות עם הג' שהם מדריגה ה' וז' ממלכות גבורה וכו' דג"י עם מ"ה דג"י שהם מדריגה ג' וז' ממלכות דת"ת ונה"י ורבע דפשוט דב"ן שהיא מדריגה ב' דמ"ס שהיא הד' ממלכות מלכות סך כולם עולים לרפ"ח ויכוין לחזקם עם הטוב' שהוא סס ב"ן שהוא מדריגה הז' פניס דמלכות סך כולם ג"י ש"ס</p> <p>וכע' דשמע יכוין להמשיך לטוב' מן הכלים דמ"ן שניסוד דלימא ה' ידות דסס ב"ן שהם בנ"י ע' עם המ"ן שנתחכם והם בחי' נפש ויכוין להמשיך</p>	

⁸⁶ ע"י שעה"כ כא ע"ג: קודם שתאמר היחוד דשמע ישראל, צריך שתכוין אל היחוד שביארנו בדרוש הציצית בענין ד' כוונת שיש בד' אותיות הויה, והכונה הנוגעת אל יחוד דשמע ישראל היא שתכוין תחילה אל ה' תתאה, ואח"כ תחברה עם ו', ואח"כ תחבר י' עם ה' ראשונה.

וז"ל דף ז ע"ב: כשאתה קורא קריאת שמע ביחוד זה והוא שתכוין לעשות הויה באופן זה תחילה תקח אות ה' אחרונה לבדה לרמוז אל המלכות המתעוררת תחילה ואח"כ תחבר ה' הנז' עם אות הו' לרמוז אל התחברות המלכות עם ז"א ואחר שנתחברו להעלות מ"ן למעלה לאר"א אז תחבר שני אותיות י"ה זו עם זו לרמוז אל חיבור אר"א ותכוין כי חיבור זה הוא בגי' א"ל בזה האופן ה' ה"ו י"ה הם בגי' א"ל וה"ס שם ייא"י היוצא משם ס"ג

⁸⁷ שעה"כ כא ע"ג וז"ל: קודם שתאמר שמע ישראל תסגיר שני עיניך ביד ימינך ותכוין למ"ש בסבא דמשפטים עולימתא שפירתא דלית לה עיינין ושם ביארנו שהכונה היא על רחל שהיא העולה עתה בבחינת מ"ן לגבי אר"א וכו' קודם שתאמר קריאת שמע צריך שתכוין אל מ"ע שנצטוינו לקרות קריאת שמע ב"פ בכל יום.

ע"י שעה"כ כא ע"ד ז"ל: הנה יחוד זה [דק"ש] הוא זווג אר"א, כי זווג הנעשה בשים שלום הוא זווג ת"ת ומלכות, ולכן צריך להקדים זווג אר"א העליון לתחתון. וע"י עוד כא ע"ג ז"ל: אנו מייחדים את אר"א בשמע ישראל כו', ואז מאירים בזו"ן בחי' מוחין, ואז הוא יורד למטה כנז'. ונמצא כי בעת זה היחוד נעשו מוחין לו ולה, וזה טעם משרז"ל שהק"ש מדאורייתא והתפלה מדרבנן, והענין הוא במה שנודע שנה"י דז"א מאירים בנוקבא בסוד ד' מוחין שבה, אמנם יורדין לה ג"כ בעת יחוד קריאת שמע ד' מוחין ממש מלמעלה מאר"א, וזה אומרם דתפלה מדרבנן, כי רבנן הם הנה"י בסוד מ"ש רז"ל בברכות (&) הני ברכי דרבנן דשלהי כו'.

ע"י שעה"כ כא ע"ד ז"ל: בזווג אר"א, הם צריכים אל מ"ן של זו"ן בניהם, ולפי שהן צריכין בתחילה לתקן עצמן כדי שיוכלו לעלות ולהיות בסוד מ"ן, לכן אנו ממשיכין לשניהם שפע בסוד ב' תיבות שמע ישראל, כי שמע היא המלכות הנקרא שם ע', שהמלכות נק' שם, בסוד שני שמות הויה וד"י העולים בגי' ש"ס, ואנו ממשיכין אל המלכות שנקרא שם, שפע מן הע' שהיא מאותיות גדולות, שה"ס ע' שמהן עלאין דאילנא דחיי שהיא בינה. ואלו הע' ה"ס ז"ס תחתונות דבינה אשר כ"א כלולה מעשר שהם ע'. וז"ס ע' רבתי דשמע שהיא הבינה. @וקשה מאד שזה לא מובא בסידור. @ ע"י לקמן בשם כב ע"ג

ע"י שעה"כ כב ע"ג וז"ל: פסוק ראשון של שמע ישראל, כי בו הוא סוד זווג אר"א, אבל שאר הק"ש הוא תיקון אל רמ"ח איברים דז"א. ושם מן הראוי היה לקום מעומד בעת הק"ש להיות סוד זווג עליון דאצילות, אבל להיותנו עתה עדיין בעולם הבריאה אין אנו חייבין לאומרה מעומד כמו תפלת י"ח, לפי שאז אנו בעולם האצילות. אבל עתה בק"ש שאדברא להיותו זווג עליון ונעלם מאד אין בנו כח לעוררו בהיותנו למעלה בעולם האצילות אלא בהיותנו למטה בעולם הבריאה, ולכן א"א צריכין לקרות קריאת שמע בעמידה.

ע"י שעה"כ כב ע"ב וז"ל: היחוד דק"ש הוא לתת התעוררות אל זו"ן שבבריאה שיזדווג, וצ"ע אם זה בסידור בכלל. @ וע"י לעיל הערה 28.

ע"י שעה"כ כב ע"ג וז"ל: סוד קריאת שמע הוא לזווג את אר"א ולתת מוחין אל זו"ן. ואלו המוחין ירדו עד מקום היכל אהבה שבבריאה, ואז תוכל המלכות לעלות בעולם האצילות להעשות פרצוף גמור מ"ס.

קריאת שמע

<p>לנוק' מיסוד דיאמ ביה המעלה מ"ן מבחי' הרואה שזיסוד דיאמ שהם ג' ווי"ן עם שם צ"ן גי' ע' והם בחי' רוח וכיוון להמשיך לנוק' מו"ת דיאמא לכ' א' כלולה מעשר שהם בגי' ע' ס"ג דגי' עם ו' אותיות דס"ג לאותיות מבינה דיאמא עם הכולל גימ' ע', והם בחי' נשמה וכיוון לסלק הארה הגמשת מעטרת היסוד דתבונה המתפשטת בהארת הלבוש הגמשך מעטרת היסוד דתבונה ולהעלות האור הגז' לת"ת דתבונה ועי"ז מטטען הלבוש הגז' שהוא הנוגע לת"ת דז"א.</p> <p>וכללות כוונת שמע היא כי שמע הוא מלכות המקבלת אור דזווג החיטין דאו"א הנעשה להחיות העולמות אור ז"א מקבלתו מו' התחונות דיאמא וכיוצא בה מקבל ישראל שהוא ז"א מחו"ג דאבא וגם מקבל ז"א מוחין דקטנו תהחסדים לו ועי"ז מעלים זר"ן לאור, מ"ן ואם מתעו' אבא עיאלה והוא הוי"ה להעשות פרטוף א' עם יש"ס וכן עושה אימא שהיא אלהינו גם תבונה כיד להזווג זווד פנימי ע"י הוי"ה שהוא הדעת בכה הארה שמושכים ממקום עליון ומורידים שפעם לאח דאחד והוא ז"א וגם הוא מושך הארה ממקום עליון לו ולדל"ת דאחד שהיא נוק' וע"י מסירת נפש על קידוש ה' בלתי דאחד מקבלת רחל העומדת בהיכל אהב הדבריאה כח המ"ן ומעלים עד ז"א דאזילו מזדווגים כ"א ומעלים מ"ן לזו"א ואז או"א מתחידים בזווג בחי' חיטונה שלהם ויורדת הטיפה שנמשכה מאבא ליסוד אימא וסם מצטיירים כללות הד' מוחין דגי"ר ואור פנימי דו"ק שלהם מזד אימא מתלבשת בו"ק דנה"י דתבונה שנטטנו ונתרוקנו מאורם כי עלה אל הת"ת שלה לפנות מקום לאור המוחין שיכנס בהם ועם קטנות דחסד עדיין נמשכים בז"א כסוד אור מקיף ומהלבוסים שלהם נמשך בכתר לאה הרמוז בגוסל הדל"ת דאחד שהיא כד' דלתי"ן וממוחין אלו דזו"ן דאזילות נמשך אור פנימי להיכל דבריאה אשר שם ג"כ נעשו כמו באזילות ע"י עשיה ויפירה שהם סוד זו"ן העולים שם ונעש הסך אור פנימי זה ק"ש דקרבנות מקיף</p> <p>אח"כ יאמר ק"ש להחזיר המוחין שבאו לז"א בחלות הלילה שנסחלקו משתאזיר היום יפה כדי שיהיה מוכן לק' מוחין יותר עליונים בק"ש דיוצר ואע"פ שהתפלל תפילת הותיקין שלא עבר עדיין זמן רק שנסחלקו ויהי א"פ להם לחזור מעצמם בלא ק"ש זו דקרבנות מ"מ יאמרנה שמה אינו חסוד כ"כ שיוכל במחשבתו לבד להחזירם כמו שהיו ותיקים הראשונים עושים ומפני שק"ש זו היא ציוס בשעת החסד והרחמים כחו גדול מזד עצמו יותר משל ערבית שהיא בלילה אע"פ שגרוע ממנו בבחי' הרושם הגשאר בו כי הגשאר שם הוא מבחי' היום שעבר והגשאר פה הוא מבחי' הלילה שעברה ולפיכך אע"פ שהגשאר בו עתה הוא רשם קטן יותר משל ערבית שאין בו אלא בחי' פנימיות דקטנות אימא מ"מ יס בו כח עתה להמשיך לו בחיבת ישראל ב' ההמשכות החסדים לו שהם מקיפי קטנות אימא והם לבושי הו"ק דגדלות שלה ופנימי קטנות אבא וולפי שכחו גדול מזד עצמו מושך הטיפה ממקום יורת עליון משל ערבית לפיכך יכוין בחיבה אחד שהמשכת טיפה היא מפנימיות א"א.</p>	<p style="text-align: right;">יאההויה⁸⁸</p> <p style="text-align: center;">זווג חיטונות דאו"א</p>
---	---

יאההויה	בכתר	יאהלוההים	בחב"ד	יאהרונהי	בז"ת
---------	------	-----------	-------	----------	------

⁸⁸ עי' שעה"כ כג ע"ב וז"ל: הנה כוונתנו בתחילה היא לזווג זווג חיטון דאו"א, אמנם לפי שהוא נעשה מעצמו שלא ע"י העלאת מ"ן של זר"ן כנז', לכן אין אנו מכוונין אותו בענין היחוד דק"ש כי הנה הוא זווג תדירי ואינו נפסק ונעשה מעצמו, אבל כוונתנו היא להוריד הארה ושפע מן הזווג ההוא אל זר"ן לשיהיה בהם כח לעלות בסוד מ"ן אל צורך זווג האחר של הפנימיות במלת אחד. והסיבה שמכוונים ג' גם בכתר, וגם בחב"ד וגם בז"ת הוא חידוש הרש"ש בנוי על כוונת שים שלום דף לז ע"ד שכל יחוד של או"א, מוסיפים עליו של חב"ד וז"ת שהוא פירוט ונקרא כוונת נ"ר.

קריאת שמע

מלכיגה ז' מלכות לחסד, ביכורי ב"ן דע"י ואבא ז"א	89 יוד הי ויו הי
מלכיגה ה' ו' מלכות לגבורה, ביכורי ב"ן לנוק' דע"י ואימא ונוק' דז"א	91 יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי
מלכיגה ג' ו' מלכות לתנה"י, ביכורי ב"ן דז"א ויש"ם ויעקב	92 יהוה יוד הא ואו הא
מלכיגה ב' שיהא ד' מלכות למלכות, ביכורי ב"ן לנוק' דז"א ותבונה ורחל	י יה יהו יהוה
מלכיגה ז' פנים למלכות. סך כולם גימ' ש"ס דשמע	יוד הה וו הה

⁸⁹ עי' שעה"כ כג ע"ב וז"ל: תחילה תכוין להמשיך הארה מן אבא אל ז"א, ומן אימא אל נוקבא דז"א הנקרא מלכות [היינו המלכות דכל הז"מ – ש"ש פ"ו אות לה], וזהו ענין שמע ישראל, שמע לנוק' וישראל אל ז"א. שמע היא ש"ם ע', פי' כי המלכות הנקראת "שם" וכו', והטעם הוא במה שהודעתך כי כל האחוריים העליונים [היינו עצם המלכים שמתו, שכולם נחשבים כאחוריים] שנפלו בימי המלכים שמתו, הנה אותם הביטולים שנתבטלו הם בחי' המ"ן שאנו מעלים תמיד לתקנם כמבואר אצלנו (שער רפ"ח פרק ה'), וכל האחוריים* ההם ירדו למטה עם המלכות [עי' דרוש ב' דעמידה ד"ה דע כי המלכות, שכאן המלכות היא ט"ר דמלכות שירדו למטה לבריאה – היינו במיעוט הירח או בחטא אדה"ר או חטא העגל וכו'] ועתה עולים הם עמה. וחיבור אלו הבחינות הם הנקרא "שם", לפי שהאחוריים* כולם הם במספר רפ"ח, שהם הויה דיוד"ן בגי' ע"ב, והויה"ה דס"ג אשר עם עשרה אותיותיה היא ע"ב [זה ע"ג ועם מ"ה שהוא ע"א יוצא ששניהם ע"ב], והויה דמ"ה עם מספר ההויה עצמה שהיא כ"ו הרי ע"ב עם הכולל, והאחוריים דהויה דב"ן דהה"ן י' יהו יהוה, הרי ע"ב. וסך ד' פעמים ע"ב הם רפ"ח ניצוצין הנז'. ואם תחבר בחי' הפנים דהויה דב"ן דמילוי הה"ן שהיא ג"כ גי' ב"ן, יהיה הכל גי' ש"ם, כי אלו הפנים הם הפנים של המלכות אשר גם הם ירדו.

* עי' נהר שלום ג ע"א וז"ל: ממדריגה השנית שהיא אחוריים דט"ס עליונות דכתר דפרצוף מלכות דפר' מלכות (דאצילות סכ"י) שהיא י' אותיות עצמן דריבוע דהויה"ה עד אין קץ ירדו עם הכלים דב"ן לבי"ע. והנה מספר המדריגה הזו הב' דב"ן שהוא באחוריים דמלכות דכתר הנז' היא ע"ב הרי ד"פ ע"ב הם רפ"ח והם מספר המדריגות הראשונות אשר מהם התחילו לירד האורות דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן דא"ק עם הכלי לבי"ע ושאר המדריגות שמהם ולמטה לא עלו בשם דמכל שכן הוא ושאר המדריגות שמהם ולמעלה נשאר באצילות בכלים דא"א ואו"א כנז"ל וזה היה בכל פרטי פרצופי אבי"ע דמחצב העולמות והנשמות, עכ"ל. מכוונים שזה נמצא בבי"ע.

ועי' שעה"כ שם: תכוין להמשיך אל זה השם אור מן הע' העליונה הגדולה שה"ס הז"ת דאימא. והטעם הוא לפי שמלכות נקרא שביעית בערך הז' קצוות, ולכן היא צריכה לקבל מן ז"ת דאימא שאח"כ תוכל להזדווג עם ו"ק ז"א, שהם סוד אות ו' כנודע.

עי' שעה"כ כא ע"ד ז"ל: בזווג או"א, הם צריכים אל מ"ן של זר"ן בניהם, ולפי שהן צריכין בתחילה לתקן עצמן כדי שיוכלו לעלות ולהיות בסוד מ"ן, לכן אנו ממשיכין לשניהם שפע בסוד ב' תיבות שמע ישראל, כי שמע היא המלכות הנקרא שם ע', שהמלכות נק' שם וכו', ואנו ממשיכין אל המלכות שנקרא שם, שפע מן הע' שהיא מאותיות גדולות, שה"ס ע' שמהן עלאין דאינא דחיי שהיא בינה. ואלו הע' ה"ס ז"ס תחתונות דבינה אשר כ"א כלולה מעשר שהם ע'. וז"ס ע' רבתי דשמע שהיא הבינה.

עי' שעה"כ כד ע"ג וז"ל: ע' דשמע תכוין בה אל הויה דס"ג עם עשר אותיותיה שהם ע"ג, וביארנו שאז עדיין לא היה זמן העלאת מ"ן, ולכך לא קבלה הארה אלא מחשבון ס"ט ועם הכולל הרי ע', וחשבון הד' הנשארים מן ע"ג לא קבלה הארה מהם להיותם יותר גבוהים, וה"ס ד' אותיות המעולות שבהוית ס"ג, והם ג' יוד"ן וא' שחשבונם א"ל.

⁹⁰ לגבי ענין "מדריגה ז' וכו'" עי' שער רפ"ח פרק ב' מדריגות של שמות וכו'. ומש"כ "בירורי הב"ן דע"י ואבא ז"א", עי' שער אנ"כ פרק ט' וז"ל, א"א ונוק' דעת הכולל חו"ג מכריע בין החו"ב שהם עתיק ונוק', ע"כ, דהיינו שכל קו הימין יהיה נקרא עתיק, וקו שמאל יהיה נקרא נוק' דעתיק, וקו האמצעי יהיה נקרא א"א ונוק'. וכולם ב"ן דעתיק וכן ב"ן דאבא, מאחר שכולם הניצוצין מהמלכין קדמאין שנפלו לבריאה, וכל מה שנפל היא רק מבחי' הב"ן. וכל קו ימין נכלל במלך החסד. וכל קו שמאל נכלל במלך הגבורה, וכל קו האמצע נכלל בת"ת הכולל נה"י והוא צד ימין של קו האמצעי, והמלכות היא צד שמאל של קו האמצעי.

ומאחר שיצא ז"ת וכולם מלכיות, לכן כל א' הוא מלכות דחסד ומלכות דגבורה וכו'.
⁹¹ עי' שער רפ"ח פרק ב' שזה צריך להיות גימ' ע"ב, ולכן כאן הוא שם ס"ג יחד עם י' אותיות, ולכן מוזכר פעמיים, א' לגימ', וא' למספר האותיות.

⁹² כנ"ל הערה 5 כדי ששם מ"ה יהיה גימ' ע"ב צריכים מ"ה ועוד כ"ו של שם הויה"ה פשוטה מרפ"ח פרק ב'.

קריאת שמע

	כלים למ"ן עם מ"ן ⁹³
נפש גימ' ע' מיסוד לאימא	י מנצפך מנצפך מנצפך מנצפך מנצפך מנצפך 94

ו ו ו י ו ד ה ה ו ו ה ה	95	כח המעלה מ"ן והוא רוחא, רוח
ו ד ה ו ה		מבינה לאימא נשמה
י ו ד ה י ו א ו ה י	96	מז"ת לאימא, גימ' ע' מז"ת

נשמה לנכנח"י לנפש לרוח
לנשמה.

להמשיך חח"ן בג"ה דת"י לנה"י
דחג"ת ונה"י לאימא עם מוחים
פנימיים לעיבור ל' דל' ו' ו'
ללס שחס ג' אלהים עם חלקי
הכנח"י והמקיפים המלובשים
בהם שחס ג' אלה"ה וג' הויו"ת

אֱהִיָּה
יְהוָה
אֱלֹהִים

אֱהִיָּה
יְהוָה
אֱלֹהִים

חיה לנכנח"י
לנפש לנ"ר
לנשמה.

⁹³ המנצפ"ך הוא המ"ן, והכלי המ"ן הוא הידות. ⁹⁴ עי' שעה"כ כג ע"ב וז"ל: והנה ביאור זה הע' [דהיינו הע' רבתי שהנוק' מקבלת מאימא*], יותר מפורש יובן במש"ל כי היא מקבלת עתה מזווג אר"א שהוא לחיות העולמות, הנה מ"ן של הזווג ההוא הוא שרש אל שם ההויה בגי' ב"ן אשר מקומה בז"ת דאימא. ומן ההויה ההיא דב"ן היא מקבלת עתה כדי שיהיה לה כח אח"כ להעלות מ"ן, ולכן גם ההארה שלוקחת עתה היא מן מ"ן דוגמתה ג"כ, כפי מה שהיא עתה צריכה להעלות, כי כיון שהיא צריכה להעלות מ"ן לכן צריכה לקחת הארה מן שרש מ"ן העליונות.

פי': כאשר אומרים מ"ן היא מ"ן דאר"א אשר מידה זו משפעת למטה בנוק', אבל זה לא מ"ן בכלל, אלא נוק' שמשפעת לנוק'.

* עי' ע"ח שער הערת המוחין פרק ז וז"ל: אמא עלאה הנקרא פרעה דתמן אתגלין ואתפרעין כל נהורין כנזכר בזוהר. והענין (הוא) כי יד דאר"א ירדה למטה ברחם יסוד אמא, והנה ימין כלולה בשמאל ושמאל בימין, וכמו שה' אצבעות יד שמאל דאר"א הם ה"ג, כי ה' אצבעות יד ימין הם ה"ג והם סוד ה' אותיות מנצפ"ך שהם כפולות, ואלו נתהוו שם ברחם יסוד אמא, ומהם נעשה הכלי של יסוד דאמא להעלות מ"ן שבהם אמנם ד' הידות האחרים של אר"א יהיה לכם, ע"כ. כאן רואים שהידות עצמם הם הכלים של המנצפ"ך. ועי' עוד בענין הידות בשער הנסירה פרק ב.

עיי"ש בשעה"כ כג ע"ג וז"ל: וכבר הודעתין בשער הפסוקים (עי' ע"ח למעלה) בפסוק (&) וארבע הידות יהיה לכם לאכלה כו', כי ה' ידות הם נרמזות בשם ב"ן וכו', והנה היד כלולה מה' אצבעות שהם חמש אותיות מנצפ"ך שהם המ"ן עצמן, וכל א' כלולה מה', הרי הם ה' פעמים ה', שהוא ה' ידות, ובהם חמש אצבעות בכל יד. וא"כ נמצא שכולם נרמזות בשם הו"ה דב"ן שהיא המעלה מ"ן והוא באופן זה, כי כאשר תצייר הו"ה דב"ן בציורו [ללא אותיות ו' כדלקמן] יהיה כך, כי יר"ד במלואה יש בה ב' אותיות י"ד ונשאר בה אות ו', ואח"כ תקח ב' ההה"ן במלואם שהם ד' הה"ן, וכל אות ה' צורתה ד' י' כנודע, הרי ד' הה"ן הם ד' פעמים י"ד, ועם הי"ד ראשונה הרי ה' ידות [סה"כ גימ' ע'].

⁹⁵ המשך שעה"כ המובא בהערה 8: נשאר משם ב"ן ג' ווי"ן שהם אות ו' דמילוי יר"ד וב' הווי"ן האחרים, הרי ג' ווי"ן וכו', וג' הווי"ן הנשארים עם ההו"ה דב"ן דהה"ן עצמה שהיא בגי' ב"ן הרי ע' שנית.

⁹⁶ עי' שעה"כ כג ע"ג וז"ל: עוד תכוין באות ע' פי' ג', והוא אל כללות ז"ת דאימא, והנה הם רמוזים בשם ס"ג כי גם הוא סודו ע', דהיינו ס"ג עם י' אותיותיו הרי ע"ג, תסיר ג' ישאר ע' וכו', הוא בז"ת דאימא אשר המ"ן עומדים בתוכם ובפנימיותם, אבל מן הז"ת עצמן צריך ג"כ לקבל הארה, וה"ס הויה דס"ג אשר בז"ת שלה ועם י' אותיותיו הם ע"ג, ואם תסיר ג' ישאר ע'. וביאור הדבר במה שהודעתין כי עקריות הויה דס"ג הוא שם א"ל היוצא ממנה שהם ג' יוד"ן וא' שבו שהם בגי' א"ל כמבואר אצלנו בדרוש הציצית וע"ש. והנה עתה בתחילה אשר עדיין איננה מעלה מ"ן, אינה צריכה לקבל הארה מן עיקריות ההויה שהוא שם א"ל, אלא משארית ההויה. והוא כי כאשר תסיר ג' יוד"ן וא' אשר בכללותם אינם אלא ד' אותיות, ואע"פ שבמספרם עולים לחשבון גדול "אל", תכוין להוציאם אלא בחשבון אותיות שהם ד' אותיות בלבד, ונשארו ס"ט ועם הכולל הרי ע'.

קריאת שמע

ונקודותיהם כידוע שהם חיות
וגשמות וחיות וגשמות לרוחות
לנרנח"י לנפש לנ"ר לנשמה
דב"ן למ"ה ודב"ן.

אֱהוּיָהוּ
יְהוָהוּ
חיה וגשמה לרוח לנרנח"י לנפש
לנ"ר לנשמה.

אלהים
לחח"ן בג"ה דת"י לנה"י דו"ק
דביכורים הגז' הכלולים בחוך
הגוף' העומדת בהיכל אהבה
דבריאה לסלק הארת הלבוש
הגמשך מעטרת יסוד לתבונה
ולהעלותו לת"ת לתבונה ומלטון
הארת הגז' א' ללורך ת"ת דז"א.

<p>יכוין להמשך חח"ן בג"ה דת"י דכחב"ד וחג"ת דפרלוף ו"ק לתבונה עם מוחים מקיפים לז"מ לכלם המלובשים בהם עם המוחים דיניקה המלבושים בהם שהם מ"א ארתיות דקמ"ג גי' אלי עם חלקי הגרנח"י והמקיפים המלובשים בהם שהם ט' אה"ה וט' הוי"ת ונקודותיהם כידוע חיות וגשמות לרוחות לנרנח"י לנה"י ולנרנח"י לרוח לרוח לנשמה דב"ן למ"ה ודב"ן. גם יכוין להמשך ח"ן בג"ה דת"י לנה"י דפרלוף ו"ק דיכ"ס עם מוחים פנימיים לז' לכלם המלובשים בהם שהם מילוי שד"י גי' ק"ר עם חלקי הגרנח"י והמקיפים המלובשים בהם שהם ד' אה"ה וד' הוי"ת ונקודותיהם כידוע שהם חיות וגשמות וחיות וגשמות לרוחות לנרנח"י לנפש לרוח לנשמה למ"ה דמ"ה ודב"ן.</p>	<h1 style="margin: 0;">ישראל⁹⁷</h1>
--	--

ל"מ לכלם⁹⁸

	<p>יחילה לנרנח"י לרוח לנשמה.</p>	<p>אֱהוּיָהוּ יְהוָה</p>	
<p>נשמה לנרנח"י לנח"י לרוח לנשמה</p>	<p>אֱהוּיָהוּ יְהוָה</p>	<p>חיה לנרנח"י לרוח לנשמה.</p>	<p>אֱהוּיָהוּ יְהוָה</p>
<p>נשמה לנרנח"י</p>	<p>אֱהוּיָהוּ</p>	<p>חיה לנשמה לרוח לנרנח"י לנה"י לרוח לנשמה</p>	<p>אֱהוּיָהוּ אֱהוּיָהוּ יְהוָה יְהוָה</p>
<p>נשמה לנרנח"י</p>	<p>אֱהוּיָהוּ</p>	<p>חיה לנרנח"י לרוח</p>	<p>אֱהוּיָהוּ</p>

⁹⁷ עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: ישראל ר"ל שיר א"ל, כי הבינה נקראת שיר, והחכמה נק' א"ל, והת"ת הנקרא ישראל מקבל עתה השפע משניהם.
ועיי"ש דף כב ע"א וז"ל: אל הוא שם ייא"י שבהויה דס"ג, והוא בחי' הה"ח דאבא שניתנו ביסוד דאימא. ושיר' הם הה"ג דאימא עצמה.
ועיי"ש דף כג ע"א וז"ל: ישראל שהוא ז"א איננו צריך לקבל רק מן שיר' אל, שהם חו"ג דאבא שהם ב' קצוות הראשונים, כי כבר יש לו ו"ק, ולכן יספיק לו במה שיקבל שפע מן ב' קצוות ראשונות. למה לא מוזכר?
עי' שעה"כ כג ע"ג ז"ל: עתה מקבל הז"א מן אבא הארה כדי שיוכל אחר כך להעלות מ"ן, כדוגמת מה שביארנו במלת שמע לצורך נוקביה.
עי' שעה"כ כג ע"ד ז"ל: והנה בזוהר במקומות רבים וגם בפ' ואתחנן אמרו כי ישראל [דשמע ישראל] זה היינו יש"ס, וכבר הודעתין כי כמו שז"א מתחלק לב' פרצופים והם יעקב וישראל, וכו', וגם אבא נחלקת לב' והם אבא ויש"ס. והטעם שנקרא יש"ס הוא משום דאיכא ישראל זוטא והוא הז"א, והנה עתה במלת ישראל מקבל ז"א הנק' ישראל זוטא הארה מן יש"ס פרצוף התחתון דאבא כנז', ולא מכולו אלא מבחי' חסד וגבורה שבו הנק' שיר' א"ל, שיר משמאלא א"ל מימינא, כנז' בתיקונים (&). וכבר ביארנו לעיל במלת שמע למה נוקביה מקבלת מכל הז"ת דאימא וז"א מן חו"ג דאבא לבד והנה הארת ז"א אינה כהארת נוקביה, והוא מה שנתבאר לעיל שעדיין אנו צריכים להשלים לו מוחין דיניקה שהם שמות אלקים.
⁹⁸ הוא המוזכר בשעה"כ ק"ש (פרק ב' ריש יט ע"ד) מקיף דמצד אבא דקטנות.
והל"מ דצלם הם כחב"ד חג"ת, עי' פרקי הצלם פרק ה', לכן יש שמות כנגד רק כנגד חב"ד חג"ת וללא נה"י.
⁹⁹ שהוא כתר דו"ק דתבונה.

קריאת שמע

יוד הי ויו הי ¹⁰⁵	לחז"ן דלוי"א ויסקו"ת יכוין לסלק האור שצפרק תחתון דנלח דתבונה ולעלותו לת"ת דילכס וע"י כן ומלטנן הפ' המ' ללוך חסד דז"א
אלהינו	אימא
ה"י	מה"י א' דע"ב דל"א דבג"ה דמו"ס
אהיה	
יהוה	
אלף הי יוד הי ¹⁰⁶	לכג"ה דלוי"א ויסקו"ת יכוין לסלק האור שצפרק האמצעי דנלח דתבונה ולעלותו לת"ת דילה ומלטנן הפרק הנז' ללוך חכמה דז"א שלמטה מהס.
יהוה אלהינו	יסקו"ת
יאהרונהי	
יו"ד	מו"י דע"ב דל"א דלת"י לה"ס דמו"ס
אהיה	
יהוה	
יוד הי ויו הי ¹⁰⁷	
יוד הי ואו הי ¹⁰⁸	לדת"י דלוי"א ויסקו"ת יכוין לסלק האור שצפרק הת"ת דהוד דתבונה ולעלותו לת"ת דילה ומלטנן הפ' הנז' ללוך גבורה דז"א

יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי ¹⁰⁹	יכוין להמשך הטיפה שהיא ע"ב עם ה"ח מהחסדים דלעת דעתיק לחסד דעתיק שבגלגלתא דל"א ומשם למזל הח' ומשם דלעת עליון וטקה מזל הי"ג ומשם לכחב"ד אבא
יוד הי ויו הי	

יהוה
יהוה
יהוה
יהוה
יהוה

¹⁰⁵ ע"י שעה"כ כב ע"א וז"ל: ה' אלקינו ה' ה"ס חב"ד, כי ה' הוא הויה דיודין באבא. ע"י שעה"כ כב ע"ב וז"ל: כמו שבשמע ישראל ביארנו שאז מקבלין זו"ן הכנה לשיוכלו להזדווג אח"כ בנפילת אפים, כן עד"ז צריכין או"א לקבל הכנה בתחילה לשיוכלו להזדווג אח"כ במלת אחד כמו שנבאר. ואמנם ההכנה הזו היא שמקבלים ג' הארות בג' תיבות אלו מן א"א כמו שנבאר. ואמנם הנה נודע כי בא"א יש בו הויה אחת הכוללת כל הי"ס שלו, ותכוין שהיא במלוי יודי"ן. והנה בשם הויה הראשון תכוין שהיא דיודי"ן שמקבל עתה אבא מן י' של הויה א"א, ובאלהינו תכוין שהוא אהיה דיודי"ן שמקבלת עתה אימא מן ה' ראשונה של הויה א"א, ובהויה אחרונה תכוין הויה דס"ג והוא בחינת הדעת המזווגן לאו"א המקבל עתה הארה זו מן אות ו' של הויה א"א.

¹⁰⁶ ע"י שעה"כ כב ע"א וז"ל: אלקינו ה"ס אהיה דיודין באימא. עיי"ש כה ע"ד וז"ל: "אלהינו" הוא פרק האמצעי דנצח לחכמה דז"א, כי בתחילה מתקרב פרק התחתון ואח"כ העליון, והרי נגמר קו ימין.

¹⁰⁷ משעה"כ כד ע"א משמע שיש רק הויה דיודי"ן.

¹⁰⁸ ע"י שעה"כ כב ע"א וז"ל: ה' הג' הוא הדעת המזווגם אשר הוא מתעורר עתה אל הזווג, ועתה הוא בסוד הויה דמילוי ס"ג, ועדיין אל תחבר שם הויה עם שם אהיה.

עיי' שעה"כ כד ע"א וז"ל: הדעת המזווגם לאו"א כנז' בזוהר ובתיקונים, והוא בחי' מזלא עלאה דדיקנא דא"א המזווג לשניהם.

¹⁰⁹ ע"י נה"ש כג ע"ג שטיפת הזרע הירודת היא רק א' מתוך כל הכ"ד שעות של התיקונים, וזה הטיפה כאן בזיווג המזלין להורידו שונה ממש"כ באחד שהוא טיפת המוחין.

אחד

יכוין להמשיך מה' אחרונה לע"ב דא"א מלת"י לגבורות דמו"ס לזו"ן.

אהיה	הי ¹¹⁰	אהיה
יהוה		יהוה

אהיה אהיה
יהוה יהוה

אהיה		אהיה
יהוה		יהוה

אהיה יהוה אהיה יהוה

יהוה יהוה יהוה יהוה

יאהדונה¹¹¹

זינון פ"א דהוד להעלותו לת"ת
דבונה לכרך בינה דז"א.

¹¹⁰ עי' שעה"כ כב ע"ב ז"ל: במלת אחד תכוין להוריד הארה מן אות ה' אחרונה של הוית א"א אל זר"ן, שהם הויה אדני הנרמזים באחד, א"ח ד', כדי שיעלו זר"ן עתה בסוד מ"ן אל זוג אר"א.
¹¹¹ עי' שעה"כ כה ע"ד וז"ל: "אחד" הוא פרק אמצעי דהוד לבינה דז"א, והרי נגמר קו שמאלי דז"א.

עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: דע כי בזוג זר"ן אנו אומרים נפילת אפים בסוד המיתה, שאנו נחשבים כמתים ומעלים שם נשמתינו, וזמ"ש (&) אליך ה' נפשי אשא, מלת אליך דייקא לרמוז שאנו מעלין נשמותינו עד ה' ממש שהוא הת"ת. אבל עתה בק"ש אנו כוללים עצמינו ג"כ בסוד המ"ן דזר"ן, אבל אינו מספיק שנמסור נפשותינו בסוד מיתה אלא בסוד קידוש ה' שהוא מסירת נפשינו להריגה, ולכן צריך לכוין במלת אחד בשם יאהדונה"י ויכוין בד' מיתות ב"ד סקילה שריפה הרג וחנק ע"ד שידעת, וז"ס הכתוב (&) כי עליך הורגנו כל היום, שלא אמר "אליך" אלא "עליך", פי' במי שהוא עליך, שהיא החכמה שעל הת"ת אשר עליו ממש, הורגנו.

קריאת שמע

112 יוד הא ואו הא	א"ח ז"א ד' דנוק' לא הוהכל אחדות גבמוז ע"י א"ס א"ח ט"ס דז"א שבו שם מ"ה
113	ד' דנוק' העומדת אחורי ד"ס תנה"י דז"א שבה שם אלני
	למסור עצמו על קידוש ה' ויקבל עליו ד' מיתות בית דין מד' אותיות הוי"ה מד' אותיות אלני' ליחדם ע"י ד' אותיות אהי"ה וע"י עסמ"ב

למסור עצמו על קידוש ה' ויקבל עליו ד' מיתות
בית דין מד' אותיות הוי"ה מד' אותיות אלני'
ליחדם ע"י ד' אותיות אהי"ה וע"י עסמ"ב

סקילה י א א יוד הי ויו הי
שכיפה ה ד ה יוד הי ואו הי
הגז ו נ י יוד הא ואו הא
ותנה ה י ה יוד הה וו הה¹¹⁴

¹¹² עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: ואחר אשר כבר נזדווגו אר"א אז אנו מורידים שפע ג' מוחין הנז' אל הת"ת הנקרא א"ח דאחד, ואנו מכוונים שהג' מוחין הנז' נמשכין בסוד חב"ד אל ז"א, וחוזרים להיות בו ג"כ ג' שמות האלו בא"ח דאחד שהוא הז"א. @איפה זה@

עי' שעה"כ כב ע"א וז"ל: במלת אחד תכוין להעלות ישר הנקרא א"ח בסוד הוי"ה דמ"ה דאלפין. ז"ל שעה"כ כד ע"א: אחרי אשר נזדמנו והוכנו אר"א, אנו מעלים עתה להם את המ"ן כדי לזווגם במלת אחד. והנלע"ד שצריך לכוין להעלות עתה את ז"א לצורך מ"ד לחברם ולשלבם יחד, ולהעלות לנוקבא לצורך מ"ן, כדי להוריד אח"כ טיפת הדכורא בנוקבא וכו', צריך שבמלת אחד יכוין לג' דברים: הא', הוא להעלות תחילה מ"ן. והשני, הוא לזווג אח"כ את אר"א. והשלישי, הוא להוריד אח"כ מוחין אל הזו"ן. וזה סדרן, יכוין תחילה במלת אחד אל שני אותיות א"ח כנגד ז"א, הנקרא א"ח של המלכות, ובאות ד' תכוין אל נוקבא, ותכוין להעלות את שניהם. גם תכוין שניהם זו"ן הם אחדות גמור אחד. וזה תכוין בשטחיות פשוט מלת אחד. גם תכוין כי א"ח הוא הז"א הכולל ט"ס כמנין א"ח, והמלכות היא העשירית הנקרא ד', ע"ש שמקומה הוא כנגד שיעור ד"ס דז"א שהם תנה"י, ועומדת עמהם אחר באחור כנודע. גם תכוין באותיות א"ח בז"א אשר הוא שם הוי"ה דמלוי אלפ"ן שהוא בגי' מ"ה, ובאות ד' תכוין בנוק' אשר היא שם אדני במילואו עולה תרע"א, כי עתה נתמלא שמה. ודע כי זו המלכות שאנו מכוונים בד' דאחד הוא בחי' רחל, לפי שהיא הספירה העשירית מן הי"ס עצמן, והיא מכללן כי לכן נקרא רחל עקרת של הבית עיקרא של בית, ולכן ויאהב יעקב את רחל. משא"כ בלאה שהיא בחי' האחוריים שנפלו מן אימא עלאה כנודע. צ"ע איך לכוון את זה שזה לא שמות.

ועי' שם דף כה ע"א ז"ל: ובזה הטעם יובן ג"כ למה אנו מתחילין בלאה קודם רחל, לפי שלאה היא עומדת למעלה במקום אחורי הראש.

ועיי"ש כה ע"א וז"ל: ונחזור לענין, כי בד' זו דאחד תכוין להמשיך הארה מן ד' מוחין דז"א אל לאה. וסוד הענין הוא במה שביארנו, כי רחל היא עומדת עתה בהיכל אהבה דעולם הבריאה, אלא שעתה עלתה למעלה בסוד מ"ן. ונודע כי בהיותה למטה בבריאה עומדת שם בסוד נקודה קטנה, ר"ל כי כאשר תעלה באופן ההוא אל האצילות, לא תראה שם רק בחינת נקודה קטנה, ואז היא צריכה לקבל מן הז"א הארה אחר הארה, מדרגה אחר מדרגה, עד שתחזור להיות פרצוף גמור כבראשונה כמשי"ת בברכת אבות. ונמצא כי עתה אשר עלתה למעלה בהכרח כדי להעלות מ"ן, עלתה בבחי' נקודה קטנה. וכאשר עתה בק"ש ירדו המוחין דז"א, אינה יכולה עדיין לקבל המוחין שלה, כי אפילו בחי' גופא אין לה, ואיך תקבל המוחין עתה, ואי אפשר לקבלם עד ברכת אבות כמשי"ת. אבל לאה יכולה עתה לקבל את המוחין שלה לפי שכבר נתבאר שרחל ירדה עד עולם הבריאה, אבל לאה שהיא אחוריים דאימא לא נפלה אלא בעולם האצילות, ונפילתה היתה שירדה למטה ממדרגתה, דהיינו שירדה עד מקום רחל נוק' דז"א, ולכן כאשר עולה ז"א בסוד מ"ן למעלה, גם לאה היא עולה למעלה עד מקומה, ועלייה זו הוא התיקון שלה, ולכן יכולה לקבל בק"ש את המוחין שלה, אבל רחל אשר ירידתה ונפילתה הוא למטה בעולם הבריאה, לכן היא מתמעטת בבחי' נקודה קטנה, וצריכה תיקון מחדש כדי שתעשה פרצוף כמתחילה.

¹¹³ עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: ובד' דאח"ד תכוין אל המלכות המתייחדת עם הת"ת הנק' א"ח, ולכן ד' זו היא גדולה להיות עתה למעלה במקום אר"א בסוד מ"ן.

ועי' שעה"כ כב ע"ב וז"ל: תכוין בד' דאחד שהיא בלאה ותכוין כי אלו המוחין הם בחינת אור פנימי אל לאה ובחי' אור מקיף אל ז"א, כי לא נכנסו המוחין במצוח

¹¹⁴ עי' שעה"כ כד ע"ב וז"ל: ודע כי הנה ע"י תפלתנו ומצות שאנו מקיימים לקרא קריאת שמע יש כח ותוספת גבורה ברחל לעלות עד מקום ז"א דאצילות מן המקום אשר היא עומדת בו עתה,

קריאת שמע

דנפס דנשמה. בשחית כל הזוגים הגז' הם דה"פ חכמה לכל הבחינות

גס יכין לזווג או"א, דפנימיות דפנימיות דלחיות בכלים דלחורים דבינה ודחכמה דכלי סלמנעיס דב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן שלהס ולהולאי הב' כלמים דחלש וב' כלמים דחזרה דמנחה ולהלביקס דמקום הראוי להס ואח"כ ועתה יכין לחזיר המוחין וכי' כנז' מנגד

אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ ¹²³
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה
אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה
אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה
אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה

124

מוח בינה דלימא	מוח דעת דלימא כל ימין חסדים ולד שמואל גבורות	מוח חכמה דלימא.
אלף הי יוד ¹²⁷	אלף הי וו ¹²⁶	יוד הי ויו ¹²⁵
אלף הי יוד	אלף הה וו	יוד הי ואו
אלף הא יוד	אלף הא וו	יוד הא ואו
אלף הה יוד	אלף הה ואו	יוד הה וו

128

¹²³ כל הטבלה הזאת היא המוחין דו"ק דגדלות המוזכר בשעה"כ ק"ש פרק ב' ריש דף יט ע"ד. ונזכר כו"ק דג"ר שגם הם מוחין. והם חג"ת עם המוחין וכלים, ואחר כך נה"י עם מוחין וכלים. והסיבה שהם ד' פעמים הוא שזה חו"ב חו"ג ע"י שעה"כ כא ע"ג וז"ל שנה"י דז"א מאירים בנוקבא בסוד ד' מוחין שבה, אמנם יורדין לה ג"כ בעת יחוד קריאת שמע ד' מוחין ממש מלמעלה מאו"א. וזה פנימיות דפנימיות.

¹²⁴ עד כאן הוא אורות, ומכאן ואילך הם מוחין (נה"ש לג ע"ג).
¹²⁵ ע"י שעה"כ כב ע"א וז"ל: @אח"כ תכוין להוריד מ"ד בסוד הויה דע"ב דיודין, ואח"כ תכוין להוריד מן הזווג הזה מוחין אל הז"א, והם ד"פ יה"ו, הראשון במילוי ע"ב והב' במילוי ס"ג והג' במילוי מ"ה והד' במילוי ב"ן ותכוין כי ד' שמות יה"ו הנז' הם גי' מקו"ם שה"ס נ"ז ומ"ח וט"ל ומ"ב והוא חשבון שם הויה בריבועו כזה שעולה מקום יפ"י ק' הפ"ה כ"ה ופ"ו ל"ו הפ"ה כ"ה סך הכל גי' מקום.

וע"י שעה"כ כב ע"ב ז"ל: תכוין גם במלת אחד להמשיך מזווג או"א ד' מוחין לז"א שהם ארבע יה"ו וד' אה"י כסדר מלוי עסמ"ב, ותכוין כי ארבע יה"ו הנז' יוצאין מארבע יודין שיש בהויה דע"ב דיודין דאריך וכו' אלו המוחין הם בחינת וכו' אור מקיף אל ז"א, כי לא נכנסו המוחין במצחו. ע"י שעה"כ כד ע"ד וז"ל: בד' אותיות ההויה יש ד' הויות אחרות, והם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ומתחלקים באופן זה, ע"ב באבא, ס"ג באימא, מ"ה בז"א, ב"ן בנוקביה. והנה גם אלו הד' מוחין דז"א הם עד"ז, כי מוח חכמה כנגד אבא, ומוח בינה כנגד אימא, ומוח חסד כנגד ז"א, ומוח גבורה כנגד נוקביה. כנודע כי תרין עטרין חו"ג הם החסד לז"א והגבורה לנוקביה. ונמצא כי אלו הד' מוחין הם ד' הויות עסמ"ב. אמנם להיותם מוחין מצד אימא אינם הויות גמורות כל אחד מד' אותיות, אבל הם כל הויה משלשה אותיות בסוד יה"ו כנודע, כי יה"ו הוא בבינה שהיא בגי' אהיה, וגם כל אהיה הוא בבינה, ולכן תכוין כי ד' מוחין אלו הם ד' שמות יה"ו במלויין כסדר, ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן.

וע"י לקמן הערה 134.
¹²⁶ ע"י ליעל הערה. **Error! Bookmark not defined.**
¹²⁷ ע"י ליעל הערה. **Error! Bookmark not defined.**
¹²⁸ עד כאן הוא מוחין, ומכאן ואילך הוא כלים. ולענין הכלים ע"י שער מד פרק ג.

קריאת שמע

ג' כלי בינה דז"א (אלף אלף הא אלף) הא יוד אלף הא יוד (הא) אלף הא יוד הא אהיה	ג' כלי דעת דז"א יוד הי ויו הי	ג' כלי חכמה דז"א יוד הי ואו הא
אהיה יהוה אהיה יהוה אהיה יהוה אהיה יהוה	אוהויהו יהוהו אוהויהו יהוהו אוהויהו יהוהו אוהויהו יהוהו	אהיה יהוה אהיה יהוה אהיה יהוה אהיה יהוה

129

מוח בינה לאימא	מוח דעת לאימא כל ימין חסדים וכל שמאל גבורות	מוח חכמה לאימא.
אלף הי יוד ¹³² אלף הי יוד אלף הא יוד אלף הה יוד	אלף הי וו ¹³¹ אלף הה וו אלף הא וו אלף הה ואו	יוד הי ויו ¹³⁰ יוד הי ואו יוד הא ואו יוד הה וו
כלי גבורה דז"א יה (אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם)	כלי ת"ת דז"א יוד הא ואו הא י יהו יהוה	כלי חסד דז"א א אל אלו אלוה אלוה

¹²⁹ עד כאן הוא אורות, ומכאן ואילך הם מוחין (נה"ש לג ע"ג).
¹³⁰ עי' שעה"כ כב ע"א וז"ל: @אח"כ תכוין להוריד מ"ד בסוד הויה דע"ב דיודין, ואח"כ תכוין להוריד מן הזווג הזה מוחין אל הז"א, והם ד"פ יה"ו, הראשון במילוי ע"ב והב' במילוי ס"ג והג' במילוי מ"ה והד' במילוי ב"ן ותכוין כי ד' שמות יה"ו הנז' הם גי' מקו"ם שה"ס נ"ז ומ"ח וט"ל ומ"ב והוא חשבון שם הויה בריבועו כזה שעולה מקום יפ"י ק' הפ"ה כ"ה ופ"ו ל"ו הפ"ה כ"ה סך הכל גי' מקום.

ועי' שעה"כ כב ע"ב ז"ל: תכוין גם במלת אחד להמשיך מזווג או"א ד' מוחין לז"א שהם ארבע יה"ו וד' אה"י כסדר מלוי עסמ"ב, ותכוין כי ארבע יה"ו הנז' יוצאין מארבע יודין שיש בהויה דע"ב דיודין דאריך וכו' אלו המוחין הם בחינת וכו' אור מקיף אל ז"א, כי לא נכנסו המוחין במצחו. עי' שעה"כ כד ע"ד וז"ל: בד' אותיות ההויה יש ד' הויות אחרות, והם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ומתחלקים באופן זה, ע"ב באבא, ס"ג באימא, מ"ה בז"א, ב"ן בנוקביה. והנה גם אלו הד' מוחין דז"א הם עד"ז, כי מוח חכמה כנגד אבא, ומוח בינה כנגד אימא, ומוח חסד כנגד ז"א, ומוח גבורה כנגד נוקביה. כנודע כי תרין עטרין חו"ג הם החסד לז"א והגבורה לנוקביה. ונמצא כי אלו הד' מוחין הם ד' הויות עסמ"ב. אמנם להיותם מוחין מצד אימא אינם הויות גמורות כל אחד מד' אותיות, אבל הם כל הויה משלשה אותיות בסוד יה"ו כנודע, כי יה"ו הוא בבינה שהיא בגי' אהיה, וגם כל אהיה הוא בבינה, ולכן תכוין כי ד' מוחין אלו הם ד' שמות יה"ו במלויין כסדר, ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן.

ועי' לקמן הערה 134.

¹³¹ עי' ליעל הערה. **Error! Bookmark not defined.**

¹³² עי' ליעל הערה. **Error! Bookmark not defined.**

קריאת שמע

יהוה

יהוה

אלף למד

לחז"ן בג"ה לחו"ג לחב"ד וחג"ת לפנימיות לפנימיות דב"ן דמ"ה וב"ן. בחשכית לה"פ חו"ב וחו"ג לכתרים לחו"ב לכלים לפנימיים.
 לח"כ להמשיך ב' כלמים המוחים לחו"פ דגללות לחיזויות לפנימיות לחו"א שבהם לחח"ן בג"ה לחיזויות לפנימיות לחו"א וגם להמשיך ב'
 כלמי ו"ק למוחיס לחו"מ דז"א ובעמילה מתפשטים המוחין דו"ק לחור פנימי ב"ק לחור לפנימי לחו"ב דז"א והחב"ד למוחין מקיפים לכתב"ד לחו"מ
 דז"א ומתפשטים ה"ק למוחין מקיפים ב"ק לחור מקיף דז"א לחו"ב

133

אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה
אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה
אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה
		אוהויהו	אוהויהו	אוהויהו	אוהויהו	אוהויהו	אוהויהו
		יהוהויהו	יהוהויהו	יהוהויהו	יהוהויהו	יהוהויהו	יהוהויהו

מוח חכמה לאבא	מוח גבורה לאבא	מוח חסדים לאבא	מוח צינה לאבא
134 יוד הי ויו הי	אלף הי ויו	135 אלף הי ויו הי	אלף הי יוד הי 136
יוד הי ואו הי	אלף הי ואו	אלף הי ואו הי	אלף הי יוד הי
יוד הא ואו הא	אלף הא ואו	אלף הא ואו הא	אלף הא יוד הא
יוד הה וו הה	אלף הי וו	אלף הי וו הה	אלף הה יוד הה
1 מוח חכמה לאמא	מוח גבורה לאמא	מוח חסדים לאמא	מוח צינה לאמא
יוד הי ויו	אלף הי וו	אלף הי וו הי	אלף הי יוד

¹³³ זה חיזויות לפנימיות [היינו ב"ע לפנימיות דאצילות] דנה"י [דהיינו צ' דצלם] דאו"א, עי' שעה"כ שער העמידה פרק ד' דף לד ע"ב ז"ל: ואמנם בעת יחוד הק"ש, אז ניתנו בז"א בחי' המוחין בבחי' אור הפנימי [היינו חיזויות לפנימיות כמש"כ ברש"ש כאן] שלו וניתנו לו מצד זוג הבחי' החיצונה של אור הפנימי דנה"י דאו"א.
 @ולשאל אם לתקן את הטבלה? כן

עי' שעה"כ דרוש ר"ה ו: בתחלה ביחוד הק"ש ירדו למטה ד' מוחין דא"פ שהם מן חו"ב דאו"א וב' עטרין דדעת גם ירדו עמהם ד' מקיפין שהיו להם שם במקומם בתחי' וז"ל השעה"כ &: הנה כל המוחין הפנימים האלו הם מבחי' הפנימיות הנקרא נשמות ואינם מבחי' החיצו' הנק' עולמות – איפה מקומו? @

¹³⁴ עי' שעה"כ ה ע"ב וז"ל: בז"א יש מוחין מצד אבא ומוחין מצד אימא וכו', והנה המוחין דאבא נק' חכמה ובינ' חסד וגבורה וכן המוחין של אימא נק' ג"כ כך ומהם נמשכים המוחין דז"א וכו' האמנם יש חילוק בין המוחין דאבא למוחין דאימא, כי מוחין דאבא הם כולם בחי' שמות של הויות במילויים, ודאימא הם שמות דאה"ה במילויים. וכו' עוד יש חילוק בין חכמה דאבא לבינה דאבא עצמו, והוא כי אמת הוא ששניהם הם הויות וכוז', לפי שלעולם באבא הכל הוא בחי' הויות, אבל הפרש הוא כי חכמה דאבא הוא הויה בד' אותיות, אבל בינה דאבא היא הויה בג' אותיות לבד, והם יה"ו לפי שאע"פ שהוא בחי' אבא עכ"ז היא בינה שבו, ולכן אין בה רק ג' אותיות יה"ו להורות כי היא בגימ' אה"ה, אלא שאינה רק הויה העולה בגי' אה"ה. נמצא כי להיותה מצד אבא היא הויה, ולהיותה מצד בינה היא יה"ו העולה כמנין אהיה כנז'.

¹³⁵ כהמשך הערה 134, עי' שעה"כ ה ע"ג וז"ל: אבל החסדים והגבורות בין אותם דאבא ובינ' של אימא הם בחי' אחרת והוא שמות אה"ה הנרמז בפ' א"ת השמים ו'את הארץ כנז' בזוהר בפ' בראשית בכת"י, והחילוק שיש בין אבא לאימא הוא כי אבא הוא שם אה"ה בין בחסדי' בין בגבורות ואין הפרש ביניהם אלא במציאות מילוי השם, אבל החסדים והגבורות דאימא הם ג' אותיות אה"ו לבד.

¹³⁶ כהמשך הערה 134, עי' שעה"כ ה ע"ג וז"ל: וחכמה ובינה שבאימא הם על דרך הנז' כי שתיהן בחי' אה"ה אלא שחכמה דאימא היא אהיה, ובינה דאימא היא אה"י.

קריאת שמע

אלף הי יוד הי	אלף הי ואו	אלף הי ואו הי	יוד הי ואו הי
אלף הא יוד הא	אלף הא ואו	אלף הא ואו הא	יוד הא ואו הא
אלף הה יוד הה	אלף הי וו	אלף הי וו הה	יוד הה וו הה

מוח בינה לאמא	מוח גבורה לאמא	מוח חסדים לאמא	1 מוח חכמה לאמא
אלף הי יוד	אלף הי וו	אלף הי וו הי	יוד הי ווי
אלף הי יוד	אלף הה וו	אלף הה וו הה	יוד הי ואו
אלף הא יוד	אלף הא וו	אלף הא וו הא	יוד הא ואו
אלף הה יוד	אלף הה ואו	אלף הה ואו הה	יוד הה וו

@@@
143

ג' כלי בינה דז"א	ג' כלי לעת דז"א	ג' כלי חכמה דז"א
(אלף אלף הא	יוד הי ווי הי	יוד הי ואו הא
אלף הא יוד אלף		
הא יוד הא)		
אלף הא יוד הא	יוד הי ואו הי	י יה יהו יהוה
אהיה	יוד הה וו הה	יוד הא ואו הא

ונשאלים עם חלקי המוחים דחב"ד ונלחמים החג"ת ונה"י לחג"ת דז"א

אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה
אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה

מוח בינה לאמא	מוח גבורה לאמא	מוח חסדים לאמא	מוח חכמה לאמא
אלף הי יוד הי ¹⁴⁶	אלף הי ווי	אלף הי ווי הי ¹⁴⁵	יוד הי ווי הי ¹⁴⁴

להורות כי היא בגימ' אה"ה, אלא שאינה רק הוי"ה העולה בגי' אה"ה. נמצא כי להיותה מצד אבא היא הוי"ה, ולהיותה מצד בינה היא יה"ו העולה כמנין אהיה כנז'.

¹⁴¹ כהמשך הערה 134, עי' שעה"כ ה ע"ג וז"ל: אבל החסדים והגבורות בין אותם דאבא ובין של אימא הם בחי' אחרת והוא שמות אה"ה הנרמז בפ' א"ת השמים ו'את הארץ כנז' בזוהר בפ' בראשית בכת"י, והחילוק שיש בין אבא לאימא הוא כי אבא הוא שם אה"ה בין בחסדי' בין בגבורות ואין הפרש ביניהם אלא במציאות מילוי השם, אבל החסדים והגבורות דאימא הם ג' אותיות אה"ו לבד.

¹⁴² כהמשך הערה 134, עי' שעה"כ ה ע"ג וז"ל: וחכמה ובינה שבאימא הם על דרך הנז' כי שתיהן בחי' אה"ה אלא שחכמה דאימא היא אהיה, ובינה דאימא היא אה"י.

¹⁴³ עד כאן הוא מוחין, ומכאן ואילך הוא כלים. ולענין הכלים עי' שער מד פרק ג.

¹⁴⁴ עי' שעה"כ ה ע"ב וז"ל: בז"א יש מוחין מצד אבא ומוחין מצד אימא וכו', והנה המוחין דאבא נק' חכמה ובינ' חסד וגבורה וכן המוחין של אימא נק' ג"כ כך ומהם נמשכים המוחין דז"א וכו' האמנם יש חילוק בין המוחין דאבא למוחין דאימא, כי מוחין דאבא הם כולם בחי' שמות של הויות במילויים, ודאימא הם שמות דאה"ה במילויים. וכו' עוד יש חילוק בין חכמה דאבא לבינה דאבא עצמו, והוא כי אמת הוא ששניהם הם הויות וכנז', לפי שלעולם באבא הכל הוא בחי' הויות, אבל ההפרש הוא כי חכמה דאבא הוא הוי"ה בד' אותיות, אבל בינה דאבא היא הוי"ה בג' אותיות לבד, והם יה"ו לפי שאע"פ שהוא בחי' אבא עכ"ז היא בינה שבו, ולכן אין בה רק ג' אותיות יה"ו להורות כי היא בגימ' אה"ה, אלא שאינה רק הוי"ה העולה בגי' אה"ה. נמצא כי להיותה מצד אבא היא הוי"ה, ולהיותה מצד בינה היא יה"ו העולה כמנין אהיה כנז'.

¹⁴⁵ כהמשך הערה 134, עי' שעה"כ ה ע"ג וז"ל: אבל החסדים והגבורות בין אותם דאבא ובין של

קריאת שמע

אלף הי יוד הי	אלף הי ואו	אלף הי ואו הי	יוד הי ואו הי
אלף הא יוד הא	אלף הא ואו	אלף הא ואו הא	יוד הא ואו הא
אלף הה יוד הה	אלף הי וו	אלף הי וו הה	יוד הה וו הה

מוח בינה לאמא	מוח גבורה לאמא	מוח חסדים לאמא	¹ מוח חכמה לאמא
אלף הי יוד	אלף הי וו	אלף הי וו הי	יוד הי ויו
אלף הי יוד	אלף הה וו	אלף הה וו הה	יוד הי ואו
אלף הא יוד	אלף הא וו	אלף הא וו הא	יוד הא ואו
אלף הה יוד	אלף הה ואו	אלף הה ואו הה	יוד הה וו

ג' כלי גבורה דז"א	כלי ת"ת	ג' כלי חסד דז"א
יה	יוד הא ואו הא	א אל אלו אלוה
(אלף אלף למד אלף למד הי	י יה יהו יהוה	אלוה
אלף למד הי יוד אלף למד		
הי יוד מם)		
יהוה	יהוה	אלף למד

ונשאלים שם חלקי המוחים דחג"ת ונלחיים הנהי"ם לנה"י דז"א

אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה
			אהיה	אהיה			
			יהוה	יהוה			

מוח בינה לאבא	מוח גבורה לאבא	מוח חסדים לאבא	מוח חכמה לאבא
אלף הי יוד הי ¹⁴⁹	אלף הי ויו	אלף הי ויו הי ¹⁴⁸	יוד הי ויו הי ¹⁴⁷

אימא הם בחי' אחרת והוא שמות אה"ה הנרמז בפ' א"ת השמים ו'את הארץ כנז' בזהר בפ' בראשית בכת"י, והחילוק שיש בין אבא לאימא הוא כי אבא הוא שם אה"ה בין בחסדי' בין בגבורות ואין הפרש ביניהם אלא במציאות מילוי השם, אבל החסדים והגבורות דאימא הם ג' אותיות אה"ו לבד.

¹⁴⁶ כהמשך הערה 134, עי' שעה"כ ה ע"ג וז"ל: וחכמה ובינה שבאימא הם על דרך הנז' כי שתיהן בחי' אה"ה אלא שחכמה דאימא היא אהיה, ובינה דאימא היא אה"י.

¹⁴⁷ עי' שעה"כ ה ע"ב וז"ל: בז"א יש מוחין מצד אבא ומוחין מצד אימא וכו', והנה המוחין דאבא נק' חכמה ובינ' חסד וגבורה וכן המוחין של אימא נק' ג"כ כך ומהם נמשכים המוחין דז"א וכו' האמנם יש חילוק בין המוחין דאבא למוחין דאימא, כי מוחין דאבא הם כולם בחי' שמות של הויות במילויים, ודאימא הם שמות דאה"ה במילויים. וכו' עוד יש חילוק בין חכמה דאבא לבינה דאבא עצמו, והוא כי אמת הוא ששניהם הם הויות וכונז', לפי שלעולם באבא הכל הוא בחי' הויות, אבל ההפרש הוא כי חכמה דאבא הוא הויה בד' אותיות, אבל בינה דאבא היא הויה בג' אותיות לבד, והם יה"ו לפי שאע"פ שהוא בחי' אבא עכ"ז היא בינה שבו, ולכן אין בה רק ג' אותיות יה"ו להורות כי היא בגימ' אה"ה, אלא שאינה רק הויה העולה בגי' אה"ה. נמצא כי להיותה מצד אבא היא הויה, ולהיותה מצד בינה היא יה"ו העולה כמנין אהיה כנז'.

¹⁴⁸ כהמשך הערה 134, עי' שעה"כ ה ע"ג וז"ל: אבל החסדים והגבורות בין אותם דאבא ובין של אימא הם בחי' אחרת והוא שמות אה"ה הנרמז בפ' א"ת השמים ו'את הארץ כנז' בזהר בפ' בראשית בכת"י, והחילוק שיש בין אבא לאימא הוא כי אבא הוא שם אה"ה בין בחסדי' בין בגבורות ואין הפרש ביניהם אלא במציאות מילוי השם, אבל החסדים והגבורות דאימא הם ג' אותיות אה"ו לבד.

¹⁴⁹ כהמשך הערה 134, עי' שעה"כ ה ע"ג וז"ל: וחכמה ובינה שבאימא הם על דרך הנז' כי שתיהן בחי' אה"ה אלא שחכמה דאימא היא אהיה, ובינה דאימא היא אה"י.

קריאת שמע

אלף הי יוד הי	אלף הי ואו	אלף הי ואו הי	יוד הי ואו הי
אלף הא יוד הא	אלף הא ואו	אלף הא ואו הא	יוד הא ואו הא
אלף הה יוד הה	אלף הי וו	אלף הי וו הה	יוד הה וו הה

מוח בינה לאמא	מוח גבוהה לאמא	מוח חסדים לאמא	מוח חכמה לאמא
אלף הי יוד	אלף הי וו	אלף הי וו הי	יוד הי ויו
אלף הי יוד	אלף הה וו	אלף הה וו הה	יוד הי ואו
אלף הא יוד	אלף הא וו	אלף הא וו הא	יוד הא ואו
אלף הה יוד	אלף הה ואו	אלף הה ואו הה	יוד הה וו

ג' כלי סוד דז"א	ג' כלי יסוד דז"א	ג' כלי נאח דז"א
אדני	יאהדוהי	יהוה
א צבאו צבאות	שין דלת שין דלת יוד	צ צב צבא
א ות	שין דלת יוד	צבא

150 יוד הי ויו הי יסין למספר רומ"ח באופן זה

יוד הי ואו הי

יוד הא ואו הא

יוד הה וו הה גי' כל"ב

ועם י"ו אותיות דהוי"ה שוקשם [רמ"ח]	יהוה יהוה יהוה יהוה
ועם ו' אלהים דקטנות דלז"א גי' רומ"ח	אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים

¹⁵⁰ עי' שעה, כ כא ע"ב וז"ל: והנה בק"ש דשחרית אשר שם אתה מכוין במלת אחד באות ד' שבו אל הד' מוחין היורדין בז"א, והם ד' הויות דעסמ"ב כנודע¹⁵⁰, ובגי' הם רל"ב, ויש בהם י"ו אותיות בד' הויות ותצרפם עם רל"ב יהיו רמ"ח, שהם רמ"ח איברים הנכנסים בו. וכבר ביארנו כי אלו הו"ק דגדלות הם מוחין דגדלות, אמנם כאשר אלו נכנסין בז"א כבר אז יש בז"א מוחין דקטנות שהם מבחי' אלקים כמבואר אצלינו. והנה הם ג' מוחין דקטנות בנה"י דאבא, וג' מוחין דקטנות בנה"י דאימא, והם ששה שמות אלקים, וכשתחבר ו' שמות של אלקים אלו דקטנות עם הרמ"ח איברים דגדלות כנז' יהיו שניהם בגי' רומ"ח.

יכוין להמשיך לנוק' ב"פ דהור דב"ן דז"א ולכן לא נרמזו בראיות ה"פ יכוין למלאת ד' אלפיי"ן שבכתר דללאה	מלכותו ¹⁵⁵
ושאריית העק"ב אורות שהם ד' ה"ה דל' אה"ה ב' לידוי"ן וא' דאלפיי"ן וא' דההיי"ן יכוין להמשיכם ללאה בפקדון לאורך רחל	אלף אלף אלף ¹⁵⁶

ע"י שעה"כ כה ע"ב וז"ל: תכוין כי ג' תיבות אלו עולים בגי' ת"ר, והוא כי ד' שמות אהיה, ב' הראשונים במלוי יודין, והג' באלפין, והד' בההין, הם בגי' תרי"ו. והנה בד' דאחד רמזנו אל הכתר שלה, אל מספר הי"ו, לפי שהיא ד' רבתי, והיא בגי' ד"פ ד', נשארו ת"ר לד' מוחין שלה.¹⁵⁵ ע"י שעה"כ כא ע"ד וז"ל: "מלכותו" כתר גלגלתא דרישא דילה [דלאה]. וע"י כב ע"א וז"ל: ובמלת מלכותו תכוין מלכות ו', שהיא לאה הנקרא מלכות ז"א הנקרא ו'.

וז"ל כב ע"ב: מלכותו, יכוין להמשיך ד' אלפין מן ד' אהיה הנז"ל לעשות ד' מוחין ברחל הנקרא מלכות. גם יכוין להמשיך לה עשרה אהיה פשוטים שהם בגימ' ציק"י שהם לבושי של ה"ח וה"ג כנודע, כי עתה לא יש לרחל רק אלו הלבושים עד אח"כ בעמידה, שלוקחת גם המוחין שבתוכם וימשיכם לשם אלקים שבה מלא ביודי"ן, אשר השם הזה במילואו ומילוי השם והכללות עולה הכל בגימ' קדרה. וז"ס מ"ש רז"ל (&) משל לבת מלך שהריחה ציקי קדרה, והביאו לה בחשאי. וז"ל סוף כב ע"ב: במלת "מלכותו" תכוין אל רחל שהיא מלכות ו' רומז אל הז"א, כי רחל היא הנוק' העיקרית כנודע. ולזה רמזו רז"ל (&) לבת מלך שהריחה ציקי קדרה, כנודע כי לאה היא דמיון אימא עלאה דאתכסיא, אבל רחל היא בת ממש. ואומרו שהריחה כדמיון המריח מרחוק, כי המוחין הנז' נתעלמו ממנה, כי הרי לז"א עצמו אינם אלא בסוד אור מקיף נעלם, ולכן הצדיקים הנק' עבדיה ע"י שמסרו נפשם על קדוש ה' במלת אחד כנז' (&), יכלו להמשיך אליה הארה בעלמא בחשאי אל המוחין שלה ולא מוחין ממש. וזה נרמז במלת בחשאי, ולכן בתיבת מלכותו צריך להשפיל ראשו מלמעלה למטה להורות שממשיך ומוריד הארה הנז' למטה עד רחל כנז'.

ע"י שעה"כ כה ע"ב וז"ל: גם תכוין עתה ברחל שגם היא נוק' דז"א והיא מלכות האמיתי שהיא הספי' העשירי' שבאצילות, והענין יובן במש"ל כי אעפ"י שעלתה רחל בסוד מ"ן, אין בה כח עתה לקבל המוחין שלה עד ברכת אבות כנ"ל. אמנם עכ"ז מוכרח הוא שיוורדת לה עתה איזה הארה מן הזווג הזה של אלו המוחין, אשר באצילות עד היכל אהבה שבבריאה אשר היא עומדת שם, וזו ההארה קראוה רז"ל (&) בלשון ציקי קדרה שהביאו לה עבדיה בחשאי, וה"ס י"פ שם אהיה שהוא בגי' ציקי. והענין הוא כי כבר נכנסו המוחין בז"א ונכנס בו סוד הדעת הנכלל מן הה"ח וה"ג, רק שהיו מבחי' התפשטותם בו"ק, כי הג"ר לא נכנסו עד ברכת אבות כנ"ל. וכבר ידעת כי אלו ה"ח וה"ג כשנכנסים להתלבש ביסוד דאימא הנק' אהיה כנודע, כי כל אהיה הוא באימא, ואז הם לוקחים משם עמהם הארת י"פ אהיה, וכשיוצאים ומתפשטים למטה אע"פ שכבר נגמר יסוד הבינה במקום החזה דז"א, עכ"ז אותם ההארות הם יורדות ומתפשטות עם החו"ג.

והנה עתה רחל אינה יכולה לקבל הארה מן החו"ג עצמן רק מן העשר לבושים שלהם, שהם י"פ אהיה, שהם בגי' ציקי קדרה, ואלו ההארות הם שמביאים לה ישראל עבדיה בחשאי למטה, עד היכל אהבה שבבריאה ע"י תפילתם, וזווגם בחשאי הוא כדי שלא יתאחזו בהם החיצונים, יען לא נגמר פרצופה. ובהיותה בבחי' נקודה חסירה התיקון, יוכלו החיצונים להתאחז בה, וע"כ הביאו לה בחשאי כנ"ל.

¹⁵⁶ ע"י שעה"כ כב ע"א: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד תכוין להוריד המוחין של לאה. והענין הוא כי הכתר דלאה אינו נעשה רק אחר ביאת המוחין, והוא כי המוחין הם ד' שמות אהיה, והד' אלפין אשר בהם מתעלים ועולים על המוחין ונעשין כתר שלה. והנה ד' אלפין במלואם עולים תמ"ד, וה"ס עולת תמיד.

ע"י שעה"כ כה ע"ב וז"ל: תכוין לעשות הכתר דלאה כתיקונה, ותכוין כי מלכותו היא נוקבא דז"א הנקרא מלכות כנודע, ותכוין לנעוץ סופו בתחילתו, כי עתה נעשה כתר מלכות בראשה, והם ד' אלפין מן ד' אהיה אשר לקחתם¹⁵⁶ פשוטים בד' דאחד, ועתה במלת מלכותו הם מתמלאין, ואז הם בגי' תמ"ד.

וע"י שם ז"ל: והנה ענין המוחין שלה הם מה שנשאר מד' שמות אהיה הממולאים כנ"ל, כי אחרי אשר לקחה לאה הד' אלפין מהם במלויים, שהם עולים בגי' מדת, נשאר בחי' עק"ב אורות לרחל, לפי שהד' אהיה במלוייהם כנ"ל הם בגי' תרי"ו, וכשתסיר מהם מד'ת אורות ללאה ישארו עק"ב אורות לרחל. ואלו העק"ב הם מתפשטים בכל קומת רחל כנודע, כי רחל נק' יראת ה' (&), דכתיב (&) עקב ענוה יראת ה'. ונמצא כי רחל הנקרא יראת ה' היא עקב אל לאה הנק' ענוה, כמבואר אצלינו בשער הפסוקים, בפסוק (&) ותגנוב רחל כו' ע"ש. ונמצא כי במלת מלכותו תכוין לב' כוונות: הא', הוא להמשיך כתר אל לאה. וגם תכוין אחר, כוונה זו אל עק"ב אורות הנמשכין אל רחל, וכ"ז הם הכנה בלבד עד ברכת אבות, אבל מה שנמשך עתה ממש אליה הם עשרה אהיה הנקרא ציקי קדרה"ה.

קריאת שמע

הי יוד הי	הא יוד הא הה יוד הה	הי יוד הי
-----------	---------------------	-----------

יכוין לתקן ו"ק חג"ת ונה"י ללחל ולהמשיך בהם מילוי ד' אלפ"ן שצכתרה	157 לעולם
	לף לף לף לף
לתקן מלכות ללחל וכתר דכחל ולהמשיך לה ד"פ הי"ה פשוטים מעק"ב אורות שנשאלו בחצ"ד ללחל שלקחה לכתרה	158 ועד
יכוין להמשיך מזו"ן דלאילות מבחי' פנימיות דפנימיותו ממוין דו"ק דזו"ן דלאילות מוחים פנימיים שלמים לזו"ל דכריאה ועי"ז, נזווגו וימשיכו מוחים פנימיים ומקופים לזו"ן דכריאה	היה היה היה היה

157 עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: "לעולם" הם ו"ק דידה. ועי' כב ע"א וז"ל: לעולם ה"ס ו"ק שלה, אשר כבר ידעת כי ו' תחתונות שלה ה"ס שם ס"ג. והנה במלואו ורבעו עולה קס"ו, ועם עשר אותיות הרי קע"ו כמנין לעולם.

וז"ל כב ע"ב: בתיבת לעולם תכוין לעשות כתר אל לאה והוא מאחוריים מלאין מהויה דס"ג העולה קס"ו, ועם י' אותיות רבוע הרי קע"ו כמנין לעולם.

וז"ל כה ע"ג: כאן תחזור לכוין להשלים פרצוף לאה, והם ז"ת שלה, כי כבר נעשה הכתר שלה דרך כלל במלת ד' דאחד, והמוחין שלה נעשו בברוך שם כבוד, ובמלת מלכותו נעשה הכתר שלה לגמרי, ומשם נשאר עק"ב אורות לרחל. ועתה במלת לעולם נעשים ז"ת אל לאה הנק' עולם. ותכוין להמשיך בהם סוד הויה דס"ג דאימא בבחי' אחוריים שלה, לפי שבחי' הפנים שלה לוקח אותם ז"א, ואחוריים לוקחתם לאה, והנה הם בגי' קס"ו ועם י' אותיותיה בגי' קע"ו כמנין לעולם, ואלו נמשכין בר"ק שלה.

158 עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: "ועד" מלכות העשירית שבה. ועי' כב ע"א וז"ל: ועד הוא בחי' היסוד שלה המתחברת עם המלכות שבה. והנה בשם ס"ג הנז' העולה ברבעו ובמלואו קס"ו יש בו ח' יוד"ן, ותכוין כי ו' יוד"ן הראשונים של שם הם עד הת"ת שלה, וזהו ו' של ועד, והי"ד השביעית ביסוד שלה, ושם כלולים כל הז' יודין שהם בגי' ע' של ועד, והי"ד הח' במל' שלה. {לא הבאתי הענין של תמד בדף כא ע"ד וכב ע"א}

וז"ל כב ע"ב: וע"ד, בגי' פ', כמנין ח' יוד"ן שיש באחורי הויה הנז', וח' יוד"ן אלו הם התפשטות שאר פרצוף לאה.

וז"ל כב ע"ג: גם באות ד' של ועד יכוין לגמור פרצוף רחל בפרטות כמו בלאה ממש כי עד עתה כל הכוונ' היתה בלאה כנז' ולכן גם בד' זו של "ועד" יכוין להמשיך ברחל בסוד אור מקיף.

עיי"ש כה ע"ג וז"ל: ועד כאן תכון להמשיך המל' של לאה, וזהו "ועד", דתמן ויעודא דכלא כנז' בזוהר (&), ר"ל מקום בית ועד וכניסת כל האורות, ולכן נגמר ומסתיים ג"כ היחוד בד' של ועד כנגד המלכות (של) רחל שנק' ד', כי היא דלה ועניה, אספקלריא דלא נהרא מגרמא. ובמ"א ביארתי יותר באורך כוונת לעולם ועד וע"ש. גם תכוין כי מלת ועד רומזת אל לאה בסיומא שהוא במל' שבה כנז', אשר שם הוא התחלת פרצוף רחל, ולכן עתה אנו מכוונים במלת ועד לתקן ג"כ כתר דרחל ולהכינו מעתה.

ועיי"ש עוד: נודע בפ' עקב ענוה יראת ה', כי כתר דרחל הם העקביים של רגלי לאה, וע"כ אנו מוכרחי' לתקן מעתה כתר דרחל, לפי שעדיין לא נגמרו ליתקן עקבי הרגלים של לאה, אבל שאר הפרצוף של רחל איננו נזכר עתה כלל. והנה כתר דרחל נרמז במלת "ועד", והענין הוא כי אחר אשר במלת "מלכותו", נרמז דרך כללות להכין ולהניח שם עק"ב אורות לצורך רחל, שהם ג' אותיות אחרונות שבכל שם אהיה מן הד' אהיה הנז', אשר הם בגי' עק"ב כנ"ל, והנה כל עקב האורות מתפשטים בכל קומת פרצוף רחל כדוגמת ד' אלפין העולים מד"ת, אשר הם כללות כל פרצוף לאה מראשה עד סופה, אבל הכתר שלה איננו רק הד' אלפין פשוטות, אבל המלויים הם בשאר פרצוף, אלא שלהיות כי הכתר כולל הי"ס שלמטה ממנו לכן אמרנו כי הכתר שלה נרמז במלת מלכותו בסוד מד"ת, אבל עיקרו של דבר אינו אלא שהד' אלפין פשוטות הם בכתר של לאה הנרמז בד' דאחד, והמלויים שלהם הם בשאר פרצוף. וכן הענין ברחל כי ד"פ הי"ה הנשארים מן לאה בכל שם אהיה, ונמצאים ד"פ הי"ה בפשוטם הם בגי' "ועד", והם בחי' הכתר דרחל. אבל במלויים בגי' עק"ב, והם מתפשטים בכל פרצוף רחל הנז', והרי כי גם במלת "ועד", נרמזו בה לאה ורחל. והענין הוא שרומז ברחל שהיא שם אדני, ואם תחבר עמהם י"ו אורות שלוקחת כתר לאה כנ"ל בד' דאחד הרי הם בגי' ועד.

<p>יטין לכבר ולהעלות מכלים דז"מ עם הרפ"ח נילואין המלכוסים בתוכם שהם הז"מ דז' קאות דיי"ם דז"ן דעתיק ונוק' ול"א ונוק' ול"א ויסקו"ת זז"ן דיעקב ורחל דל"פ דל"ה דכחב"ד דפלאוף חיון דבינה מהיכל להבה חסד לנוק' דז"א דכריאה</p>			
			<p>ה הו יה¹⁵⁹ גימ' אלי ייחי דס"ג</p>
			<p>יאההויה¹⁶⁰ זוג חיוניות דל"א</p>
		<p>יאההויה¹⁶¹ בכתר</p>	<p>יאההויהים בחב"ד יאהדונהי בז"ת</p>

¹⁵⁹ עי' שעה"כ כא ע"ג: קודם שתאמר היחוד דשמע ישראל, צריך שתכוין אל היחוד שביארנו בדרוש הציצית בענין ד' כוונת שיש בד' אותיות הויה, והכוונה הנוגעת אל יחוד דשמע ישראל היא שתכוין תחילה אל ה' תתאה, ואח"כ תחברה עם ו', ואח"כ תחבר י' עם ה' ראשונה. וז"ל דף ז ע"ב: כשאתה קורא קריאת שמע ביחוד זה והוא שתכוין לעשות הויה באופן זה תחילה תקח אות ה' אחרונה לבדה לרמוז אל המלכות המתעוררת תחילה ואח"כ תחבר ה' הנז' עם אות ה' לרמוז אל התחברות המלכות עם ז"א ואחר שנתחברו להעלות מ"ן למעלה לא"א אז תחבר שני אותיות י"ה זו עם זו לרמוז אל חיבור אר"א ותכוין כי חיבור זה הוא בגי' א"ל בזה האופן ה' ה"ו י"ה הם בגי' א"ל וה"ס שם יי"א היוצא משם ס"ג

¹⁶⁰ עי' שעה"כ כג ע"ב וז"ל: הנה כוונתינו בתחילה היא לזווג זוג חיצון דאר"א, אמנם לפי שהוא נעשה מעצמו שלא ע"י העלאת מ"ן של זר"ן כנז', לכן אין אנו מכוונים אותו בענין היחוד דק"ש כי הנה הוא זוג תדירי ואינו נפסק ונעשה מעצמו, אבל כוונתינו היא להוריד הארה ושפע מן הזווג ההוא אל זר"ן לשיהיה בהם כח לעלות בסוד מ"ן אל צורך זוג האחר של הפנימיות במלת אחד, ע"כ.

משמע מדבריו שכל כוונה אחרת אנחנו גורמים את הזיווג על ידי הכוונה שלנו, אבל כאן רק מכוונים להוריד הארה ממנו אל זר"ן וזה כן תלוי בידינו, ויתכן שהוא מובן שאין קבלת שפע ללא ההכנת הכלי, וזה בידינו שהוא שייך לזר"ן וצ"ע. ועי' שמן ששון (שעה"כ פרק ו' אות לד) שהתקשה בזה ותירץ וז"ל: נמצא שאפילו שנעשה הדבר מאליו צריך לכוין וכוונתינו הוא שעתה בעת הזאת נעשה הענין מאליו ע"י אמירת מלת שמע ועקמת שפתים הביא מעשה והוא ג"כ מאליו. וקשה שמשמע מדבריו שזה נעשה על ידי אמירתנו ולא על ידי כוונתינו, וקשה הדבר, אלא נראה דיוק לשון הרב כדברינו וצ"ע.

¹⁶¹ מכוונים כאן בזיווג חיצון דאר"א ג' כוונות בזה: גם בכתר, וגם בחב"ד, וגם בז"ת, והוא חידוש הרש"ש בנוי על דברי האריז"ל בענין זיווג זר"ן (עי' שעה"כ לז ע"ד ד"ה ענין ד' זקיפות, ועי' ע"ח שער הזווגים פרק א' מ"ב), ז"ל הרב בשעה"כ הנ"ל: שלש יחודים הם האחד הוא יחוד אהיה ויהוה הב' הוא יחוד יהוה ואלקים הג' יחוד הויה ואדני ולפעמים מתייחדים יחד יחוד הראשון או יחוד השני או השלישי ולפעמים מתייחדים שלשתם ואז הוא יחוד גדול שבכולם ואז הנוק' נקרא נר ה' בסוד שלשה יחודים הללו העולים בגי' נ"ר ואז הנקבה נקרא נר מצוה ומאירה אור גדול. יוצא אם כן שבכל יחוד של אר"א בכוונות, מכוונים אותו של כתר חב"ד וז"ת [אמנם בזיווג זר"ן הוא מתפשט לחב"ד ז"א ונוק'] ונקרא כוונת נ"ר שג' שמות אלה יחד הם בגימ' נ"ר.

קריאת שמע

מלריגה ז' מלכות לחסד, ביכורי ב"ן דע"י ואבא ז"א	162 יוד הי ויו הי 163
מלריגה ה' ו' מלכות לגבורה, ביכורי ב"ן לנוק' דע"י ואימא ונוק' דז"א	יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי, 164
מלריגה ג' ו' מלכות לתנה"י, ביכורי ב"ן דל"א וי"ס ויעקב	165 יהוה יוד הא ואו הא
מלריגה ב' ש"ה ד' מלכות למלכות, ביכורי ב"ן לנוק' דל"א ותבונה ורחל	י יהו יהו יהוה
מלריגה ז' פנים למלכות. סך כולם גימ' ש"ס דשמע	יוד הה וו הה

¹⁶² עי' שעה"כ כג ע"ב וז"ל: תחילה תכוין להמשיך הארה מן אבא אל ז"א, ומן אימא אל נוקבא דז"א הנקרא מלכות [היינו המלכות דכל הז"מ – ש"ש פ"ו אות לה], וזהו ענין שמע ישראל, שמע לנוק' וישראל אל ז"א. שמע היא ש"ם ע', פי' כי המלכות הנקראת "שם" וכו', והטעם הוא במה שהודעתך כי כל האחוריים העליונים [היינו עצם המלכים שמתו, שכולם נחשבים כאחוריים] שנפלו בימי המלכים שמתו, הנה אותם הביטולים שנתבטלו הם בחי' המ"ן שאנו מעלים תמיד לתקנם כמבואר אצלנו (שער רפ"ח פרק ה'), וכל האחוריים* ההם ירדו למטה עם המלכות [עי' דרוש ב' דעמידה ד"ה דע כי המלכות, שכאן המלכות היא ט"ר דמלכות שירדו למטה לבריאה – היינו במיעוט הירח או בחטא אדה"ר או חטא העגל וכו'] ועתה עולים הם עמה. וחיבור אלו הבחינות הם הנקרא "שם", לפי שהאחוריים* כולם הם במספר רפ"ח, שהם הויה דיוד"ן בגי' ע"ב, והויה"ה דס"ג אשר עם עשרה אותיותיה היא ע"ב [זה ע"ג ועם מ"ה שהוא ע"א יוצא ששניהם ע"ב], והויה דמ"ה עם מספר ההויה עצמה שהיא כ"ו הרי ע"ב עם הכולל, והאחוריים דהויה דב"ן דהה"ן י' יהו יהוה, הרי ע"ב. וסך ד' פעמים ע"ב הם רפ"ח ניצוצין הנז'. ואם תחבר בחי' הפנים דהויה דב"ן דמילוי הה"ן שהיא ג"כ גי' ב"ן, יהיה הכל גי' ש"ם, כי אלו הפנים הם הפנים של המלכות אשר גם הם ירדו.

* עי' נהר שלום ג ע"א וז"ל: ממדריגה השנית שהיא אחוריים דט"ס עליונות דכתר דפרצוף מלכות דפר' מלכות (דאצילות סכ"י) שהיא י' אותיות עצמן דריבוע דהויה"ה עד אין קץ ירדו עם הכלים דב"ן לבי"ע. והנה מספר המדריגה הזו הב' דב"ן שהוא באחוריים דמלכות דכתר הנז' היא ע"ב הרי ד"פ ע"ב הם רפ"ח והם מספר המדריגות הראשונות אשר מהם התחילו לירד האורות דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן דא"ק עם הכלי לבי"ע ושאר המדריגות שמהם ולמטה לא עלו בשם דמכל שכן הוא ושאר המדריגות שמהם ולמעלה נשאר באצילות בכלים דא"א ואו"א כנז"ל וזה היה בכל פרטי פרצופי אבי"ע דמחצב העולמות והנשמות, עכ"ל. מכוונים שזה נמצא בבי"ע.

ועי' שעה"כ שם: תכוין להמשיך אל זה השם אור מן הע' העליונה הגדולה שה"ס הז"ת דאימא. והטעם הוא לפי שמלכות נקרא שביעית בערך הז' קצוות, ולכן היא צריכה לקבל מן ז"ת דאימא שאח"כ תוכל להזדווג עם ו"ק ז"א, שהם סוד אות ו' כנודע. עי' שעה"כ כא ע"ד ז"ל: בזווג או"א, הם צריכים אל מ"ן של זר"ן בניהם, ולפי שהן צריכין בתחילה לתקן עצמן כדי שיוכלו לעלות ולהיות בסוד מ"ן, לכן אנו ממשיכין לשניהם שפע בסוד ב' תיבות שמע ישראל, כי שמע היא המלכות הנקרא שם ע', שהמלכות נק' שם וכו', ואנו ממשיכין אל המלכות שנקרא שם, שפע מן הע' שהיא מאותיות גדולות, שה"ס ע' שמהן עלאין דאינא דחיי שהיא בינה. ואלו הע' ה"ס ז"ס תחתונות דבינה אשר כ"א כלולה מעשר שהם ע'. וז"ס ע' רבתי דשמע שהיא הבינה.

עי' שעה"כ כד ע"ג וז"ל: ע' דשמע תכוין בה אל הויה דס"ג עם עשר אותיותיה שהם ע"ג, וביארנו שאז עדיין לא היה זמן העלאת מ"ן, ולכך לא קבלה הארה אלא מחשבון ס"ט ועם הכולל הרי ע', וחשבון הד' הנשארים מן ע"ג לא קבלה הארה מהם להיותם יותר גבוהים, וה"ס ד' אותיות המעולות שבהוית ס"ג, והם ג' יוד"ן וא' שחשבונם א"ל.

¹⁶³ לגבי ענין "מדריגה ז' וכו'" עי' שער רפ"ח פרק ב' מדריגות של שמות וכו'. ומש"כ "בירורי הב"ן דע"י ואבא וז"א", עי' שער אנ"כ פרק ט' וז"ל, א"א ונוק' דעת הכולל חו"ג מכריע בין החו"ב שהם עתיק ונוק', ע"כ, דהיינו שכל קו הימין יהיה נקרא עתיק, וקו שמאל יהיה נקרא נוק' דעתיק, וקו האמצעי יהיה נקרא א"א ונוק'. וכולם ב"ן דעתיק וכן ב"ן דאבא, מאחר שכולם הניצוצין מהמלכין קדמאין שנפלו לבריאה, וכל מה שנפל היא רק מבחי' הב"ן. וכל קו ימין נכלל במלך החסד. וכל קו שמאל נכלל במלך הגבורה, וכל קו האמצע נכלל בת"ת הכולל נה"י והוא צד ימין של קו האמצעי, והמלכות היא צד שמאל של קו האמצעי.

ומאחר שיצא ז"ת וכולם מלכיות, לכן כל א' הוא מלכות דחסד ומלכות דגבורה וכו'. עי' שער רפ"ח פרק ב' שזה צריך להיות גימ' ע"ב, ולכן כאן הוא שם ס"ג יחד עם י' אותיות, ולכן מוזכר פעמיים, א' לגימ', וא' למספר האותיות.

¹⁶⁵ כנ"ל הערה 5 כדי ששם מ"ה יהיה גימ' ע"ב צריכים מ"ה ועוד כ"ו של שם הויה"ה פשוטה מרפ"ח פרק ב'.

נפש גימ' ע' מיסוד דאימא	166 וּמְנַצֵּפְךָ מְנַצֵּפְךָ מְנַצֵּפְךָ מְנַצֵּפְךָ
----------------------------	--

כח המעלה מ"ן והוא כוחא, רוח	167 וּוּ יוֹד הַהּ וּוּ הַהּ
מכונה דאימא נשמה	וּד הַהּ וּוּ הַהּ
מז"ת דאימא, גימ' ע' מז"ת	168 יוֹד הַיּ וְאוּ הַיּ

נשמה דנכנח"י

אֱהִיָּהּ

זויה דנכנח"י לנפש

169 **אֱהִיָּהּ** 170

¹⁶⁶ עי' שעה"כ כג ע"ב וז"ל: והנה ביאור זה הע' [דהיינו הע' רבתי שהנוק' מקבלת מאימא*], יותר מפורש יובן במש"ל כי היא מקבלת עתה מזווג אר"א שהוא לחיות העולמות, הנה מ"ן של הזווג ההוא הוא שרש אל שם ההויה בגי' ב"ן אשר מקומה בז"ת דאימא. ומן ההויה ההיא דב"ן היא מקבלת עתה כדי שיהיה לה כח אח"כ להעלות מ"ן, ולכן גם ההארה שלוקחת עתה היא מן מ"ן דוגמתה ג"כ, כפי מה שהיא עתה צריכה להעלות, כי כיון שהיא צריכה להעלות מ"ן לכן צריכה לקחת הארה מן שרש מ"ן העליונות.

פי': כאשר אומרים מ"ן היא מ"ן דאר"א אשר מידה זו משפעת למטה בנוק', אבל זה לא מ"ן בכלל, אלא נוק' שמשפעת לנוק'.

* עי' ע"ח שער הערת המוחין פרק ז וז"ל: אמא עלאה הנקרא פרעה דתמן אתגלין ואתפרעין כל נהורין כנזכר בזוהר. והענין (הוא) כי יד דאר"א ירדה למטה ברחם יסוד אמא, והנה ימין כלולה בשמאל ושמאל בימין, וכמו שה' אצבעות יד שמאלי דאר"א הם ה"ג, כי ה' אצבעות יד ימין הם ה"ג והם סוד ה' אותיות מנצפ"ך שהם כפולות, ואלו נתהוו שם ברחם יסוד אמא, ומהם נעשה הכלי של יסוד דאמא להעלות מ"ן שבהם אמנם ד' הידות האחרים של אר"א יהיה לכם, ע"כ. כאן רואים שהידות עצמם הם הכלים של המנצפ"ך. ועי' עוד בענין הידות בשער הנסירה פרק ב.

עיי"ש בשעה"כ כג ע"ג וז"ל: וכבר הודעתין בשער הפסוקים (עי' ע"ח למעלה) בפסוק (&) וארבע הידות יהיה לכם לאכלה כו', כי ה' ידות הם נרמזות בשם ב"ן וכו', והנה היד כלולה מה' אצבעות שהם חמש אותיות מנצפ"ך שהם המ"ן עצמן, וכל א' כלולה מה', הרי הם ה' פעמים ה', שהוא ה' ידות, ובהם חמש אצבעות בכל יד. וא"כ נמצא שכולם נרמזות בשם הו"ה דב"ן שהיא המעלה מ"ן והוא באופן זה, כי כאשר תצייר הו"ה דב"ן בצוירו [ללא אותיות ו' כדלקמן] יהיה כך, כי יר"ד במלואה יש בה ב' אותיות י"ד ונשאר בה אות ו', ואח"כ תקח ב' ההה"ן במלואם שהם ד' הה"ן, וכל אות ה' צורתה ד' י' כנודע, הרי ד' הה"ן הם ד' פעמים י"ד, ועם הי"ד ראשונה הרי ה' ידות [סה"כ גימ' ע'].

¹⁶⁷ המשך שעה"כ המובא בהערה 8: נשאר משם ב"ן ג' ווי"ן שהם אות ו' דמילוי יר"ד וב' הווי"ן האחרים, הרי ג' ווי"ן וכו', וג' הווי"ן הנשארים עם ההו"ה דב"ן דהה"ן עצמה שהיא בגי' ב"ן הרי ע' שנית.

¹⁶⁸ עי' שעה"כ כג ע"ג וז"ל: עוד תכוין באות ע' פי' ג', והוא אל כללות ז"ת דאימא, והנה הם רמזים בשם ס"ג כי גם הוא סודו ע', דהיינו ס"ג עם י' אותיותיו הרי ע"ג, תסיר ג' ישאר ע' וכו', הוא בז"ת דאימא אשר המ"ן עומדים בתוכם ובפנימיותם, אבל מן הז"ת עצמן צריך ג"כ לקבל הארה, וה"ס הויה דס"ג אשר בז"ת שלה ועם י' אותיותיו הם ע"ג, ואם תסיר ג' ישאר ע'. וביאור הדבר במה שהודעתין כי עקריות הויה דס"ג הוא שם א"ל היוצא ממנה שהם ג' יוד"ן וא' שבו שהם בגי' א"ל כמבואר אצלינו בדרוש הציצית וע"ש. והנה עתה בתחילה אשר עדיין איננה מעלה מ"ן, אינה צריכה לקבל הארה מן עיקריות ההויה שהוא שם א"ל, אלא משארית ההויה. והוא כי כאשר תסיר ג' יוד"ן וא' אשר בכללותם אינם אלא ד' אותיות, ואע"פ שבמספרם עולים לחשבון גדול "אל", תכוין להוציאם אלא בחשבון אותיות שהם ד' אותיות בלבד, ונשארו ס"ט ועם הכולל הרי ע'.

¹⁶⁹ [כללות כל הטבלה] זה נה"י דאימא לנוק' והוא מוחין דעיבור, ועי' שמן ששון שמציין לשער הנסירה פרק ב' וז"ל: ומאלו [המנצפ"ך של הידות] נמשכין אל המלוכת בעת הניקיה לצורך המוחין דאלקים.

[הסבר לשון הרש"ש] להמשיך חח"ן בג"ה דת"י [ג' קוין], דנה"י דחג"ת ונה"י [דנה"י – והם עיבור דיניקה ועיבור דעיבור], דאימא, עם מוחים פנימיים דעיבור [הם] דצ' דל' (שהוא פנימיות נה"י דחג"ת), וצ' דצ' (והוא פנימיות נה"י דנה"י) [שהרי בק"ש כאן בישראל ממשיכים ל"מ דאימא, לכן כאן יש רק צ'], שהם [בשמות] ג' אלהים, עם חלקי הנרנח"י {ביר"א כתוב רנח"י וכנראה שזה טעות וצ"ע} והמקיפים המלובשים בהם, שהם ג' אה"ה וג' הויר"ת, ונקודותיהם כידוע שהם חיות

קריאת שמע

לנפש
לנשמה
יהוה
אלהים

לנשמה
יהוה
אלהים

איהויהוה
יהוהוהוה
אלהים

<p>יכוין להמשיך חח"ן בג"ה דת"י לנה"י דפלאוף ו"ק די"ש"ם עם מ"ן פנימים א' לללם המלוכזים עם מוחים פנימיים דיניקה המלוכזים בהם שהם אלהים דיוד"ן</p>	<p>171 ישראל</p>
---	------------------

נשמה לנרנח"י לנפש לרוח
לנשמה.

אהיה
יהוה
אלהים

חיה לנרנח"י
לנפש לנ"ר
לנשמה.
אהיה
יהוה
אלהים

להמשיך חח"ן בג"ה דת"י לנה"י
לחג"ת ונה"י לאימא עם מוחים
פנימיים דעיבור ל' דל' ו' ו'
לללם שהם ג' אלהים עם חלקי
הרנח"י והמקיפים המלוכזים
בהם שהם ג' אלה"ה וג' הוי"ת
ונקודותיהם כילוע שהם חיות
ונשמות וחיות ונשמות לרוחות
לנרנח"י לנפש לנ"ר לנשמה
לנ"ן למ"ה ודב"ן.

איהויהוה
יהוהוהוה
אלהים

[קו ימין] ונשמות [קו שמאל], וחיות ונשמות דרוחות [צדדי ימין ושמאל של הקו האמצעי] דנרנח"י
דנפש [עיבור] דנ"ר [דעיבור ויניקה] דנשמה [פנימיות ז"א שהוא תבונה] דב"ן דמ"ה [קו ימין] ודב"ן
[דב"ן – קו שמאל].

ע"י ע"ח שער השמות פרק א' שמביא שכל ספירה יש לו שם הו"ה כנגדו עם ניקוד מסוים בנוי
על התיקו"ז קנא ע"א. וכל א' בא יחד עם המקיף שלו, ולכן יש לו גם כן אה"ה יחד עם השם
הו"ה.

כל שם כאן עם ניקוד היא אורות, והשמות ללא ניקוד הם מוחין (נה"ש לג ע"ג).
דנ"ר דנשמה היינו דיניקה דתבונה.

171 ע"י שעה"כ כא ע"ד וז"ל: ישראל ר"ל ש"ר א"ל, כי הבינה נקראת שיר, והחכמה נק' א"ל,
והת"ת הנקרא ישראל מקבל עתה השפע משניהם.

ועי"ש דף כב ע"א וז"ל: אל הוא שם יי"א שבהויה דס"ג, והוא בחי' הה"ח דאבא שניתנו ביסוד
דאימא. וש"ר הם הה"ג דאימא עצמה.

ועי"ש דף כג ע"א וז"ל: ישראל שהוא ז"א איננו צריך לקבל רק מן ש"ר אל, שהם חו"ג דאבא
שהם ב' קצוות הראשונים, כי כבר יש לו ו"ק, ולכן יספיק לו במה שיקבל שפע מן ב' קצוות
ראשונות. ##* למה לא מוזכר?

ע"י שעה"כ כג ע"ג ז"ל: עתה מקבל הז"א מן אבא הארה כדי שיוכל אחר כך להעלות מ"ן,
כדוגמת מה שביארנו במלת שמע לצורך נוקביה.

ע"י שעה"כ כג ע"ד ז"ל: והנה בזוהר במקומות רבים וגם בפ' ואתחנן אמרו כי ישראל [דשמע
ישראל] זה היינו יש"ס, וכבר הודעתין כי כמו שז"א מתחלק לב' פרצופים והם יעקב וישראל, וכו',
וגם אבא נחלקת לב' והם אבא ויש"ס. והטעם שנקרא יש"ס הוא משום דאיכא ישראל זוטא והוא
הז"א, והנה עתה במלת ישראל מקבל ז"א הנק' ישראל זוטא הארה מן יש"ס פרצוף התחתון דאבא
כנז', ולא מכולו אלא מבחי' חסד וגבורה שבו הנק' ש"ר א"ל, שיר משמאלא א"ל מימינא, כנז'
בתיקונים (&). וכבר ביארנו לעיל במלת שמע למה נוקביה מקבלת מכל הז"ת דאימא וז"א מן חו"ג
דאבא לבד והנה הארת ז"א אינה כהארת נוקביה, והוא מה שנתבאר לעיל שעדיין אנו צריכים
להשלים לו מוחין דיניקה שהם שמות אלקים.

קריאת שמע

אלהים

לחח"ן בג"ה דת"י דנה"י דו"ק
 דביחורים הגז' הכלולים בתוך
 הטוק' העומדת בהיכל אהבה
 דבריאה לסלק הארת הלבוש
 הגמשך מעטרת יסוד דתבונה
 ולהעלותו לת"ת דתבונה ומלטנו
 הארת הגז' א' לצורך ת"ת דז"א.

172

א אל אלה אלהי
 אלהים 174

חוי"ג דלעת
 גי' אל"י מוחין פנימיים דיניקה דל' דלכס דו"ק די"ש"ס. לחח"ן בג"ה
 דת"י דנה"י דפרלוק' ו"ק דמ"ה דמ"ה ודב"ן דבינה דבי' דז"א. יכוין
 לסלק האו' דהמתפשט דעטרת יסוד דתבונה או' דאימא' וטוק' דז"א
 ולהעלותו לתפארת ומלטנת העטרה הגז' לצורך הדעת דז"א

אלף אלף למד
 אלף למד הי אלף
 למד הי יוד אלף
 למד הי יוד מם

אלף למד הי
 יוד מם 173
 חכמה
 גי' ט'

<p>יכוין להכין ולהזמין את אור"א ודעת לזווג. על ידי שימשך להם מיה"ז דע"צ דמו"ס דז"א מוחין דיניקה דלז"א ודעת, דהיינו ע"צ ללכא מוחין דמו"ס דז"א מוחין דע"צ דז"א, וקס"א לזימא מה"י דע"צ מנג"ה דמו"ס דז"א, וע"צ וס"ג דלעת מוחין דע"צ דז"א דל"א דמדת"י דמו"ס. ועד"ז יכוין להמשך מעתיק לז"א מוחין יניקה, ומאח"ך דל"ק דעתיק, וכן מזה לזה עד רוס המעלות, כדי שעי"ז יהיו מוכנים כל הפרלופים לעלות מ"ן כל א' לפרלוק' שלמעלה ממנו כדי שיזווגו כל הפרלוק' הגז' במלת אחד להמשך מוחים דגדלות לפרלוק' שלמטה מהם.</p>	<p>ידו' אדני' 175</p>
<p>מיו"ד דע"צ דז"א דחח"ן דמו"ס</p>	<p>יאהדונהי</p>
	<p>אהיה</p>
	<p>יהוה</p>

172 עד כאן הוא אורות ומכאן זה מוחין, ולכן זה ללא ניקוד (נה"ש לג ע"ג). לשאלו @
 173 עי' שעה"כ דף כא ע"א וז"ל: ובק"ש דערבית תכוין במלת "ישראל" לשם אלקים באופן זה, כי באות שין דישראל תכוין באלקים דיוד"ן שעולה ש'. ואות ר' דישראל תכוין אל רבוע אלקים העולה ר'. ובג' אותיות הנשארים מישראל שהם א' ל' י' גי' מ"א, תכוין בהם אל אחוריים דאלקים במילואם, אשר אז יש בהם מ"א אותיות.
 174 עי' לעיל הערה 173.

175 עי' שעה"כ כא ע"ד ז"ל: ואחר שהמל' והת"ת קבלו השפע הגז' במלת שמע ישראל כנז', אז עולים בסוד מ"ן, ואז מזדווגים אר"א בסוד הדעת המזווגם, וז"ס ה' אלקינו ה', שהם אר"א ודעת. עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: ג' שמות ה' אלקינו ה' הוא יחוד אר"א ודעת. כאן ג"כ הכנה לעליית מ"ן שכל עליית מ"ן היא אך ורק באחד. ##* אמנם קשה מלשון השעה"כ כד ע"א וז"ל: אחרי שקבלו זר"ן הארה מן זווג דחיצוניות שהוא לחיות העולמות בשמע ישראל כנ"ל, הנה עתה אנו מכינים ומזמנים את אר"א שיזדווגו זווג הפנימי בבחי' נשמות לצורך מוחין דגדלות דזו"ן. כי הזווג הזה איננו תדירי, וצריך הוא אל מעשה התחתונים, ולכן ע"י הזכרת ג' שמות האלו אנו רומזים ומכוונים שיוכנו ויזדמנו לצורך הזווג הזה. והנלע"ד בזה הוא כי הנה זווג חיצונית העולמות הוא מישסו"ת, וזווג הפנימיות מן חו"ב, ולכן בשמע ישראל אנו מכוונים אל ישסו"ת, וג' שמות אלו הם בחו"ב. ודבר זה קבלתי בפ' ממורי ז"ל (ע"ח שער ז"א פרק ב' &), כי המוחין דגדלות דז"א הנקרא עיבור ב' הוא ע"י שנכללים חכמה עם יש"ס ונעשים פרצוף אחד, ונכללת בינה עם התבונה ונעשים פרצוף אחד, ואז שני פרצופים אלו מזדווגים לצורך המוחין דגדלות. ועיי"ש עוד וז"ל: והנה ההכנה וההזמנה הזאת הוא סוד גדול – אולי מכאן רואים שזה הכנה? ##* וז"ל שם עוד וההכנה היא ענין קבלתם אור עליון מא"א כדי שאח"כ יזדווגו במלת אחד. איך זיווג זה נעשה אם לא דרך מ"ן? ועוד שם: ואמנם לפי שזווג א"א נעלם מאד כי הרי אין בחינת נקבה נזכר אצלו בפירוש אלא בהעלם גדול, וע"כ נעלם זווג א"א במקום הזה ואין אנו מזכירין רק זווג דאר"א לבד. וז"ל עוד: אחרי אשר נזדמנו והוכנו אר"א, אנו מעלים עתה להם את המ"ן כדי לזווגם במלת אחד.

ועי' שעה"כ כב ע"ב וז"ל: בתיבת יהוה אלהינו יהוה יכוין שז"א דאצילות לוקח עתה ג' מוחין חב"ד, ויכוין כמו שזו"ן דאצילות עלו בסוד מ"ן אל אימא דאצילות, כן עולם היצירה והעשיה שה"ס זר"ן עלו בסוד מ"ן אל הבריאה וכו' והנה ע"י היצירה והעשיה שעלו בסוד מ"ן בבריאה מזדווגים גם אר"א דבריאה, ונותנים מוחין לזו"ן דבריאה כדוגמא הנעשה באצילות כנז' אצלינו, אבל יצירה ועשיה אינם בעלי זווג כלל כמבואר אצלנו כי אין להם מוחין.

קריאת שמע

יוד הי ויו הי ¹⁷⁶	לחצין לאור"א ויסקו"ת יכוין לסלק האור שצפרק תחתון דנלח דתבונה ולעלותו לת"ת ליכס וע"י כן ומלטנן הפ' הג' ללוך חסד דז"א
אלהינו	אימא מה"י א' דע"ב לא"א דבג"ה דמו"ס
אהיה	
יהוה	
אלף הי יוד הי ¹⁷⁷	לכג"ה לאור"א ויסקו"ת יכוין לסלק האור שצפרק האמצעי דנלח דתבונה ולעלותו לת"ת לילה ומלטנן הפרק הג' ללוך חכמה דז"א שלמטה מהם.
יהוה אלהינו	יסקו"ת
יאהדונהי	מו"ו דע"ב לא"א דלת"י דה"ס דמו"ס
אהיה	
יהוה	
יוד הי ויו הי	
יוד הי ואו הי ¹⁷⁸	לת"י לאור"א ויסקו"ת יכוין לסלק האור שצפרק הת"ת דהוד דתבונה ולעלותו לת"ת לילה ומלטנן הפ' הג' ללוך גבורה דז"א

אחד

ו"ק דג"ר דתבונה		
אהיה	אהיה אהיה	אהיה ¹⁷⁹
יהוה	יהוה יהוה	יהוה
אהיה	אוהויהו	אהיה
יהוה	יוהויהו	יהוה
לור"ן		
יאהדונהי		א"ח ט"ס דז"א שבו סם מ"ה אלני ד' דנוק' העומדת אחורי ד"ס תנה"י דז"א שבה סם אלני ¹⁸⁰

למסור עצמו על קידוש ה' ויקבל עליו ד' מיתות
בית דין מד' אופיות הוי"ה מד' אופיות אלני

¹⁷⁶ ע"י שעה"כ כב ע"א וז"ל: ה' אלקינו ה' ה"ס חב"ד, כי ה' הוא הויה דיודין באבא.
ע"י שעה"כ כב ע"ב וז"ל: כמו שבשמע ישראל ביארנו שאז מקבלין זר"ן הכנה לשיוכלו להזדווג אח"כ בנפילת אפים, כן עד"ז צריכין או"א לקבל הכנה בתחילה לשיוכלו להזדווג אח"כ במלת אחד כמו שנבאר. ואמנם ההכנה הזו היא שמקבלים ג' הארות בג' תיבות אלו מן א"א כמו שנבאר. ואמנם הנה נודע כי בא"א יש בו הויה אחת הכוללת כל ה"ס שלו, ותכוין שהיא במלוי יודי"ן. והנה בשם הויה הראשון תכוין שהיא דיודי"ן שמקבל עתה אבא מן י' של הויה א"א, ובאלהינו תכוין שהוא אהיה דיודי"ן שמקבלת עתה אימא מן ה' ראשונה של הויה א"א, ובהויה אחרונה תכוין הויה דס"ג והוא בחינת הדעת המזווגן לאו"א המקבל עתה הארה זו מן אות ו' של הויה א"א.

¹⁷⁷ ע"י שעה"כ כב ע"א וז"ל: אלקינו ה"ס אהיה דיודין באימא. עיי"ש כה ע"ד וז"ל: "אלהינו" הוא פרק האמצעי דנצח לחכמה דז"א, כי בתחילה מתקרב פרק התחתון ואח"כ העליון, והרי נגמר קו ימין.

¹⁷⁸ ע"י שעה"כ כב ע"א וז"ל: ה' הג' הוא הדעת המזווגם אשר הוא מתעורר עתה אל הזווג, ועתה הוא בסוד הויה דמילוי ס"ג, ועדיין אל תחבר שם הויה עם שם אהיה.
ע"י שעה"כ כד ע"א וז"ל: הדעת המזווגם לאו"א כנז' בזוהר ובתיקונים, והוא בחי' מזלא עלאה דדיקנא דא"א המזווג לשניהם.

ע"י שעה"כ כה ע"ד וז"ל: "יהוה" פרק התחתון דהוד דאימא לגבור' דז"א.
¹⁷⁹ כל הטבלה הזאת היא המוחין דו"ק דגדלות המוזכר בשעה"כ ק"ש פרק ב' ריש דף יט ע"ד.
ונזכר כו"ק דג"ר שגם הם מוחין. והם חג"ת עם המוחין וכלים, ואחר כך נה"י עם מוחין וכלים. והסיבה שהם ד' פעמים הוא שזה חו"ב חו"ג ע"י שעה"כ כא ע"ג וז"ל שנה"י דז"א מאירים בנוקבא בסוד ד' מוחין שבה, אמנם יורדין לה ג"כ בעת יחוד קריאת שמע ד' מוחין ממש מלמעלה מאו"א.
¹⁸⁰ ע"י לעיל הערות 44 ו-42.

קריאת שמע

ליחדם ע"י ד' אותיות אהיה וע"י עסמ"ב¹⁸¹

	א	א	א	א	א
סקילה	י	ד	ה	ה	ה
שריפה	ה	ה	ה	ה	ה
הרג	ו	נ	י	י	י
וחנק	ה	ה	ה	ה	ה

ויכוין להעלות נרנח"י שלו למ"ן אל הגוק' דז"א דלאילות העומדת בבריאה ולהמשיך לה ייא"י דס"ג דאותיות מכרת וחכמה ואימא והם עולים כמס' א"ל בסוד חסד א"ל ויכוין להמתיק בו את הב' פעמים ש"ך ש"ך דיטס דז"ן הנכללים אח"כ בה שם הז' מלכים דז"ן ועי"ז מתמלא שם אלני שבה אלף דלת נון יוד שהוא גי' תרע"א כמספר ב' פעמים ש"ך ש"ך וי"א".

גם יכוין להעלות נרנח"י שלו עם הגוק' דז"א עם הרפ"ח של הז"א ויכוין לחבר ז"ן ומתחברת רחל עם לאה יאהדונהי.¹⁸⁵

יוד הי ויו הי
יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי
יהוה יוד הא ואו הא
י יה יהו יהוה

גם יכוין להעלות נשמת ז"ן והם אותם המוחין שנכנסו בחיבת ישראל עם נשמתו עם נשמת היסוד דז"א שצבינה דז"א עם הציוריים הנז' למ"ן לאז"א

אֱהִיָּה	אֱהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה

אוהויהו אוהויהו
יהויהו יהויהו

ז' דאבא

חכמה	חז"ג דלעת	בינה
אלף למד הי	אלף אלף למד אלף	א אל אלה אלהי
יוד מם	למד הי אלף למד הי	אלהים
	יוד אלף למד הי יוד	
	מם	

זה ע"י שיתוף שגם ז"ן מצרכים מצירורי אור"א שנפלו במקום ז"ן ויכוין לעורר מ"ן ומ"ד לאז"א ע"י נשמה והיה שלו וע"י ע"ב ס"ג וגם יכוין להעלות אור"א למ"ן לאז"א ע"י שגם הם יברכו מצירורי אחריים לאז"א שנפלו במקומם גם יכוין להעלות לאז"א למ"ן לעתיק שגם הוא יברך מצירורי עתיק שנפלו במקומם.

¹⁸¹ ע"י שעה"כ כא ע"ד וז"ל: ובד' דאח"ד תכוין אל המלכות המתייחדת עם הת"ת הנק' א"ח, ולכן ד' זו היא גדולה להיות עתה למעלה במקום אור"א בסוד מ"ן.

וע"י שעה"כ כב ע"ב וז"ל: תכוין בד' דאחד שהיא בלאה ותכוין כי אלו המוחין הם בחינת אור פנימי אל לאה ובחי' אור מקיף אל ז"א, כי לא נכנסו המוחין במצחו

¹⁸² ע"י שעה"כ כד ע"ב וז"ל: ודע כי הנה ע"י תפלתנו ומצות שאנו מקיימים לקרא קריאת שמע יש כח ותוספת גבורה ברחל לעלות עד מקום ז"א דאצילות מן המקום אשר היא עומדת בו עתה, שהוא בהיכל אהבה דבריאה עד ז"א דאצילות. ואח"כ עולים שניהם יחד עד אור"א להעלות להם מ"ן. וכו' והנה בזמן הגלות אין כח ברחל לעלות כיון שהיא למטה בהיכל אהבה של עולם הבריאה כנז', ולכן אנו צריכין למסור נפשינו על קדוש השם באות ד' דאחד, וצריך לכוין ולקבל עליו ד' מיתות ב"ד סקילה שרפה הרג וחנק מן ד' אותיות אדני. ועיי"ש עוד: יש קצת תיקון במה שנמסור נפשינו על קדוש השם בכל לב, כי ע"י כן אפילו אין בנו שום מע"ט והרשענו עד להפליא, הנה ע"י מסירת נפשינו להריגה מתכפרים עונותינו כולם, ויש בנו יכולת לעלות עד אימא עלאה וכו' וז"ס על קדוש השם שהיא אימא אשר למעלה על ז"א הנק' ה'.

¹⁸³ ע"י הערה 46

קריאת שמע

וגם יכוין שמעלים מזה לזה עד רוס המעלות וגם יכוין להעלות כל הדיבורים שבו לע"ב לא"ק ויכוין לזווג ע"ב ס"ג לא"ק שהם טעמים לע"ב עם טעמים לס"ג.	
184 יוד הי ויו הי	יו הי ואו הי
185 יאההויהה	איההויהה
ומוציאים הי"ם למ"ה ממלא לא"ק מהתשלוס הי"ם דב"ן היוצאים מעיני א"ק הנוגעים לדיבורים הנז' ונמשכים המוחים לעתיק ויורדים ומתלבשים בנה"י לעתיק	
186 איההויהה	ויכוין לזווג חב"ד דנה"י לעתיק ולהמשיך מהם הארת טיפות חו"ב לחכמה דז"א לחב"ד לחג"ת לא"א
איההויהה	ויכוין לזווג החב"ד לחג"ת לא"א ויכוין להמשיך טיפות המוחים דחו"ב לחכמה מעורבת עם אור פנימיות וחיזויות לא"א למזל העליון
איההויהה	גם יכוין לזווג חג"ת דנה"י לעתיק ולהמשיך טיפות המוחין דחו"ב דבינה דז"א לחג"ת לחג"ת לא"א
איההויהה	ויכוין לזווג חג"ת לחג"ת לא"א ולהמשיך המוחין דחו"ב דבינה מעורבת עם אור פנימיות וחיזויות לא"א למזל עליון
איההויהה	גם יכוין לזווג נה"י דנה"י לעתיק ולהמשיך טיפות החו"ג דחו"ב דז"א מעורבת עם אור עצמות לעתיק לנה"י לחג"ת לא"א שהם התכין כהפיון.
איההויהה	ולזווג נה"י לחג"ת לא"א ולהמשיך טיפות המוחין חו"ג דחו"ב דז"א מעורבת עם עצמות אור לא"א ג"כ למשל עליון.
יוד אלף הי ויו יוד הי הי	ויכוין לזווג הב' מזלות טו"ב ונקה
ויכוין להמשיך ד' מוחין לחכמה לחב"ד לאבא וד' מוחין דבינה לחב"ד דלוימא.	
גם יכוין שעי"ז ריבוי האורות נסדק היסוד לעתיק ומתגלים כל החו"ג ועי"ז נעשים אבא ויש"ם פראוף אחד ולוימא עם תבונה פראוף א' ויורדין אר"א עילאין ומתלבשים בישסו"ת הראשונים	
ויכוין לזווג אר"א דפנימיות דפנימיות בכתר שלהם ובחב"ד שלהם ובז"ת שלהם	
איההויהה	כתר
יאהלוההים	בחב"ד
יאהדונהי	בז"ת
איההויהה	זווג פנימי כוחא בכוחא דוא"א אחר הזווג החי"ן לגופא בגופא דאו"א
גם יכוין לעורר מ"ד לאבא ע"י חיה שלו ועי"ז עם ע"ב וגם לעורר מ"ן דלוימא ע"י נשמה שלו וס"ג ס"ג. ומזדווגים בבחי' כלים ח"י דפנימיות שלהם	

184 עי' שעה"כ כא ע"א וז"ל: צריך לכוין במלת "אחד" לשלב שם הויה בשם אהיה ביחד, אשר הוא סוד חיבור אר"א, ושאח"כ תכוין בהויה דיודי"ן דע"ב אשר היא סוד טיפת הזרע היוצא מאבא לאימא, אשר בה כלולים המוחין דז"א ביחד באותה ההויה.

עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל ואז [אחרי עליית הזו"ן למעלה] יכוין שאז מזדווגים אר"א ודעת ואז יורד השפע ההוא למטה בת"ת ומל'. @?

עי' שעה"כ כד ע"ג וז"ל: [ע"כ היתה עליית מ"ן וכעת הוא] ועתה נבאר ענין הזווג במלת אחד. הנה אחר שכונת להעלות המ"ן אל אימא עלאה, תכוין לחבר יחד אר"א, ותכוין בסוד יהוה אהיה, יהוה באבא ואהיה באימא, ותכוין לשלבם ביחד כזה יאההויה"ה, ועי"כ מזדווגים ונעשים אחד. אח"כ תכוין בסוד הורדת טפת הזווג מן אבא אל אימא, ושהטיפה ההיא היא הויה א' ביודין דע"ב כנודע, כי הויה דיודין הוא באבא, ולכן גם הטיפה הנמשכת ממנו היא דיודין. וכח זה נמשך אליו מן א"א כנז"ל. והנה עדיין הטפה הזו ברדתה ממוח אבא, אין בה ציור, והיא בסוד כללות אחד, ולכן תכוין כי אח"כ ברדתה תוך מעוי דאימא אז היא מקבלת הציור ומצטיירת, ונעשים ממנה ד' מוחין אל ז"א, שהם חו"ב ודעת כלול מתרוייהו וה"ס חו"ג, ותכוין כי ד' מוחין אלו ה"ס ד' אותיות דהויה דיודין הנז', כי מן אות יו"ד נעשית מוח חכמה, ומן אות ה"י נעשה מוח בינה, ומן אות ו"ו נעשה מוח החסד, ומן אות ה"י אחרונה נעשית מוח גבורה. והנה עתה אשר הם מוחים גמורים יש להם ארבע שמות גמורים.

185 עי' לעיל הערה 115 וזה המשך - ואז תתחבר ותשלב ב' שמות של הויה ואהיה בזה האופן יאההויה"ה. @?

186 זה בידים דא"א עי' שער כג פרק ו' וז"ל: @@

קריאת שמע

המוחין דו"ק דגללות שהם ד' שמות יה"ו וד' שמות אה"י חו"ב חו"ג לחו"ב וד' שמות אה"ה וד' שמות אה"י חו"ב חו"ג לחו"ג המלוכשים בחוכם עם הגרנח"י בניס הו"ק המלוכשים בחוכם שהם נכנח"י לג"ר דגרנח"י דנפס דגרנח"י דנשמה דנפס דנשמה

כל הטבלה הזאת היא המוחין דו"ק דגללות המוזכר בשעה"כ ק"ש פרק ב' ריש דף יט ע"ד.

אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה ¹⁸⁸
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה
אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה
אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה
אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה ¹⁸⁹

מוח בינה לאמנא	מוח גבורה לאמנא	מוח חסדים לאמנא	מוח חכמה לאמנא
אלף הי יוד	אלף הי וו	אלף הי וו הי	יוד הי ווי
אלף הי יוד	אלף הה וו	אלף הה וו הה	יוד הי ואו
אלף הא יוד	אלף הא וו	אלף הא וו הא	יוד הא ואו
אלף הה יוד	אלף הה ואו	אלף הה ואו הה	יוד הה וו ¹⁹⁰

(אלף אלף הא	יוד הי ווי הי	יוד הי ואו הא
אלף הא יוד אלף		
הא יוד הא)		
אלף הא יוד הא	יוד הי ואו הי	י יה יהו יהוה
אהיה	יוד הה וו הה	יוד הא ואו הא

אֱהִיָּה	אוהויהו	אֱהִיָּה
יְהוָה	יהויהו	יְהוָה
אֱהִיָּה	אוהויהו	אֱהִיָּה
יְהוָה	יהויהו	יְהוָה
אֱהִיָּה	אוהויהו	אֱהִיָּה
יְהוָה	יהויהו	יְהוָה
אֱהִיָּה	אוהויהו	אֱהִיָּה
יְהוָה	יהויהו	יְהוָה ¹⁹¹

מוח בינה לאמנא מוח גבורה לאמנא מוח חסדים לאמנא מוח חכמה לאמנא

¹⁸⁸ כל הטבלה הזאת היא המוחין דו"ק דגללות המוזכר בשעה"כ ק"ש פרק ב' ריש דף יט ע"ד. ונזכר כו"ק דג"ר שגם הם מוחין. והם חג"ת עם המוחין וכלים, ואחר כך נה"י עם מוחין וכלים. והסיבה שהם ד' פעמים הוא שזה חו"ב חו"ג ע"י שעה"כ כא ע"ג וז"ל שנה"י דז"א מאירים בנוקבא בסוד ד' מוחין שבה, אמנם יורדין לה ג"כ בעת יחוד קריאת שמע ד' מוחין ממש מלמעלה מאו"א.

¹⁸⁹ עד כאן הוא אורות, ומכאן ואילך הם מוחין (נה"ש לג ע"ג).
¹⁹⁰ עד כאן הוא מוחין, ומכאן ואילך הוא כלים. ולענין הכלים ע"י שער מד פרק ג.
¹⁹¹ עד כאן הוא אורות, ומכאן ואילך הם מוחין (נה"ש לג ע"ג).

קריאת שמע

אלף הי ווד	אלף הי וו	אלף הי וו הי	יוד הי ווי
אלף הי יוד	אלף הה וו	אלף הה וו הה	יוד הי ואו
אלף הא יוד	אלף הא וו	אלף הא וו הא	יוד הא ואו
אלף הה יוד	אלף הה ואו	אלף הה ואו הה	יוד הה וו

א אל אלו יוד הא ואו הא יה
אלוה
אלוה י יה יהו יהוה
(אלף, אלף למד,
אלף למד הי,
אלף למד הי יוד,
אלף למד הי יוד
מם)
יהוה¹⁹² אלף למד יהוה

לחז"ן בגי' דה"י דהו"ג דחב"ד דחג"ת דפנימיות דפנימיות לכלים החיצוניים דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן דנה"י דבינה דז"א .
גם יכוין להחזיר המוחין לז"ק לכלים הפנימיים מלכס דחבונה דפנימיות דפנימיות לנסחלקו לאחר שחזית להחזירם עתה לחז"ן בגי' דה"י דהו"ג דחב"ד דחג"ת דל"ס דפלרף בינה לכלים הפנימיים דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן דבינה הכולל דז"ן.

194193

יכוין לדבק חיבור ז"ן יכוין לדבר ולקשר
ולקשר רוחו נפש עם נפש
עם רוח כליות לעורכ מ"ן
הכליות לעורכ דטוק דז"א
מ"ד דז"א

ו יהוה יאהרונה ה ארני
¹⁹⁵(יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי¹⁹⁶)

יהוה יוד הא ואו הא¹⁹⁷

י יה יהו יהוה	גי' כ"י
---------------	---------

ל"ב אלהים, ועם ששה אלהים דקטנות דז"א	אלהים אלהים
גי' כומ"ח	אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים

¹⁹² ניקוד?

¹⁹³ רה"ק יחוד ב'?

גם יכוין היחוד הזה דז"ן דבריאה.

¹⁹⁴ ? וכאן הטבלה הבאה.

¹⁹⁵ עי' שעה"כ כא ע"ג וז"ל: ענין הרמ"ח תכוין שהם ג' הויות סמ"ב כולם בבחי' ע"ב באופן זה, ס"ג עם עשרה אותיותיו, ע"ב. מ"ה כ"ו, ע"ב. הויה דב"ן באחוריים הוא ע"ב. ונמצא שהם ג"פ ע"ב הם ר"ו, ותחבר עמהם ל"ב אלקים הרי רמ"ח, ואם תחבר עמהם ו' אלקים דקטנות הרי רומ"ח.

*##למה כאן מזכירים ל"ב אלקים ולא הו"ה דע"ב.

¹⁹⁶ דהיינו הראשון בגי'מ והשני במספר הויות כנ"ל בשעה"כ.

¹⁹⁷ הגי'מ של שניהם יחד הוא ע"ב.

קריאת שמע

גם יכוין להגשק לכתר דלא ד' אלפי"ן פשוטו דארבע לכושין דארבע מוחין דבינה דז"א כל אחד כלול מארבע לפי שד' לאחד גדולה כד' דלתי"ן	אאאא אאאא אאאא אאאא
---	----------------------------

	שם		ברוך	
	אלף הי יוד הי	מבינה לכז"ה דלאה	אלף הי יוד הי 199	יכוין מחז"ד לחז"ד ללאה. מחכמה לחז"ן דלאה

	כבוד
אלף הא יוד הא	מדעת לחז"ג דלאה
אלף הה יוד	הה 200

¹⁹⁸ עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד אנו ממשיכין המוחין אל המלכות, וזה סדרן: "ברוך שם כבוד" חב"ד.

וז"ל כב ע"א: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד תכוין להוריד המוחין של לאה. והענין הוא כי הכתר דלאה אינו נעשה רק אחר ביאת המוחין, והוא כי המוחין הם ד' שמות אהיה, והד' אלפי"ן אשר בהם מתעלים ועולים על המוחין ונעשין כתר שלה.

וז"ל: כב ע"ב: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. תכוין לב' בחי', האחת היא לעשות התפשטות כל הפרצוף לאה מאחורי ז"א מחציו ולמעלה, והשנית לתת בחי' מוחין בלבד לרחל באחורי ז"א מחציו ולמטה.

עי' שעה"כ כה ע"ב ז"ל: ברוך שם כבוד, אחר שנתבאר כי בד' דאחד תכוין אל בחי' הכתר דלאה, תכוין עתה בד' מוחין דלאה עצמן אעפ"י שאינם אלא בסוד הארת עור בלבד כנ"ל. וכבר נתבאר בזוהר (&) כי ברוך רומז אל החכמה, ושם אל הבינה, וכבוד לחז"ג, והוא עצמו הד' מוחין עצמם שאמרנו, יען כי דעת כלול מחז"ג.

¹⁹⁹ ז"ל כב ע"ב: ברוך, חכמת לאה, והוא אהיה דיודי"ן, שם בינת לאה, והוא ג"כ אהיה דיודי"ן

²⁰⁰ ז"ל כב ע"ב: כבוד, דעת לאה כלול מחז"ג, והיא אהיה דאלפי"ן ואהיה דההי"ן.

עי' שעה"כ כה ע"ב וז"ל: תכוין כי ג' תיבות אלו עולים בגי' ת"ר, והוא כי ד' שמות אהיה, ב' הראשונים במלוי יודין, והג' באלפי"ן, והד' בההי"ן, הם בגי' תרי"ו. והנה בד' דאחד רמזנו אל הכתר שלה, אל מספר הי"ו, לפי שהיא ד' רבתי, והיא בגי' ד"פ ד', נשארו ת"ר לד' מוחין שלה.

קריאת שמע

מלכותו ²⁰¹		יכוין להמשיך לנוק' ב"פ דהוד דב"ן דז"א ולכן לא נרמזו באותיות ה"פ יכוין למלאת ד' אלפיי"ן שכתב דלאה
אלף אלף אלף אלף ²⁰²		ושארית העקב אורות שהם ד' הי"ה דד' אהי"ה ב' דיוה"ן וא' דאלפיי"ן וא' דהרי"ן יכוין להמשיכם ללאה בפקדון ללוך רחל
הי יוד הי	הי יוד הי	
	הא יוד הא הא יוד הה	

²⁰¹ עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: "מלכותו" כתר גלגלתא דרישא דילה [דלאה]. ועי' כב ע"א וז"ל: ובמלת מלכותו תכוין מלכות ו', שהיא לאה הנקרא מלכות ז"א הנקרא ו'. וז"ל כב ע"ב: מלכותו, יכוין להמשיך ד' אלפין מן ד' אהיה הנז"ל לעשות ד' מוחין ברחל הנקרא מלכות. גם יכוין להמשיך לה עשרה אהיה פשוטים שהם בגימ' ציק"י שהם לבושי של ה"ח וה"ג כנודע, כי עתה לא יש לרחל רק אלו הלבושים עד אח"כ בעמידה, שלוקחת גם המוחין שבתוכם וימשיכם לשם אלקים שבה מלא ביודי"ן, אשר השם הזה במילואו ומילוי השם והכללות עולה הכל בגימ' קדרה. וז"ס מ"ש רז"ל (&) משל לבת מלך שהריחה ציקי קדרה, והביאו לה בחשאי. וז"ל סוף כב ע"ב: במלת "מלכותו" תכוין אל רחל שהיא מלכות ו' רומז אל הז"א, כי רחל היא הנוק' העיקרית כנודע. ולזה רמזו רז"ל (&) לבת מלך שהריחה ציקי קדרה, כנודע כי לאה היא דמיון אימא עלאה דאתכסיא, אבל רחל היא בת ממש. ואומרו שהריחה כדמיון המריח מרחוק, כי המוחין הנז' נתעלמו ממנה, כי הרי לז"א עצמו אינם אלא בסוד אור מקיף נעלם, ולכן הצדיקים הנק' עבדיה ע"י שמסרו נפשם על קדוש ה' במלת אחד כנז' (&), יכלו להמשיך אליה הארה בעלמא בחשאי אל המוחין שלה ולא מוחין ממש. וזה נרמז במלת בחשאי, ולכן בתיבת מלכותו צריך להשפיל ראשו מלמעלה למטה להורות שממשיך ומוריד הארה הנז' למטה עד רחל כנז'.

עי' שעה"כ כה ע"ב וז"ל: גם תכוין עתה ברחל שגם היא נוק' דז"א והיא מלכות האמיתי שהיא הספי' העשירי' שבאצילות, והענין יובן במש"ל כי אעפ"י שעלתה רחל בסוד מ"ן, אין בה כח עתה לקבל המוחין שלה עד ברכת אבות כנ"ל. אמנם עכ"ז מוכרח הוא שיוורדת לה עתה איזה הארה מן הזווג הזה של אלו המוחין, אשר באצילות עד היכל אהבה שבבריאה אשר היא עומדת שם, וזו ההארה קראוה רז"ל (&) בלשון ציקי קדרה שהביאו לה עבדיה בחשאי, וה"ס י"פ שם אהיה שהוא בגי' ציקי. והענין הוא כי כבר נכנסו המוחין בז"א ונכנס בו סוד הדעת הנכלל מן הה"ח וה"ג, רק שהיו מבחי' התפשטותם בו"ק, כי הג"ר לא נכנסו עד ברכת אבות כנ"ל. וכבר ידעת כי אלו ה"ח וה"ג כשנכנסים להתלבש ביסוד דאימא הנק' אהיה כנודע, כי כל אהיה הוא באימא, ואז הם לוקחים משם עמהם הארת י"פ אהיה, וכשיוצאים ומתפשטים למטה אע"פ שכבר נגמר יסוד הבינה במקום החזה דז"א, עכ"ז אותם ההארות הם יורדות ומתפשטות עם החו"ג.

והנה עתה רחל אינה יכולה לקבל הארה מן החו"ג עצמן רק מן העשר לבושים שלהם, שהם י"פ אהיה, שהם בגי' ציקי קדרה, ואלו ההארות הם שמביאים לה ישראל עבדיה בחשאי למטה, עד היכל אהבה שבבריאה ע"י תפילתם, וזווגם בחשאי הוא כדי שלא יתאחזו בהם החיצונים, יען לא נגמר פרצופה. ובהיותה בבחי' נקודה חסירה התיקון, יוכלו החיצונים להתאחז בה, וע"כ הביאו לה בחשאי כנ"ל.

²⁰² עי' שעה"כ כב ע"א: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד תכוין להוריד המוחין של לאה. והענין הוא כי הכתר דלאה אינו נעשה רק אחר ביאת המוחין, והוא כי המוחין הם ד' שמות אהיה, והד' אלפין אשר בהם מתעלים ועולים על המוחין ונעשין כתר שלה. והנה ד' אלפין במלואם עולים תמ"ד, וה"ס עולת תמיד.

עי' שעה"כ כה ע"ב וז"ל: תכוין לעשות הכתר דלאה כתיקונה, ותכוין כי מלכותו היא נוקבא דז"א הנקרא מלכות כנודע, ותכוין לנעוץ סופו בתחילתו, כי עתה נעשה כתר מלכות בראשה, והם ד' אלפין מן ד' אהיה אשר לקחתם[®] פשוטים בד' דאחד, ועתה במלת מלכותו הם מתמלאין, ואז הם בגי' תמ"ד.

ועי' שם ז"ל: והנה ענין המוחין שלה הם מה שנשאר מד' שמות אהיה הממולאים כנ"ל, כי אחרי אשר לקחה לאה הד' אלפין מהם במלויים, שהם עולים בגי' מדת, נשאר בחי' עק"ב אורות לרחל, לפי שהד' אהיה במלוייהם כנ"ל הם בגי' תרי"ו, וכשתסיר מהם מד'ת אורות ללאה ישארו עק"ב אורות לרחל. ואלו העק"ב הם מתפשטים בכל קומת רחל כנודע, כי רחל נק' יראת ה' (&), דכתיב (&) עקב ענוה יראת ה'. ונמצא כי רחל הנקרא יראת ה' היא עקב אל לאה הנק' ענוה, כמבואר אצלינו בשער הפסוקים, בפסוק (&) ותגנוב רחל כו' ע"ש. ונמצא כי במלת מלכותו תכוין לב' כוונות: הא', הוא להמשיך כתר אל לאה. וגם תכוין אחר, כוונה זו אל עק"ב אורות הנמשכין אל רחל, וכ"ז הם הכנה בלבד עד ברכת אבות, אבל מה שנמשך עתה ממש אליה הם עשרה אהיה הנקרא ציקי קדרה"ה.

יכוין לתקן ו"ק חג"ת ונה"י ללחל ולהמשיך בהם מילוי ד' חלפ"ן שזכרה	לעולם ²⁰³
	לף לף לף לף
לתקן מלכות ללחל וכתר דרחל ולהמשיך לה ד"פ הי"ה פשוטים מעק"ב אורות שנשארו בחז"ד ללחל שלחנה לכתרה	ועד ²⁰⁴
ויכוין להמשיך מזו"ן לחילוק מנח"י פנימיות דפנימיותו מנוון דו"ק דזו"ן לחילוק מוחים פנימיים שלמים לאו"י דבריאה וע"ז, נזווגו וימשיכו מוחים פנימיים ומקופים לזו"ן דבריאה	היה היה היה היה

²⁰³ ע"י שעה"כ כא ע"ד וז"ל: "לעולם" הם ו"ק דידה. וע"י כב ע"א וז"ל: לעולם ה"ס ו"ק שלה, אשר כבר ידעת כי ו' תחתונות שלה ה"ס שם ס"ג. והנה במלואו ורבעו עולה קס"ו, ועם עשר אותיות הרי קע"ו כמנין לעולם.

וז"ל כב ע"ב: בתיבת לעולם תכוין לעשות כתר אל לאה והוא מאחוריים מלאין מהויה דס"ג העולה קס"ו, ועם י' אותיות רבוע הרי קע"ו כמנין לעולם.

וז"ל כה ע"ג: כאן תחזור לכוין להשלים פרצוף לאה, והם ז"ת שלה, כי כבר נעשה הכתר שלה דרך כלל במלת ד' דאחד, והמוחין שלה נעשו בברוך שם כבוד, ובמלת מלכותו נעשה הכתר שלה לגמרי, ומשם נשארו עק"ב אורות לרחל. ועתה במלת לעולם נעשים ז"ת אל לאה הנק' עולם. ותכוין להמשיך בהם סוד הויה דס"ג דאימא בבחי' אחוריים שלה, לפי שבחי' הפנים שלה לוקח אותם ז"א, ואחוריים לוקחתם לאה, והנה הם בגי' קס"ו ועם י' אותיותיה בגי' קע"ו כמנין לעולם, ואלו נמשכין בר"ק שלה.

²⁰⁴ ע"י שעה"כ כא ע"ד וז"ל: "ועד" מלכות העשירית שבה. וע"י כב ע"א וז"ל: ועד הוא בחי' היסוד שלה המתחברת עם המלכות שבה. והנה בשם ס"ג הנז' העולה ברבעו ובמלואו קס"ו יש בו ח' יוד"ן, ותכוין כי ו' יוד"ן הראשונים של שם הם עד הת"ת שלה, וזהו ו' של ועד, והי"ד השביעית ביסוד שלה, ושם כלולים כל הז' יודין שהם בגי' ע' של ועד, והי"ד הח' במל' שלה. {לא הבאתי הענין של תמד בדף כא ע"ד וכב ע"א}

וז"ל כב ע"ב: וע"ד, בגי' פ', כמנין ח' יוד"ן שיש באחורי הויה הנז', וח' יוד"ן אלו הם התפשטות שאר פרצוף לאה.

וז"ל כב ע"ג: גם באות ד' של ועד יכוין לגמור פרצוף רחל בפרטות כמו בלאה ממש כי עד עתה כל הכוונ' היתה בלאה כנז' ולכן גם בד' זו של "ועד" יכוין להמשיך ברחל בסוד אור מקיף. עיי"ש כה ע"ג וז"ל: ועד כאן תכון להמשיך המל' של לאה, וזהו "ועד", דתמן ויעודא דכלא כנז' בזוהר (&), ר"ל מקום בית ועד וכניסת כל האורות, ולכן נגמר ומסתיים ג"כ היחוד בד' של ועד כנגד המלכות (של) רחל שנק' ד', כי היא דלה ועניה, אספקלריא דלא נהרא מגרמא. ובמ"א ביארתי יותר באורך כוונת לעולם ועד וע"ש. גם תכוין כי מלת ועד רומזת אל לאה בסיומא שהוא במל' שבה כנז', אשר שם הוא התחלת פרצוף רחל, ולכן עתה אנו מכוונים במלת ועד לתקן ג"כ כתר דרחל ולהכינו מעתה.

ועיי"ש עוד: נודע בפ' עקב ענוה יראת ה', כי כתר דרחל הם העקביים של רגלי לאה, וע"כ אנו מוכרחי' לתקן מעתה כתר דרחל, לפי שעדיין לא נגמרו ליתקן עקבי הרגלים של לאה, אבל שאר הפרצוף של רחל איננו נזכר עתה כלל. והנה כתר דרחל נרמז במלת "ועד", והענין הוא כי אחר אשר במלת "מלכותו", נרמז דרך כללות להכין ולהניח שם עק"ב אורות לצורך רחל, שהם ג' אותיות אחרונות שבכל שם אהיה מן הד' אהיה הנז', אשר הם בגי' עק"ב כנ"ל, והנה כל עקב האורות מתפשטים בכל קומת פרצוף רחל כדוגמת ד' אלפין העולים מד"ת, אשר הם כללות כל פרצוף לאה מראשה עד סופה, אבל הכתר שלה איננו רק הד' אלפין פשוטות, אבל המלויים הם בשאר פרצוף, אלא שלהיות כי הכתר כולל הי"ס שלמטה ממנו לכן אמרנו כי הכתר שלה נרמז במלת מלכותו בסוד מד"ת, אבל עיקרו של דבר אינו אלא שהד' אלפין פשוטות הם בכתר של לאה הנרמז בד' דאחד, והמלויים שלהם הם בשאר פרצוף. וכן הענין ברחל כי ד"פ הי"ה הנשארים מן לאה בכל שם אהיה, ונמצאים ד"פ הי"ה בפשוטם הם בגי' "ועד", והם בחי' הכתר דרחל. אבל במלויים בגי' עק"ב, והם מתפשטים בכל פרצוף רחל הנז', והרי כי גם במלת "ועד", נרמזו בה לאה ורחל. והענין הוא שרומז ברחל שהיא שם אדני, ואם תחבר עמהם י"ו אורות שלוקחת כתר לאה כנ"ל בד' דאחד הרי הם בגי' ועד.

שמע

				גימ' אלפי ייחדי דס"ג	ה הו יה ²⁰⁵
				זווג חסונות לחו"א	יאההויה ²⁰⁶
בז"ת	יאהרונהי	בחב"ד	יאהלוההים	בכתר	יאההויה ²⁰⁷

²⁰⁵ עי' שעה"כ כא ע"ג: קודם שתאמר היחוד דשמע ישראל, צריך שתכוין אל היחוד שביארנו בדרוש הציצית בענין ד' כוונת שיש בד' אותיות הויה, והכונה הנוגעת אל יחוד דשמע ישראל היא שתכוין תחילה אל ה' תתאה, ואח"כ תחברה עם ו', ואח"כ תחבר י' עם ה' ראשונה. וז"ל דף ז ע"ב: כשאתה קורא קריאת שמע ביחוד זה והוא שתכוין לעשות הויה באופן זה תחילה תקח אות ה' אחרונה לבדה לרמוז אל המלכות המתעוררת תחילה ואח"כ תחבר ה' הנז' עם אות ה' לרמוז אל התחברות המלכות עם ז"א ואחר שנתחברו להעלות מ"ן למעלה לאו"א אז תחבר שני אותיות י"ה זו עם זו לרמוז אל חיבור או"א ותכוין כי חיבור זה הוא בגי' א"ל בזה האופן ה' ה"ו י"ה הם בגי' א"ל וה"ס שם יי"א"י היוצא משם ס"ג

²⁰⁶ עי' שעה"כ כג ע"ב וז"ל: הנה כוונתינו בתחילה היא לזווג זווג חיצון דאו"א, אמנם לפי שהוא נעשה מעצמו שלא ע"י העלאת מ"ן של זר"ן כנז', לכן אין אנו מכוונים אותו בענין היחוד דק"ש כי הנה הוא זווג תדירי ואינו נפסק ונעשה מעצמו, אבל כוונתינו היא להוריד הארה ושפע מן הזווג ההוא אל זר"ן לשיהיה בהם כח לעלות בסוד מ"ן אל צורך זווג האחר של הפנימיות במלת אחד, ע"כ.

משמע מדבריו שכל כוונה אחרת אנחנו גורמים את הזיווג על ידי הכוונה שלנו, אבל כאן רק מכוונים להוריד הארה ממנו אל זר"ן וזה כן תלוי בידינו, ויתכן שהוא מובן שאין קבלת שפע ללא ההכנת הכלי, וזה בידינו שהוא שייך לזר"ן וצ"ע. ועי' שמן ששון (שעה"כ פרק ו' אות לד) שהתקשה בזה ותירץ וז"ל: נמצא שאפילו שנעשה הדבר מאליו צריך לכוין וכוונתינו הוא שעתה בעת הזאת נעשה הענין מאליו ע"י אמירת מלת שמע ועקימת שפתים הביא מעשה והוא ג"כ מאליו. וקשה שמשמע מדבריו שזה נעשה על ידי אמירתנו ולא על ידי כוונתינו, וקשה הדבר, אלא נראה דיוק לשון הרב כדברינו וצ"ע.

²⁰⁷ מכוונים כאן בזיווג חיצון דאו"א ג' כוונות בזה: גם בכתר, וגם בחב"ד, וגם בז"ת, והוא חידוש הרש"ש בנוי על דברי האריז"ל בענין זיווג זר"ן (עי' שעה"כ לז ע"ד ד"ה ענין ד' זקיפות, ועי' ע"ח שער הזווגים פרק א' מ"ב), ז"ל הרב בשעה"כ הנ"ל: שלש יחודים הם האחד הוא יחוד אהיה ויהוה הב' הוא יחוד יהוה ואלקים הג' יחוד הויה ואדני ולפעמים מתייחדים יחד יחוד הראשון או יחוד השני או השלישי ולפעמים מתייחדים שלשתם ואז הוא יחוד גדול שבכולם ואז הנוק' נקרא נר ה' בסוד שלשה יחודים הללו העולים בגי' נ"ר ואז הנקבה נקרא נר מצוה ומאירה אור גדול. יוצא אם כן שבכל יחוד של או"א בכוונות, מכוונים אותו של כתר חב"ד וז"ת [אמנם בזיווג זר"ן הוא מתפשט לחב"ד ז"א ונוק'] ונקרא כוונת נ"ר שג' שמות אלה יחד הם בגימ' נ"ר.

קריאת שמע

מדרגה ז' מלכות לחסד, ביכורי ב"ן לע"י ולבא ח"א	208 יוד הי ויו הי
מדרגה ה' ח' מלכות לגבורה, ביכורי ב"ן לנוק' לע"י ולבא ח"א ונוק' ח"א	210 יוד הי וואו הי וואו הי
מדרגה ג' ח' מלכות לתנה"י, ביכורי ב"ן לא"א ויש"ם ויעקב	211 יהוה יוד הא וואו הא
מדרגה ב' שיה"ד מלכות למלכות, ביכורי ב"ן לנוק' לא"א וחבונה וכל	י יהו יהו יהוה
מדרגה ז' פנים למלכות, סך כולם גימ' ש"ס דשמע	יוד הה וו הה

²⁰⁸ עי' שעה"כ כג ע"ב וז"ל: תחילה תכוין להמשיך הארה מן אבא אל ז"א, ומן אימא אל נוקבא דז"א הנקרא מלכות [היינו המלכות דכל הז"מ – ש"ש פ"ו אות לה], וזהו ענין שמע ישראל, שמע לנוק' וישראל אל ז"א. שמע היא ש"ם ע', פי' כי המלכות הנקראת "שם" וכו', והטעם הוא במה שהודעתך כי כל האחוריים העליונים [היינו עצם המלכים שמתו, שכולם נחשבים כאחוריים] שנפלו בימי המלכים שמתו, הנה אותם הביטולים שנתבטלו הם בחי' המ"ן שאנו מעלים תמיד לתקנם כמבואר אצלנו (שער רפ"ח פרק ה'), וכל האחוריים* ההם ירדו למטה עם המלכות [עי' דרוש ב' דעמידה ד"ה דע כי המלכות, שכאן המלכות היא ט"ר דמלכות שירדו למטה לבריאה – היינו במיעוט הירח או בחטא אדה"ר או חטא העגל וכו'] ועתה עולים הם עמה. וחיבור אלו הבחינות הם הנקרא "שם", לפי שהאחוריים* כולם הם במספר רפ"ח, שהם הויה דיוד"ן בגי' ע"ב, והויה"ה דס"ג אשר עם עשרה אותיותיה היא ע"ב [זה ע"ג ועם מ"ה שהוא ע"א יוצא ששניהם ע"ב], והויה דמ"ה עם מספר ההויה עצמה שהיא כ"ו הרי ע"ב עם הכולל, והאחוריים דהויה דב"ן דהה"ן י' יהו יהוה, הרי ע"ב. וסך ד' פעמים ע"ב הם רפ"ח ניצוצין הנז'. ואם תחבר בחי' הפנים דהויה דב"ן דמילוי הה"ן שהיא ג"כ גי' ב"ן, יהיה הכל גי' ש"ם, כי אלו הפנים הם הפנים של המלכות אשר גם הם ירדו.

* עי' נהר שלום ג ע"א וז"ל: ממדרגה השנית שהיא אחוריים דט"ס עליונות דכתר דפרצוף מלכות דפר' מלכות (דאצילות סכ"י) שהיא י' אותיות עצמן דריבוע דהויה"ה עד אין קץ ירדו עם הכלים דב"ן לבי"ע. והנה מספר המדרגה הזו הב' דב"ן שהוא באחוריים דמלכות דכתר הנז' היא ע"ב הרי ד"פ ע"ב הם רפ"ח והם מספר המדרגות הראשונות אשר מהם התחילו לירד האורות דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן דא"ק עם הכלי לבי"ע ושאר המדרגות שמהם ולמטה לא עלו בשם דמכל שכן הוא ושאר המדרגות שמהם ולמעלה נשאר באצילות בכלים דא"א ואו"א כנז"ל וזה היה בכל פרטי פרצופי אבי"ע דמחצב העולמות והנשמות, עכ"ל. מכוונים שזה נמצא בבי"ע.

ועי' שעה"כ שם: תכוין להמשיך אל זה השם אור מן הע' העליונה הגדולה שה"ס הז"ת דאימא. והטעם הוא לפי שמלכות נקרא שביעית בערך הז' קצוות, ולכן היא צריכה לקבל מן ז"ת דאימא שאח"כ תוכל להזדווג עם ו"ק ז"א, שהם סוד אות ו' כנודע. עי' שעה"כ כא ע"ד ז"ל: בזווג או"א, הם צריכים אל מ"ן של זר"ן בניהם, ולפי שהן צריכין בתחילה לתקן עצמן כדי שיוכלו לעלות ולהיות בסוד מ"ן, לכן אנו ממשיכין לשניהם שפע בסוד ב' תיבות שמע ישראל, כי שמע היא המלכות הנקרא שם ע', שהמלכות נק' שם וכו', ואנו ממשיכין אל המלכות שנקרא שם, שפע מן הע' שהיא מאותיות גדולות, שה"ס ע' שמהן עלאין דאינא דחיי שהיא בינה. ואלו הע' ה"ס ז"ס תחתונות דבינה אשר כ"א כלולה מעשר שהם ע'. וז"ס ע' רבתי דשמע שהיא הבינה.

עי' שעה"כ כד ע"ג וז"ל: ע' דשמע תכוין בה אל הויה דס"ג עם עשר אותיותיה שהם ע"ג, וביארנו שאז עדיין לא היה זמן העלאת מ"ן, ולכך לא קבלה הארה אלא מחשבון ס"ט ועם הכולל הרי ע', וחשבון הד' הנשארים מן ע"ג לא קבלה הארה מהם להיותם יותר גבוהים, וה"ס ד' אותיות המעולות שבהוית ס"ג, והם ג' יוד"ן וא' שחשבונם א"ל.

²⁰⁹ לגבי ענין "מדרגה ז' וכו'" עי' שער רפ"ח פרק ב' מדרגות של שמות וכו'. ומש"כ "בירורי הב"ן דע"י ואבא וז"א", עי' שער אנ"כ פרק ט' וז"ל, א"א ונוק' דעת הכולל חו"ג מכריע בין החו"ב שהם עתיק ונוק', ע"כ, דהיינו שכל קו הימין יהיה נקרא עתיק, וקו שמאל יהיה נקרא נוק' דעתיק, וקו האמצעי יהיה נקרא א"א ונוק'. וכולם ב"ן דעתיק וכן ב"ן דאבא, מאחר שכולם הניצוצין מהמלכין קדמאין שנפלו לבריאה, וכל מה שנפל היא רק מבחי' הב"ן. וכל קו ימין נכלל במלך החסד. וכל קו שמאל נכלל במלך הגבורה, וכל קו האמצע נכלל בת"ת הכולל נה"י והוא צד ימין של קו האמצעי, והמלכות היא צד שמאל של קו האמצעי.

ומאחר שיצא ז"ת וכולם מלכיות, לכן כל א' הוא מלכות דחסד ומלכות דגבורה וכו'.
²¹⁰ עי' שער רפ"ח פרק ב' שזה צריך להיות גימ' ע"ב, ולכן כאן הוא שם ס"ג יחד עם י' אותיות, ולכן מוזכר פעמיים, א' לגימ', וא' למספר האותיות.
²¹¹ כנ"ל הערה 5 כדי ששם מ"ה יהיה גימ' ע"ב צריכים מ"ה ועוד כ"ו של שם הויה"ה פשוטה מרפ"ח פרק ב'.

נפש גימ' ע' מיסוד לאימא	212	וְיִמְנָצְךָ וְיִמְנָצְךָ וְיִמְנָצְךָ וְיִמְנָצְךָ וְיִמְנָצְךָ
----------------------------	-----	---

כח המעלה מ"ן והוא רוחא, רוח	213	וּוּ יוּד הַהּ וּוּ הַהּ
מבינה לאימא נשמה		וּד הַוּ הַ
מז"ת לאימא, גימ' ע' מז"ת	214	יוּד הַיּ וְאוּ הַיּ

נשמה לנכנח"י

אֱהִיָּהּ

215 אֱהִיָּהּ 216 חויה לנכנח"י נפש

²¹² עי' שעה"כ כג ע"ב וז"ל: והנה ביאור זה הע' [דהיינו הע' רבתי שהנוק' מקבלת מאימא*], יותר מפורש יובן במש"ל כי היא מקבלת עתה מזווג אר"א שהוא לחיות העולמות, הנה מ"ן של הזווג ההוא הוא שרש אל שם ההויה בגי' ב"ן אשר מקומה בז"ת דאימא. ומן ההויה ההיא דב"ן היא מקבלת עתה כדי שיהיה לה כח אח"כ להעלות מ"ן, ולכן גם ההארה שלוקחת עתה היא מן מ"ן דוגמתה ג"כ, כפי מה שהיא עתה צריכה להעלות, כי כיון שהיא צריכה להעלות מ"ן לכן צריכה לקחת הארה מן שרש מ"ן העליונות.

פי': כאשר אומרים מ"ן היא מ"ן דאר"א אשר מידה זו משפעת למטה בנוק', אבל זה לא מ"ן בכלל, אלא נוק' שמשפעת לנוק'.

* עי' ע"ח שער הערת המוחין פרק ז וז"ל: אמא עלאה הנקרא פרעה דתמן אתגלין ואתפרעין כל נהורין כנזכר בזוהר. והענין (הוא) כי יד דאר"א ירדה למטה ברחם יסוד אמא, והנה ימין כלולה בשמאל ושמאל בימין, וכמו שה' אצבעות יד שמאלי דאר"א הם ה"ג, כי ה' אצבעות יד ימין הם ה"ג והם סוד ה' אותיות מנצפ"ך שהם כפולות, ואלו נתהוו שם ברחם יסוד אמא, ומהם נעשה הכלי של יסוד דאמא להעלות מ"ן שבהם אמנם ד' הידות האחרים של אר"א יהיה לכם, ע"כ. כאן רואים שהידות עצמם הם הכלים של המנצפ"ך. ועי' עוד בענין הידות בשער הנסירה פרק ב.

עיי"ש בשעה"כ כג ע"ג וז"ל: וכבר הודעתין בשער הפסוקים (עי' ע"ח למעלה) בפסוק (&) וארבע הידות יהיה לכם לאכלה כו', כי ה' ידות הם נרמזות בשם ב"ן וכו', והנה היד כלולה מה' אצבעות שהם חמש אותיות מנצפ"ך שהם המ"ן עצמן, וכל א' כלולה מה', הרי הם ה' פעמים ה', שהוא ה' ידות, ובהם חמש אצבעות בכל יד. וא"כ נמצא שכולם נרמזות בשם הו"ה דב"ן שהיא המעלה מ"ן והוא באופן זה, כי כאשר תצייר הו"ה דב"ן בצוירו [ללא אותיות ו' כדלקמן] יהיה כך, כי יר"ד במלואה יש בה ב' אותיות י"ד ונשאר בה אות ו', ואח"כ תקח ב' ההה"ן במלואם שהם ד' הה"ן, וכל אות ה' צורתה ד' י' כנודע, הרי ד' הה"ן הם ד' פעמים י"ד, ועם הי"ד ראשונה הרי ה' ידות [סה"כ גימ' ע'].

²¹³ המשך שעה"כ המובא בהערה 8: נשאר משם ב"ן ג' ווי"ן שהם אות ו' דמילוי יר"ד וב' הווי"ן האחרים, הרי ג' ווי"ן וכו', וג' הווי"ן הנשארים עם ההו"ה דב"ן דהה"ן עצמה שהיא בגי' ב"ן הרי ע' שנית.

²¹⁴ עי' שעה"כ כג ע"ג וז"ל: עוד תכוין באות ע' פי' ג', והוא אל כללות ז"ת דאימא, והנה הם רמזים בשם ס"ג כי גם הוא סודו ע', דהיינו ס"ג עם י' אותיותיו הרי ע"ג, תסיר ג' ישאר ע' וכו', הוא בז"ת דאימא אשר המ"ן עומדים בתוכם ובפנימיותם, אבל מן הז"ת עצמן צריך ג"כ לקבל הארה, וה"ס הויה דס"ג אשר בז"ת שלה ועם י' אותיותיו הם ע"ג, ואם תסיר ג' ישאר ע'. וביאור הדבר במה שהודעתין כי עקריות הויה דס"ג הוא שם א"ל היוצא ממנה שהם ג' יוד"ן וא' שבו שהם בגי' א"ל כמבואר אצלנו בדרוש הציצית וע"ש. והנה עתה בתחילה אשר עדיין איננה מעלה מ"ן, אינה צריכה לקבל הארה מן עיקריות ההויה שהוא שם א"ל, אלא משארית ההויה. והוא כי כאשר תסיר ג' יוד"ן וא' אשר בכללותם אינם אלא ד' אותיות, ואע"פ שבמספרם עולים לחשבון גדול "אל", תכוין להוציאם אלא בחשבון אותיות שהם ד' אותיות בלבד, ונשארו ס"ט ועם הכולל הרי ע'.

²¹⁵ [כללות כל הטבלה] זה נה"י דאימא לנוק' והוא מוחין דעיבור, ועי' שמן ששון שמציין לשער הנסירה פרק ב' וז"ל: ומאלו [המנצפ"ך של הידות] נמשכין אל המלוכת בעת הניקיה לצורך המוחין דאלקים.

[הסבר לשון הרש"ש] להמשיך חח"ן בג"ה דת"י [ג' קוין], דנה"י דחג"ת ונה"י [דנה"י – והם עיבור דיניקה ועיבור דעיבור], דאימא, עם מוחים פנימיים דעיבור [הם] דצ' דל' (שהוא פנימיות נה"י דחג"ת), וצ' דצ' (והוא פנימיות נה"י דנה"י) [שהרי בק"ש כאן בישראל ממשיכים ל"מ דאימא, לכן כאן יש רק צ'], שהם [בשמות] ג' אלהים, עם חלקי הנרנח"י {ביר"א כתוב רנח"י וכנראה שזה טעות וצ"ע} והמקיפים המלובשים בהם, שהם ג' אה"ה וג' הויר"ת, ונקודותיהם כידוע שהם חיות

קריאת שמע

<p>לנפש לנשמה</p> <p>יְהוָה אלהים</p>	<p>לנפש לנשמה</p> <p>יְהוָה אלהים</p>	<p>לנפש לנשמה</p> <p>יְהוָה אלהים</p>
<p>לנפש לנשמה</p> <p>יְהוָה אלהים</p>	<p>לנפש לנשמה</p> <p>יְהוָה אלהים</p>	<p>לנפש לנשמה</p> <p>יְהוָה אלהים</p>

<p>יכוין להמשיך חז"ן בג"ה דת"י לכתב"ד וחג"ת דפלארף ו"ק לתבונה עם מוחים מקיפים לז"מ לכלם המלובשים בהם עם הגוחים דיניקה המלובשים בהם שם מ"א אוחיות לקמ"ג גי' אלי עם חלקי הגרנח"י והמקיפים המלובשים בהם שם ט' אה"ה וט' הויו"ת ונקודותיהם כידוע חיות ונשמות לרוחות לנרנח"י דנה"י ודנרנח"י לרוח לרוח לנשמה לנשמה לנשמה ודב"ן.</p> <p>גם יכוין להמשיך חז"ן בג"ה דת"י לנה"י דפלארף ו"ק ליש"ם עם מוים פנימיים לז' לכלם המלובשים בהם שם מילוי שד"י גי' ש"ר עם חלקי הגרנח"י והמקיפים המלובשים בהם שם ד' אה"ה וד' הויו"ת ונקודותיהם כידוע שם חיות ונשמות וחיות ונשמות לרוחות לנרנח"י לנפש לרוח לנשמה לנשמה לנשמה ודב"ן.</p>	<p>ישראל 217</p>
--	------------------

	<p>219 אֱהִיָּה יְהוָה</p>		<p>218 אֱהִיָּה יְהוָה</p>
<p>יחידה לנרנח"י לרוח לנשמה</p>	<p>חיה לנשמה לרוח לנרנח"י דנה"י לרוח לנשמה</p>	<p>חיה לנרנח"י לרוח לנשמה</p>	<p>חיה לנרנח"י לרוח לנשמה</p>
<p>נשמה לנרנח"י לנח"י לרוח לנשמה</p>	<p>נשמה לנרנח"י לרוח לנשמה</p>	<p>נשמה לנרנח"י לרוח לנשמה</p>	<p>נשמה לנרנח"י לרוח לנשמה</p>

[קו ימין] ונשמות [קו שמאל], וחיות ונשמות דרוחות [צדדי ימין ושמאל של הקו האמצעי] דנרנח"י דנפש [עיבור] דנ"ר [דעיבור ויניקה] דנשמה [פנימיות ז"א שהוא תבונה] דב"ן דמ"ה [קו ימין] ודב"ן [דב"ן - קו שמאל].

עי' ע"ח שער השמות פרק א' שמביא שכל ספירה יש לו שם הו"ה כנגדו עם ניקוד מסוים בנוי על התיקו"ז קנא ע"א. וכל א' בא יחד עם המקיף שלו, ולכן יש לו גם כן אה"ה יחד עם השם הו"ה.

כל שם כאן עם ניקוד היא אורות, והשמות ללא ניקוד הם מוחין (נה"ש לג ע"ג).
²¹⁶ דנ"ר דנשמה היינו דיניקה דתבונה.

²¹⁷ עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: ישראל ר"ל שי"ר א"ל, כי הבינה נקראת שיר, והחכמה נק' א"ל, והת"ת הנקרא ישראל מקבל עתה השפע משניהם.

ועיי"ש דף כב ע"א וז"ל: אל הוא שם יי"א שבהויה דס"ג, והוא בחי' הה"ח דאבא שניתנו ביסוד דאימא. ושי"ר הם הה"ג דאימא עצמה.

ועיי"ש דף כג ע"א וז"ל: ישראל שהוא ז"א איננו צריך לקבל רק מן שי"ר אל, שהם חו"ג דאבא שהם ב' קצוות הראשונים, כי כבר יש לו ו"ק, ולכן יספיק לו במה שיקבל שפע מן ב' קצוות ראשונות. ##* למה לא מוזכר?

עי' שעה"כ כג ע"ג ז"ל: עתה מקבל הז"א מן אבא הארה כדי שיוכל אחר כך להעלות מ"ן, כדוגמת מה שביארנו במלת שמע לצורך נוקביה.

עי' שעה"כ כג ע"ד ז"ל: והנה בזוהר במקומות רבים וגם בפ' ואתחנן אמרו כי ישראל [דשמע ישראל] זה היינו יש"ס, וכבר הודעתין כי כמו שז"א מתחלק לב' פרצופים והם יעקב וישראל, וכו', וגם אבא נחלקת לב' והם אבא ויש"ס. והטעם שנקרא יש"ס הוא משום דאיכא ישראל זוטא והוא הז"א, והנה עתה במלת ישראל מקבל ז"א הנק' ישראל זוטא הארה מן יש"ס פרצוף התחתון דאבא כנז', ולא מכולו אלא מבחי' חסד וגבורה שבו הנק' שי"ר א"ל, שיר משמאלא א"ל מימינא, כנז' בתיקונים (&). וכבר ביארנו לעיל במלת שמע למה נוקביה מקבלת מכל הז"ת דאימא וז"א מן חו"ג דאבא לבד והנה הארת ז"א אינה כהארת נוקביה, והוא מה שנתבאר לעיל שעדיין אנו צריכים להשלים לו מוחין דיניקה שהם שמות אלקים.

²¹⁸ הוא המוזכר בשעה"כ ק"ש (פרק ב' ריש יט ע"ד) מקיף דמצד אמא דקטנות.

הל"מ דצלם הם כחב"ד חג"ת, עי' פרקי הצלם פרק ה', לכן יש שמות כנגד רק כנגד חב"ד חג"ת וללא נה"י.

²¹⁹ כתר דו"ק דתבונה ##*.

קריאת שמע

יהוה

חיה ונשמה לרוח
לנכחתי לרוח
לרוח לנשמה

לנשמה

יהוה

אהיה אהיה
יהוה יהוה

221220

ח"ג.
גי' אל"י מקיפי ל"מ לכלס הגז'
ח"ג

אהיה
אלף הי יוד הי
אלף למד פא הי יוד
יוד ויו דלת הי יוד²²³

ח"ב.
גימ' ש"ר מקיפי חו"ב ולמ"ד
לכלס לתבונה לחח"ן בגי"ה לח"י
דבחב"ד וחג"ת דפרלופ ו"ק דב"ן
למ"ה ודב"ק דב"ק דבינה דז"א.
יכול לסלק האור המתפשט ביסוד
לתבונה ולהעלותו לת"ת לתבונה
ומלטטן היסוד הגז' לאורך הדעת
דז"א

²²²אלף אלף הי אלף
הי יוד אלף הי יוד הי

יכוין להכין ולהזמין את או"א ודעת על ידי שימשיך להם מיה"ז דע"ב דמו"ס דל"א מוחין
דיניקה לאו"א ודעה, דהיינו ע"ב לאבא מחח"ן דמו"ס דל"א מיר"ד דע"ב דל"א, וקס"א לאימא
מה"י דע"ב ומבג"ה דמו"ס דל"א, וע"ב וס"ג לדעת מו"י דע"ב דל"א מדתי דמו"ס. ועד"י
יכוין להמשיך מעתיק לאו"א מוחין דיניקה, ומאח"י דל"ק דעתיק, וכן מזה לזה עד רוס
המעלות, כלי שע"י יהיו מוכנים כל הפרלופים לעלות מ"ן כל א' לפרלופ שלמעלה ממנו כדי
שזווגו כל הפרלופים הגי' במלת אחד להמשיך מוחים דגדלות לפרלופ שלמעלה מהם²²⁴

לדבא. מיר"ד דע"ב דל"א לחח"ן דמו"ס.
²²⁵יהוה אדני²²⁶

²²⁰ כאן אין פנימים דאבא
²²¹ עד כאן הוא אורות ומכאן זה מוחין, ולכן זה ללא ניקוד (נה"ש לג ע"ג). לשאלו@
²²² עי' שעה"כ כא ע"א וז"ל ובק"ש שעל המט' תכוין במלת "ישראל" אל שם אהיה דיודין
ברבועו הנקרא אחוריים, כי כשתקח המלויים בלבד יהיו גי' ת"ק, ופשוטו ומלויו ומלויו דשם
זה, אהיה דיודי"ן, יש בו מ"א אותיות, והנה ת"ק ומ"א הם גי' ישראל.
²²³ עי' הערה 222.

²²⁴ עי' שעה"כ כד ע"א וז"ל: או"א צריכין גם הם אל זווג גבוה ועליון מהם כדי שיקבלו אור
משם בתחילה, הלא הוא הזווג העליון הנעלם והסתום של א"א, ובכח מה שמקבלים מאותו הזווג
יש כח בהם גם הם להזדווג. וכעד"ז הולך סדר המדרגות זו למעלה מזו עד שאין הפה יכולה לדבר
עמוק עמוק מי ימצאנו. וסוד הענין הוא כי הנה זווג החיצוניות של העולמות הנה הוא נמשך
ממוחין דאו"א עצמם בלתי שיקבלו אור עליון, כי כיון שכל המדרגות אשר תחתם נמשך מהן,
פשוט הוא שיש בהם כדי לחיות את כולם.

²²⁵ מיר"ד דע"ב [הו"ה דיודי"ן] דא"א, דחח"ן דמו"ס [דעיקר א"א הוא מו"ס עי' תיקר"ז עו ע"ב].
²²⁶ עי' שעה"כ כא ע"ד ז"ל: ואחר שהמל' והת"ת קבלו השפע הנז' במלת שמע ישראל כנז', אז
עולים בסוד מ"ן, ואז מזדווגים או"א בסוד הדעת המזווגם, וז"ס ה' אלקינו ה', שהם או"א ודעת.
כאן ג"כ רק הכנה לעליית מ"ן ולא עליית מ"ן עצמן, שכן כל עליית מ"ן היא אך ורק באחד.
וכלשון השעה"כ כד ע"א וז"ל: אחרי שקבלו זר"ן הארה מן זווג דחיצוניות שהוא לחיות העולמות
בשמע ישראל כנ"ל, הנה עתה אנו מכינים ומזמנים את או"א שיזדווגו זווג הפנימי בבחי' נשמות
לצורך מוחין דגדלות דז"ן. כי הזווג הזה איננו תדירי, וצריך הוא אל מעשה התחתונים, ולכן ע"י
הזכרת ג' שמות האלו אנו רומזים ומכוונים שיוכנו ויזדמנו לצורך הזווג הזה. והנלע"ד בזה הוא כי
הנה זווג חיצוניות העולמות הוא מישסו"ת, וזווג הפנימיות מן חר"ב, ולכן בשמע ישראל אנו
מכוונים אל ישסו"ת, וג' שמות אלו הם בחו"ב. ודבר זה קבלתי בפ' ממורי ז"ל (ע"ח שער ז"א פרק
ב'), כי המוחין דגדלות דז"א הנקרא עיבור ב' הוא ע"י שנכללים חכמה עם יש"ס ונעשים פרצוף
אחד, ונכללת בינה עם התבונה ונעשים פרצוף אחד, ואז שני פרצופים אלו מזדווגים לצורך
המוחין דגדלות. ועיי"ש עוד וז"ל: והנה ההכנה וההזמנה הזאת הוא סוד גדול. וז"ל שם עוד:
וההכנה היא ענין קבלתם אור עליון מא"א כדי שאח"כ יזדווגו במלת אחד. [זיווג זה נעשה ממילא,
שזה מ"ן דקטנות, והרב אמר שמש"כ בשעה"כ שייך לאחד, ולא ה' אלקינו ה' שהוא רק קטנות].
ועוד שם: ואמנם לפי שזווג א"א נעלם מאד כי הרי אין בחינת נקבה נזכר אצלו בפירוש אלא
בהעלם גדול, וע"כ נעלם זווג א"א במקום הזה ואין אנו מזכירין רק זווג דאו"א לבד. וז"ל עוד:
אחרי אשר נזדמנו והוכנו או"א, אנו מעלים עתה להם את המ"ן כדי לזווגם במלת אחד.

קריאת שמע

	יאהרונהי ²²⁷
	יוד
	אהיה
	יהוה
לחח"ן דלור"א וישסו"ת	יוד הי וין ²²⁸
	הי ²²⁹
יכוין לסלק האור שצפרק תחתון דננח דתבונה ולעלותו לת"ת דילה וע"י כן מנעטן הפרק הא' ללודר חסד דז"א ²³⁰	

אימא מה"י א' דע"ב דל"א דבג"ה דמו"ס	אלהינו ²³¹
	אהיה
	יהוה
	אלף הי יוד הי ²³²
לכג"ה דלור"א וישסו"ת יכוין לסלק האור שצפרק למנעי דננח דתבונה ולעלותו לת"ת דילה ומנעטן הפרק הג' ללודר חכמה דז"א שלמטה מהס ²³³	

ועי' שעה"כ כב ע"ב וז"ל: בתיבת יהוה אלהינו יהוה יכוין שז"א דאצילות לוקח עתה ג' מוחין חב"ד, ויכוין כמו שזו"ן דאצילות עלו בסוד מ"ן אל אימא דאצילות, כן עולם היצירה והעשיה שה"ס זו"ן עלו בסוד מ"ן אל הבריאה וכו' והנה ע"י היצירה והעשיה שעלו בסוד מ"ן בבריאה מזדווגים גם אר"א דבריאה, ונותנים מוחין לזו"ן דבריאה כדוגמא הנעשה באצילות כנז' אצלינו, אבל יצירה ועשיה אינם בעלי זווג כלל כמבואר אצלנו כי אין להם מוחין.

²²⁷ זה אותו כוונה של הוי"ה, עי' שעה"כ דף ג ע"ב וז"ל: הקדמה א' קטנה הנה בכל פעם שאתה מזכיר ומברך ומוציא מפיך שם ההויה בכל מקום תכוין לכלול ביחד הויה אדני לפי כי בכתיבתו הוא הויה ובקריאתו הוא אדני כנודע גם צריך לכוין בכל פעם שתוציא מפיך שם הויה בכל מקום שיהיה הזהר לכוין בזה כי הוא סוד קשר המלכות עם ז"א באופן זה כי הנה כתוב בשם הויה ותכוין כי ג' אותיות יה"ו הוא ז"א וה"א אחרונה שבשם שהיא מלכות תכוין שנעשה שם שלם שהיא שם אדני באופן שתצייר שם הויה בלבך ותכוין בה' אחרונה לשם אדני שהיא הנוק' והיא ה"א אחרונה של ההויה.

²²⁸ עי' שעה"כ כב ע"א וז"ל: ה' אלקינו ה' ה"ס חב"ד, כי ה' הוא הויה דיודין באבא. עי' שעה"כ כב ע"ב וז"ל: כמו שבשמע ישראל ביארנו שאז מקבלין זו"ן הכנה לשיוכלו להזדווג אח"כ בנפילת אפים, כן עד"ז צריכין אר"א לקבל הכנה בתחילה לשיוכלו להזדווג אח"כ במלת אחד כמו שנבאר. ואמנם ההכנה הזו היא שמקבלים ג' הארות בג' תיבות אלו מן א"א כמו שנבאר. ואמנם הנה נודע כי בא"א יש בו הויה אחת הכוללת כל הי"ס שלו, ותכוין שהיא במלוי יודי"ן. והנה בשם הויה הראשון תכוין שהיא דיודי"ן שמקבל עתה אבא מן י' של הויה א"א, ובאלהינו תכוין שהוא אהיה דיודי"ן שמקבלת עתה אימא מן ה' ראשונה של הויה א"א, ובהויה אחרונה תכוין הויה דס"ג והוא בחינת הדעת המזווגן לאר"א המקבל עתה הארה זו מן אות ו' של הויה א"א.

²²⁹ הסבר דברי הרש"ש: חח"ן שזה קו ימין שהוא שייך לאבא, וזה אר"א וישסו"ת כמש"כ בשער ז"א פרק ב' ושעה"כ כא ע"ד שכאן אר"א כוללים ישסו"ת בתיקון.

²³⁰ עי' שעה"כ כה ע"ד וז"ל: "יהוה" הוא פרק תחתון דנצח דאימא לחסד ז"א.

²³¹ עי' הערה 28.

²³² עי' שעה"כ כב ע"א וז"ל: אלקינו ה"ס אהיה דיודין באימא.

²³³ עיי"ש כה ע"ד וז"ל: "אלהינו" הוא פרק האמצעי דנצח לחכמה דז"א, כי בתחילה מתקרב פרק התחתון ואח"כ העליון, והרי נגמר קו ימין.

קריאת שמע

ישסו"ת	234 יהוה אדני	מו"ץ לע"צ דל"א לד"ת"י דח"ס דמו"ס
--------	---------------	-------------------------------------

יאהדונהי

235 אהיה

יהוה

יוד הי ויו הי

יוד הי ואו הי 236

לד"ת"י דל"א וישסו"ת יטוין לסלק האור
שצפרק התחתון להוד לתבונה ולעלותו
לת"ת דילה ומלטטן הפ' הגז' ללודך גבורה
דז"א 237

238 אחד

ו"ק גנ"כ לתבונה

אהיה
יהוה
אהיה
יהוה

אהיה אהיה
יהוה יהוה
אוהויהו
יהוהויהו

240239 אהיה
יהוה
אהיה
יהוה

לזו"ץ א"ת ט"ס דז"א שבו שס מ"ה אלני ד' דנוק' העומדת אחורי ד"ס תנה"י דז"א שבה שס אלני	יאהדונהי
---	----------

למסור עגמו על קידוש ה' ויקבל עליו ד' מיתות
בית דין מד' אותיות הוי"ה מד' אותיות אלני
ליחדם ע"י ד' אותיות אה"ה וע"י עסמ"ב 241

סקילה י א א יוד הי ויו הי
שכיפה ה ד ה יוד הי ואו הי
הג ו נ י יוד הא ואו הא
ותנק ה י ה יוד הה וו

234 עי' הערה 28.

פירוש הרש"ש ##*##.

235 ניקוד המוצא (חולם ליו"ד, צירי לה', וקמץ לו') הוא ניקוד הדעת &.

236 עי' שעה"כ כד ע"א שזה הוי"ה דיו"ן. ועי' שעה"כ כב ע"א וז"ל: ה' הג' הוא הדעת המזווגם אשר הוא מתעורר עתה אל הזווג, ועתה הוא בסוד הויה דמילוי ס"ג, ועדיין אל תחבר שם הויה עם שם אהיה.

עי' שעה"כ כד ע"א וז"ל: הדעת המזווגם לאו"א כנז' בזוהר ובתיקונים, והוא בחי' מזלא עלאה דדיקנא דא"א המזווג לשניהם.

237 עי' שעה"כ כה ע"ד וז"ל: "יהוה" פרק התחתון דהוד דאימא לגבורה דז"א.

238 עי' לעיל הערה 110.

239 כל הטבלה הזאת היא המוחין דו"ק דגדלות המוזכר בשעה"כ ק"ש פרק ב' ריש דף יט ע"ד. ונזכר כו"ק דג"ר שגם הם מוחין. והם חג"ת עם המוחין וכלים, ואחר כך נה"י עם מוחין וכלים. והסיבה שהם ד' פעמים הוא שזה חר"ב חר"ג עי' שעה"כ כא ע"ג וז"ל שנה"י דז"א מאירים בנוקבא בסוד ד' מוחין שבה, אמנם יורדין לה ג"כ בעת יחוד קריאת שמע ד' מוחין ממש מלמעלה מאו"א.

240 כל הטבלה הזאת היא המוחין דו"ק דגדלות המוזכר בשעה"כ ק"ש פרק ב' ריש דף יט ע"ד. 241 עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: ובד' דאח"ד תכוין אל המלכות המתייחדת עם הת"ת הנק' א"ח, ולכן ד' זו היא גדולה להיות עתה למעלה במקום או"א בסוד מ"ן.

ועי' שעה"כ כב ע"ב וז"ל: תכוין בד' דאחד שהיא בלאה ותכוין כי אלו המוחין הם בחינת אור פנימי אל לאה ובחי' אור מקיף אל ז"א, כי לא נכנסו המוחין במצחו

יוד הי ויו הי
 יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי
 יהוה יוד הא ואו הא
 י יה יהו יהוה

ויכין להעלות נרנח"י שלו למין אל הנוק' דז"א לאצילות
 העומדת בזכריאה ולהמשיך לה ייא"י דס"ג לרוחיות מכרת
 וחכמה ואימא והם עולים כמס' אל' בסוד חסד אל' ויכין
 להמתיק זו את הב' פעמים ש"ך ש"ך דיטס דז"ן הגללים
 אח"כ בה שם הז' מלכים דז"ן ועי"ז מתמלא עם אלני שבה
 אלף דלת נון יוד שהא' גי' תרע"א כמספר ב' פעמים ש"ך ש"ך
 וייא"י

גם יכין להעלות נרנח"י שלו עם הנוק' דז"א עם הרפ"ח של
 הז"א ויכין לחבר זז"ן ומתחברת רחל עם לאה יאהדוהי

וזה ע"י שיכין שגם זז"ן מצדדים מצדדיי אר"א שפלו במקום זז"ן ויכין לעורר מין ומ"ד לאר"א ע"י נשמה וזיה שלו ועי"ז ע"ב ס"ג וגם יכין להעלות אר"א למין לאר"א ע"י שגם הם יברכו מצדדיי אחריים לאר"א שפלו במקומם גם יכין להעלות לאר"א למין לעתיק שגם הוא יברך מצדדיי עתיק שפלו במקומו.	
וגם יכין שמעלים מזה לזה עד רוס המעלות וגם יכין להעלות כל הצדדים שבו לע"ב לאר"א ויכין לזווג ע"ב ס"ג לאר"א שגם טעמים דע"ב עם טעמים דס"ג.	
243 יוד הי ויו הי	יו הי ואו הי
244 יאההיהוה	איההיהוה
ומולאים הי"ם דמ"ה ממלח לאר"א מהתקלום הי"ם דב"ן היוצאים מעיני אר"א הטוגעים לצדדיי הנז' ונמשכים המוחים לעתיק ויורדים ומתלבשים בנה"י לעתיק	
245 איההיהוה	ויכין לזווג חב"ד דנה"י לעתיק ולהמשיך מהם הארת טיפות חו"ב דחכמה דז"א לחב"ד דחג"ת לאר"א
איההיהוה	ויכין לזווג החב"ד דחג"ת לאר"א ויכין להמשיך טיפות המוחים דחו"ב דחכמה מעורבת עם אור פנימיות וחיצונית לאר"א למזל העליון

242 ע"י שעה"כ כד ע"ב וז"ל: ודע כי הנה ע"י תפלתנו ומצות שאנו מקיימים לקרא קריאת שמע
 יש כח ותוספת גבורה ברחל לעלות עד מקום ז"א דאצילות מן המקום אשר היא עומדת בו עתה,
 שהוא בהיכל אהבה דבריאה עד ז"א דאצילות. ואח"כ עולים שניהם יחד עד אר"א להעלות להם
 מין. וכו' והנה בזמן הגלות אין כח ברחל לעלות כיון שהיא למטה בהיכל אהבה של עולם הבריאה
 כנז', ולכן אנו צריכין למסור נפשינו על קדוש השם באות ד' דאחד, וצריך לכוין ולקבל עליו ד'
 מיתות ב"ד סקילה שרפה הרג וחנק מן ד' אותיות אדני. ועי"ז ש עוד: יש קצת תיקון במה שנמסור
 נפשינו על קדוש השם בכל לב, כי ע"י כן אפילו אין בנו שום מע"ט והרשענו עד להפליא, הנה ע"י
 מסירת נפשינו להריגה מתכפרים עונותינו כולם, ויש בנו יכולת לעלות עד אימא עלאה וכו' וז"ס
 על קדוש השם שהיא אימא אשר למעלה על ז"א הנק' ה'.

243 ע"י שעה"כ כא ע"א וז"ל: צריך לכוין במלת "אחד" לשלב שם הויה בשם אהיה ביחד, אשר
 הוא סוד חיבור אר"א, ושאח"כ תכוין בהויה דיוד"ן דע"ב אשר היא סוד טיפת הזרע היוצא מאבא
 לאימא, אשר בה כלולים המוחין דז"א ביחד באותה ההויה.

ע"י שעה"כ כא ע"ד וז"ל ואז [אחרי עליית הזו"ן למעלה] יכין שאז מזדווגים אר"א ודעת ואז
 יורד השפע ההוא למטה בת"ת ומל'. @?

ע"י שעה"כ כד ע"ג וז"ל: [ע"כ היתה עליית מין וכעת הוא] ועתה נבאר ענין הזווג במלת אחד.
 הנה אחר שכונת להעלות המין אל אימא עלאה, תכוין לחבר יחד אר"א, ותכוין בסוד יהוה אהיה,
 יהוה באבא ואהיה באימא, ותכוין לשלבם ביחד כזה יאההויה"ה, ועי"כ מזדווגים ונעשים אחד.
 אח"כ תכוין בסוד הורדת טפת הזווג מן אבא אל אימא, ושהטיפה ההיא היא הויה א' ביודין דע"ב
 כנודע, כי הויה דיודין הוא באבא, ולכן גם הטיפה הנמשכת ממנו היא דיודין. וכח זה נמשך אליו מן
 א"א כנז"ל. והנה עדיין הטפה הזו ברדתה ממוח אבא, אין בה ציור, והיא בסוד כללות אחד, ולכן
 תכוין כי אח"כ ברדתה תוך מעוי דאימא אז היא מקבלת הציור ומצטיירת, ונעשים ממנה ד' מוחין
 אל ז"א, שהם חו"ב ודעת כלול מתרוייהו וה"ס חר"ג, ותכוין כי ד' מוחין אלו ה"ס ד' אותיות דהויה
 דיודין הנז', כי מן אות יו"ד נעשית מוח חכמה, ומן אות ה"י נעשה מוח בינה, ומן אות ו"ו נעשה
 מוח החסד, ומן אות ה"י אחרונה נעשית מוח גבורה. והנה עתה אשר הם מוחים גמורים יש להם
 ארבע שמות גמורים.

244 ע"י לעיל הערה 115 וזה המשך - ואז תתחבר ותשלב ב' שמות של הויה ואהיה בזה האופן
 יאההויה"ה. @?

245 זה בידים דא"א ע"י שער כג פרק ו' וז"ל: @@

קריאת שמע

גם יכוין לזווג חג"ת דנה"י דעתיק ולהמשיך טיפות המוחין דחור"ב דבינה דז"א לחג"ת דחג"ת דח"א	איהיהיה
ויכוין לזווג חג"ת דחג"ת דח"א ולהמשיך המוחין דחור"ב דבינה מעורבת עם אור פנימיות וחילוניות דח"א למזל עליון	איהיהיה
גם יכוין לזווג נה"י דנה"י דעתיק ולהמשיך טיפות החור"ג דחור"ב דז"א מעורבת עם אור עצמות דעתיק לנה"י דחג"ת דח"א שהם התרין כתפין.	איהיהיה
ולזווג נה"י דחג"ת דח"א ולהמשיך טיפות המוחין חור"ג דחור"ב דז"א מעורבת עם עצמות אור דח"א ג"כ למשל עליון.	איהיהיה
ויכוין לזווג הב' מזלות נוצר ונקא	יוד אלף הי ויו יוד הי הי
ויכוין להמשיך ד' מוחין דחכמה לחב"ד דאבא וד' מוחין דבינה לחב"ד דאימא.	
גם יכוין שעי"ז ריבוי האורות נסדק היסוד דעתיק ומתגלים כל החור"ג ועי"ז נעשים אבא ויש"ם פרצוף אחד ואימא עם תבונה פרצוף א' ויורדין אור"א עילאין ומתלבשים ביסודות הראשונים	
ויכוין לזווג אור"א דפנימיות דפנימיות בכתר שלהם ובחב"ד שלהם ובז"ת שלהם	
כתר	יאהיהיה
בחב"ד	יאהלוהים
בז"ת	יאהרונהי
זווג פנימי רוחא כרוחא דוא"א אחר הזווג החיצון דגופא בגופא דאור"א	איהיהיה
גם יכוין לעורר מ"ד דאבא עי"ז חיה שלו ועי"ז ע"ב וגם לעורר מ"ן דאימא עי"ז נשמה שלו וסם ס"ג. ומזווגים בנח"י כלים ח"י דפנימיות שלהם	

אבא. **יהוה** **אהיה** אמא

יאהיהיה

מ"ד חיה **יוד הי ויו הי** **יוד הי ואו הי** מ"ן נשמה

<p>ואז נמשכים ד' מוחין דחכמה שבחב"ד דאבא חור"ב ליסודו והחור"ג למלכותו וכן יכוין להמשיך ד' מוחין דבינה שבחב"ד דאימא החור"ב ליסודה והחור"ג למלכותה.</p> <p>ויכוין לזווג יסודות הראשונים דהיינו שאימא מעלה מ"ן שהם החכמות והחסדים שהם מ"ה דב"ן והם חח"ן ודת"י דחסדים לאלם דאימא ונהגם לאבאואבא משפיע מ"ד והם דבינות והגבורות שהם ב"ן דמ"ה והם בנ"ה ודת"י דגבורות דמוחין לאלם דאבא ועי"ז נכלל האלם דאבא ונעשה כולו מחכמות וחסדים שהם מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן ומתלבשים ד' מוחין בנה"י חכמה בנח"א בינה בסהוד חור"ג ביסוד ועד"ז נכללו המוחין לאלם דאימא ונעשה כולו מזינות וגבורות שהם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן ומתלבשים ד' מוחין הגו' בנה"י לילה חכמה בנח"א בינה בזהו דחור"ג ביסודה והם אלם דאחורים דחור"ב דנה"י דאור"א.</p> <p>ואז יכוין להוציא ב' אלמי המוחין דאור"א שבנה"י דיסודות הראשונים וכל אלם כולו מ"ם שבו דכל פרצוף ופרצוף מהפרצופים הנ"ל ויורדים ומתלבשים כל ב' אלמי המוחים דאור"א מהפרצופים הנ"ל באחוריים דכחב"ד דהפרצוף הנ"ל. ומולאים הארת המוחין שלהם ומקיפים מוחן לכחב"ד דפרצוף הנ"ל דיסודות השניים והם מ' דאלם.</p> <p>ויכוין להשאיר שם שורשים המוחין שהם הכחב"ד דב' האלמים דאור"א דהפרצופים הנ"ל והלמשך שארת המוחין שהם הו"ק דב' האלמים הנ"ל ומתלבשים באחוריים דחג"ת דפרצוף הנ"ל דיסודות השניים דפרצוף הנ"ל.</p> <p>ומולאים הארת המוחין שלהם ומקיפים מוחין לחג"ת דפרצוף הנ"ל והם ל' דאלם.</p>	יוד הי ויו הי
--	----------------------

יהוה
יהוה
יהוה
יהוה
יהוה

<p>ויכוין להשאיר שם החג"ת דב' האלמים הגו' ושארת המוחין שהם הגה"י דב' האלמים ולהגשיכה ולהבישה בט"ם חח"ן בנ"ה דת"י לאחוריים דט' פרקין דנה"י דכל פרצוף ופרצוף מהפרצופים הנ"ל דישקודות דהפרצופים הנ"ל ונקראים ל' דאלם והם חסדיות ה"ג.</p> <p>אח"כ יכוין לזווג אור"א דחיוניות דפנימיות בנח"י כלים החיוניים שלהם ולהוציא ולהמשיך ב' אלמי מוחין דאור פנימי דגדלות דאור"א על דרך הג"ק ועתה יכוין להחזיר המוחין שנמשכו בתחבת ישראל שבעלו למ"ן עם הנרנחי לחח"ן בג"ה דת"י דו"ק דכל א' מה' פרצופים דלכלות ה'</p>	איהיהיה
--	----------------

קריאת שמע

פלטופים מ"ה וצ"ן לפנימת ולחכמה וג' פלטופים נה"י והג"ת לכתר דז"א

ו"ק לג"כ לתבונה.

אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה ²⁴⁶
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה
אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה
אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה
אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה ²⁴⁷

מוח בינה לאימא

מוח דעת לאימא

מוח חכמה לאימא.

כל ימין חסדים וכל שמאל גבורות

אלף הי יוד ²⁵⁰	אלף הי וו ²⁴⁹	אלף הי וו הי	יוד הי וין ²⁴⁸
אלף הי יוד	אלף הה וו	אלף הה וו הה	יוד הי ואו
אלף הא יוד	אלף הא וו	אלף הא וו הא	יוד הא ואו
אלף הה יוד	אלף הה ואו	אלף הה ואו הה	יוד הה וו

אֱהִיָּה	אוהויהו	אֱהִיָּה
יְהוָה	יהויהוה	יְהוָה
אֱהִיָּה	אוהויהו	אֱהִיָּה
יְהוָה	יהויהוה	יְהוָה
אֱהִיָּה	אוהויהו	אֱהִיָּה
יְהוָה	יהויהוה	יְהוָה
אֱהִיָּה	אוהויהו	אֱהִיָּה

²⁴⁶ כל הטבלה הזאת היא המוחין דו"ק דגדלות המוזכר בשעה"כ ק"ש פרק ב' ריש דף יט ע"ד.
²⁴⁷ עד כאן הוא אורות, ומכאן ואילך הם מוחין (נה"ש לג ע"ג).
²⁴⁸ עי' שעה"כ כב ע"א וז"ל: @אח"כ תכוין להוריד מ"ד בסוד הויה דע"ב דיודין, ואח"כ תכוין להוריד מן הזווג הזה מוחין אל הז"א, והם ד"פ יה"ו, הראשון במילוי ע"ב והב' במילוי ס"ג והג' במילוי מ"ה והד' במילוי ב"ן ותכוין כי ד' שמות יה"ו הנז' הם גי' מקו"ם שה"ס נ"ז ומ"ח וט"ל ומ"ב והוא חשבון שם הויה בריבועו כזה שעולה מקום יפ"י ק' הפ"ה כ"ה ופ"ו ל"ו הפ"ה כ"ה סך הכל גי' מקום.
ועי' שעה"כ כב ע"ב ז"ל: תכוין גם במלת אחד להמשיך מזווג או"א ד' מוחין לז"א שהם ארבע יה"ו וד' אה"י כסדר מלוי עסמ"ב, ותכוין כי ארבע יה"ו הנז' יוצאין מארבע יודין שיש בהויה דע"ב דיודין דאריך וכו' אלו המוחין הם בחינת וכו' אור מקיף אל ז"א, כי לא נכנסו המוחין במצחו.
עי' שעה"כ כד ע"ד וז"ל: בד' אותיות ההויה יש ד' הויות אחרות, והם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ומתחלקים באופן זה, ע"ב באבא, ס"ג באימא, מ"ה בז"א, ב"ן בנוקביה. והנה גם אלו הד' מוחין דז"א הם עד"ז, כי מוח חכמה כנגד אבא, ומוח בינה כנגד אימא, ומוח חסד כנגד ז"א, ומוח גבורה כנגד נוקביה. כנודע כי תרין עטרין חו"ג הם החסד לז"א והגבורה לנוקביה. ונמצא כי אלו הד' מוחין הם ד' הויות עסמ"ב. אמנם להיותם מוחין מצד אימא אינם הויות גמורות כל אחד מד' אותיות, אבל הם כל הויה משלשה אותיות בסוד יה"ו כנודע, כי יה"ו הוא בבינה שהיא בגי' אהיה, וגם כל אהיה הוא בבינה, ולכן תכוין כי ד' מוחין אלו הם ד' שמות יה"ו במלויין כסדר, ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן.

ועי' לקמן הערה 134.

²⁴⁹ עי' ליעל הערה. **Error! Bookmark not defined.**

²⁵⁰ עי' ליעל הערה. **Error! Bookmark not defined.**

קריאת שמע

יהוה	יהוהויהו	יהוה
מוח בינה לאימא	מוח דעת לאימא כל ימין חסדים ולד שמאל גבורות	מוח חכמה לאימא.
אלף הי יוד ²⁵⁴	אלף הי וו ²⁵³	יוד הי ויו ²⁵²
אלף הי יוד	אלף הה וו	יוד הי ואו
אלף הא יוד	אלף הא וו	יוד הא ואו
אלף הה יוד	אלף הה ואו	יוד הה וו

אח"כ להמשיך ב' כלמים המוחים לז"פ גלגלות לחיזונית לפנימויות לז"א שבהם לחז"ן בנ"ה דתי לחז"ל לחיזונית לפנימויות לז"א וגם להמשיך ב' כלמי ו"ק למוחים לז"מ לז"א ובעמידה מתפשטים המוחין דו"ק לאור פנימי ב"ק לאור פנימי לחז"ב דז"א והחז"ל דלמוחין מקיפים לכחז"ל לז"מ לז"א ומתפשטים דו"ק למוחין מקיפים ב"ק לאור מקיף לז"א לחז"ב

אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה
אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה
אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה
אהיהויהו	אהיהויהו	אהיהויהו	אהיהויהו	אהיהויהו	אהיהויהו	אהיהויהו	אהיהויהו
יהוהויהו	יהוהויהו	יהוהויהו	יהוהויהו	יהוהויהו	יהוהויהו	יהוהויהו	יהוהויהו

מוח חכמה לאבא	מוח חסדים לאבא	מוח גבורה לאבא	מוח בינה לאבא
יוד הי ויו הי ²⁵⁵	אלף הי ויו הי ²⁵⁶	אלף הי ויו	אלף הי יוד הי ²⁵⁷

²⁵¹ עד כאן הוא אורות, ומכאן ואילך הם מוחין (נה"ש לג ע"ג).
²⁵² עי' שעה"כ כב ע"א וז"ל: @אח"כ תכוין להוריד מ"ד בסוד הויה דע"ב דיודין, ואח"כ תכוין להוריד מן הזווג הזה מוחין אל הז"א, והם ד"פ יה"ו, הראשון במילוי ע"ב והב' במילוי ס"ג והג' במילוי מ"ה והד' במילוי ב"ן ותכוין כי ד' שמות יה"ו הנז' הם גי' מקו"ם שה"ס נ"ז ומ"ח וט"ל ומ"ב והוא חשבון שם הויה בריבועו כזה שעולה מקום יפ"י ק' הפ"ה כ"ה ופ"ו ל"ו הפ"ה כ"ה סך הכל גי' מקום.

ועי' שעה"כ כב ע"ב ז"ל: תכוין גם במלת אחד להמשיך מזווג או"א ד' מוחין לז"א שהם ארבע יה"ו וד' אה"י כסדר מלוי עסמ"ב, ותכוין כי ארבע יה"ו הנז' יוצאין מארבע יודין שיש בהויה דע"ב דיודין דאריך וכו' אלו המוחין הם בחינת וכו' אור מקיף אל ז"א, כי לא נכנסו המוחין במצחו.
 עי' שעה"כ כד ע"ד וז"ל: בד' אותיות ההויה יש ד' הויות אחרות, והם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ומתחלקים באופן זה, ע"ב באבא, ס"ג באימא, מ"ה בז"א, ב"ן בנוקביה. והנה גם אלו הד' מוחין דז"א הם עד"ז, כי מוח חכמה כנגד אבא, ומוח בינה כנגד אימא, ומוח חסד כנגד ז"א, ומוח גבורה כנגד נוקביה. כנודע כי תרין עטרין חו"ג הם החסד לז"א והגבורה לנוקביה. ונמצא כי אלו הד' מוחין הם ד' הויות עסמ"ב. אמנם להיותם מוחין מצד אימא אינם הויות גמורות כל אחד מד' אותיות, אבל הם כל הויה משלשה אותיות בסוד יה"ו כנודע, כי יה"ו הוא בבינה שהיא בגי' אהיה, וגם כל אהיה הוא בבינה, ולכן תכוין כי ד' מוחין אלו הם ד' שמות יה"ו במלויין כסדר, ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן.

ועי' לקמן הערה 134.

²⁵³ עי' ליעל הערה. **Error! Bookmark not defined.**

²⁵⁴ עי' ליעל הערה. **Error! Bookmark not defined.**

²⁵⁵ עי' שעה"כ ה ע"ב וז"ל: בז"א יש מוחין מצד אבא ומוחין מצד אימא וכו', והנה המוחין דאבא נק' חכמה ובינ' חסד וגבורה וכן המוחין של אימא נק' ג"כ כך ומהם נמשכים המוחין דז"א וכו' האמנם יש חילוק בין המוחין דאבא למוחין דאימא, כי מוחין דאבא הם כולם בחי' שמות של הויות במילויים, ודאימא הם שמות דאה"י במילויים. וכו' עוד יש חילוק בין חכמה דאבא לבינה דאבא עצמו, והוא כי אמת הוא ששניהם הם הויות וכנז', לפי שלעולם באבא הכל הוא בחי' הויות, אבל הפרש הוא כי חכמה דאבא הוא הויה בד' אותיות, אבל בינה דאבא היא הויה בג' אותיות לבד, והם יה"ו לפי שאע"פ שהוא בחי' אבא עכ"ז היא בינה שבו, ולכן אין בה רק ג' אותיות יה"ו

קריאת שמע

יוד הי ואו הי אֱלֹהֵי הַיּוֹד הַיּוֹד הַי
 יוד הא ואו הא אֱלֹהֵי הָאֵל הָאֵל הָאֵל הָאֵל
 יוד הה וו הה אֱלֹהֵי הַוּוֹ הַוּוֹ הַוּוֹ הַוּוֹ

מוח חכמה לאמנא מוח חכמה לאמנא מוח חכמים לאמנא מוח בינה לאמנא
 יוד הי ויו אֱלֹהֵי הַיּוֹד הַיּוֹד הַיּוֹד הַיּוֹד
 יוד הי ואו אֱלֹהֵי הָאֵל הָאֵל הָאֵל הָאֵל
 יוד הא ואו אֱלֹהֵי הַוּוֹ הַוּוֹ הַוּוֹ הַוּוֹ
 יוד הה וו אֱלֹהֵי הַוּוֹ הַוּוֹ הַוּוֹ הַוּוֹ

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה
 אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה
 אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ
 יְהוָהוּ יְהוָהוּ יְהוָהוּ יְהוָהוּ יְהוָהוּ יְהוָהוּ יְהוָהוּ יְהוָהוּ

יוד הי ויו הי יכּוּן לַמַּסְפֵּר רוֹמֵ"ח בְּאוֹפֵן זָה
 יוד הי ואו הי
 יוד הא ואו הא
 יוד הה וו הה גי' רל"ב

ועם י"ו אותיות להו"ה שוקסם	יהוה יהוה יהוה יהוה
ועם ו' אלהים דקטנות להו"ה גי' רומ"ח	אלהים אלהים אלהים אלהים
גם יכוין להגשק לכתר דלאה ד' אלפין פשוטים דארכע לבושין דד' מוחין דבינה דז"א כל א' כולל מד' לפי שד' דאחד גדולה כד' דלתי"ן	אאאא אאאא

שם

יכוין להאזיכ 258 ברוך מנח"ד ז"א

להורות כי היא בגימ' אה"ה, אלא שאינה רק הו"ה העולה בגי' אה"ה. נמצא כי להיותה מצד אבא היא הו"ה, ולהיותה מצד בינה היא יה"ו העולה כמנין אהיה כנז'.

²⁵⁶ כהמשך הערה 134, עי' שעה"כ ה ע"ג וז"ל: אבל החסדים והגבורות בין אותם דאבא ובין של אימא הם בחי' אחרת והוא שמות אהו"ה הנרמז בפ' א'ת ה'שמים ו'את ה'ארץ כנז' בזוהר בפ' בראשית בכת"י, והחילוק שיש בין אבא לאימא הוא כי אבא הוא שם אהו"ה בין בחסדי' בין בגבורות ואין הפרש ביניהם אלא במציאות מילוי השם, אבל החסדים והגבורות דאימא הם ג' אותיות אה"ו לבד.

²⁵⁷ כהמשך הערה 134, עי' שעה"כ ה ע"ג וז"ל: וחכמה ובינה שבאימא הם על דרך הנז' כי שתיהן בחי' אה"ה אלא שחכמה דאימא היא אהיה, ובינה דאימא היא אה"י.

²⁵⁸ עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד אנו ממשיכין המוחין אל המלכות, וזה סדרן: "ברוך שם כבוד" חב"ד.

וז"ל כב ע"א: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד תכוין להוריד המוחין של לאה. והענין הוא כי הכתר דלאה אינו נעשה רק אחר ביאת המוחין, והוא כי המוחין הם ד' שמות אהיה, והד' אלפין אשר בהם מתעלים ועולים על המוחין ונעשין כתר שלה.

קריאת שמע

לחז"ד ללחא. מחכמה ז"ח 7 לחז"ד 259 אלק הי יוד מצינה ז"ח 7 לחז"ד 259 אלק הי יוד
מחכמה ז"ח 7 לחז"ד 259 אלק הי יוד מצינה ז"ח 7 לחז"ד 259 אלק הי יוד
לחא לחז"ד 259 אלק הי יוד מצינה ז"ח 7 לחז"ד 259 אלק הי יוד

כבוד

אלף הא יוד הא מלעת ז"ח 7 לחז"ג 777
אלף הה יוד לחז"ד 777
הה 260

מלכותו ²⁶¹	יכוין להמשיך לנוק' ב"פ דהוד דבין ז"ח ולכן לא נרמוז בראותיות ה"פ יכוין למלאת ד' אלפיון שכתב לחא
אלף אלף אלף ²⁶²	וְשֵׁאֲרֵית הַעֲקָבִיז אֲרוֹת קַסֵּס ד' הַיִּיָּה דל' אַהֲיָה ב' לְיוֹדֵינָּו וְאֵל

ז"ל: כב ע"ב: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. תכוין לב' בחי', האחת היא לעשות התפשטות כל הפרצוף לאה מאחורי ז"א מחציו ולמעלה, והשנית לתת בחי' מוחין בלבד לרחל באחורי ז"א מחציו ולמטה.

עיי' שעה"כ כה ע"ב ז"ל: ברוך שם כבוד, אחר שנתבאר כי בד' דאחד תכוין אל בחי' הכתר דלאה, תכוין עתה בד' מוחין דלאה עצמן אעפ"י שאינם אלא בסוד הארת עור בלבד כנ"ל. וכבר נתבאר בזוהר (&) כי ברוך רומז אל החכמה, ושם אל הבינה, וכבוד לחז"ג, והוא עצמו הד' מוחין עצמם שאמרנו, יען כי דעת כלול מחז"ג.

²⁵⁹ ז"ל כב ע"ב: ברוך, חכמת לאה, והוא אהיה דיודי"ן, שם בינת לאה, והוא ג"כ אהיה דיודי"ן ²⁶⁰ ז"ל כב ע"ב: כבוד, דעת לאה כלול מחז"ג, והיא אהיה דאלפיון ואהיה דההי"ן.

עיי' שעה"כ כה ע"ב ז"ל: תכוין כי ג' תיבות אלו עולים בגי' ת"ר, והוא כי ד' שמות אהיה, ב' הראשונים במלוי יודין, והג' באלפיון, והד' בההי"ן, הם בגי' תרי"ו. והנה בד' דאחד רמזנו אל הכתר שלה, אל מספר הי"ו, לפי שהיא ד' רבתי, והיא בגי' ד"פ ד', נשארו ת"ר לד' מוחין שלה.

²⁶¹ עיי' שעה"כ כא ע"ד ז"ל: "מלכותו" כתר גלגלתא דרישא דילה [דלאה]. ועיי' כב ע"א ז"ל: ובמלת מלכותו תכוין מלכות ו', שהיא לאה הנקרא מלכות ז"א הנקרא ו'.

ז"ל כב ע"ב: מלכותו, יכוין להמשיך ד' אלפין מן ד' אהיה הנז"ל לעשות ד' מוחין ברחל הנקרא מלכות. גם יכוין להמשיך לה עשרה אהיה פשוטים שהם בגימ' ציק"י שהם לבושי של ה"ח וה"ג כנודע, כי עתה לא יש לרחל רק אלו הלבושים עד אח"כ בעמידה, שלוקחת גם המוחין שבתוכם וימשיכם לשם אלקים שבה מלא ביודי"ן, אשר השם הזה במילואו ומילוי השם והכללות עולה הכל בגימ' קדרה. וז"ס מ"ש רז"ל (&) משל לבת מלך שהריחה ציקי קדרה, והביאו לה בחשאי.

ז"ל סוף כב ע"ב: במלת "מלכותו" תכוין אל רחל שהיא מלכות ו' רומז אל הז"א, כי רחל היא הנוק' העיקרית כנודע. ולזה רמזו רז"ל (&) לבת מלך שהריחה ציקי קדרה, כנודע כי לאה היא דמיון אימא עלאה דאתכסיא, אבל רחל היא בת ממש. ואומרו שהריחה כדמיון המריח מרחוק, כי המוחין הנז' נתעלמו ממנה, כי הרי לז"א עצמו אינם אלא בסוד אור מקיף נעלם, ולכן הצדיקים הנק' עבדיה ע"י שמסרו נפשם על קדוש ה' במלת אחד כנז' (&), יכלו להמשיך אליה הארה בעלמא בחשאי אל המוחין שלה ולא מוחין ממש. וזה נרמז במלת בחשאי, ולכן בתיבת מלכותו צריך להשפיל ראשו מלמעלה למטה להורות שממשיך ומוריד הארה הנז' למטה עד רחל כנז'.

עיי' שעה"כ כה ע"ב ז"ל: גם תכוין עתה ברחל שגם היא נוק' דז"א והיא מלכות האמיתי שהיא הספי' העשירי' שבאצילות, והענין יובן במש"ל כי אעפ"י שעלתה רחל בסוד מ"ן, אין בה כח עתה לקבל המוחין שלה עד ברכת אבות כנ"ל. אמנם עכ"ז מוכרח הוא שיורדת לה עתה איזה הארה מן הזווג הזה של אלו המוחין, אשר באצילות עד היכל אהבה שבבריאה אשר היא עומדת שם, וזו ההארה קראוה רז"ל (&) בלשון ציקי קדרה שהביאו לה עבדיה בחשאי, וה"ס י"פ שם אהיה שהוא בגי' ציקי. והענין הוא כי כבר נכנסו המוחין בז"א ונכנס בו סוד הדעת הנכלל מן הה"ח וה"ג, רק שהיו מבחי' התפשטותם בו"ק, כי הג"ר לא נכנסו עד ברכת אבות כנ"ל. וכבר ידעת כי אלו הה"ח וה"ג כשנכנסים להתלבש ביסוד דאימא הנק' אהיה כנודע, כי כל אהיה הוא באימא, ואז הם לוקחים משם עמהם הארת י"פ אהיה, וכשיוצאים ומתפשטים למטה אע"פ שכבר נגמר יסוד הבינה במקום החזה דז"א, עכ"ז אותם ההארות הם יורדות ומתפשטות עם החז"ג.

והנה עתה רחל אינה יכולה לקבל הארה מן החז"ג עצמן רק מן העשר לבושים שלהם, שהם י"פ אהיה, שהם בגי' ציקי קדרה, ואלו ההארות הם שמביאים לה ישראל עבדיה בחשאי למטה, עד היכל אהבה שבבריאה ע"י תפילתם, וזווגם בחשאי הוא כדי שלא יתאחזו בהם החיצונים, יען לא נגמר פרצופה. ובהיותה בבחי' נקודה חסירה התיקון, יוכלו החיצונים להתאחז בה, וע"כ הביאו לה בחשאי כנ"ל.

²⁶² עיי' שעה"כ כב ע"א: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד תכוין להוריד המוחין של לאה.

קריאת שמע

לאלפי"ן וא' דהאי"ן יכוין להמשיכם ללמה צפקדון לצורך רחל		
הי יוד הי	הי יוד הי	הי יוד הי
הא יוד הא	הא יוד הא	הא יוד הא

יכוין לתקן ו"ק חג"ת ונה"י ללמה ולהמשיך בהם מיולי ד' אלפי"ן שצכתה	<h1 style="margin: 0;">לעולם</h1> 263	
	לף לף לף לף	

והענין הוא כי הכתר דלאה אינו נעשה רק אחר ביאת המוחין, והוא כי המוחין הם ד' שמות אהיה, והד' אלפי"ן אשר בהם מתעלים ועולים על המוחין ונעשין כתר שלה. והנה ד' אלפי"ן במלואם עולים תמ"ד, וה"ס עולת תמיד.

עי' שעה"כ כה ע"ב וז"ל: תכוין לעשות הכתר דלאה כתיקונה, ותכוין כי מלכותו היא נוקבא דז"א הנקרא מלכות כנודע, ותכוין לנעוץ סופו בתחילתו, כי עתה נעשה כתר מלכות בראשה, והם ד' אלפי"ן מן ד' אהיה אשר לקחתם²⁶³ פשוטים בד' דאחד, ועתה במלת מלכותו הם מתמלאין, ואז הם בגי' תמ"ד.

ועי' שם ז"ל: והנה ענין המוחין שלה הם מה שנשאר מד' שמות אהיה הממולאים כנ"ל, כי אחרי אשר לקחה לאה הד' אלפי"ן מהם במלויים, שהם עולים בגי' מדת, נשאר בחי' עק"ב אורות לרחל, לפי שהד' אהיה במלוייהם כנ"ל הם בגי' תר"ו, וכשתסיר מהם מד"ת אורות ללאה ישארו עק"ב אורות לרחל. ואלו העק"ב הם מתפשטים בכל קומת רחל כנודע, כי רחל נק' יראת ה' (&), דכתיב (&) עקב ענוה יראת ה'. ונמצא כי רחל הנקרא יראת ה' היא עקב אל לאה הנק' ענוה, כמבואר אצלינו בשער הפסוקים, בפסוק (&) ותגנוב רחל כו' ע"ש. ונמצא כי במלת מלכותו תכוין לב' כוונות: הא', הוא להמשיך כתר אל לאה. וגם תכוין אחר, כוונה זו אל עק"ב אורות הנמשכין אל רחל, וכ"ז הם הכנה בלבד עד ברכת אבות, אבל מה שנמשך עתה ממש אליה הם עשרה אהיה הנקרא ציק"י קדר"ה.

²⁶³ עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: "לעולם" הם ו"ק דידה. ועי' כב ע"א וז"ל: לעולם ה"ס ו"ק שלה, אשר כבר ידעת כי ו' תחתונות שלה ה"ס שם ס"ג. והנה במלואו ורבעו עולה קס"ו, ועם עשר אותיות הרי קע"ו כמנין לעולם.

וז"ל כב ע"ב: בתיבת לעולם תכוין לעשות כתר אל לאה והוא מאחוריים מלאין מהויה דס"ג העולה קס"ו, ועם י' אותיות רבוע הרי קע"ו כמנין לעולם.

וז"ל כה ע"ג: כאן תחזור לכוין להשלים פרצוף לאה, והם ז"ת שלה, כי כבר נעשה הכתר שלה דרך כלל במלת ד' דאחד, והמוחין שלה נעשו בברוך שם כבוד, ובמלת מלכותו נעשה הכתר שלה לגמרי, ומשם נשארו עק"ב אורות לרחל. ועתה במלת לעולם נעשים ז"ת אל לאה הנק' עולם. ותכוין להמשיך בהם סוד הויה דס"ג דאימא בבחי' אחוריים שלה, לפי שבחי' הפנים שלה לוקח אותם ז"א, ואחוריים לוקחתם לאה, והנה הם בגי' קס"ו ועם י' אותיותיה בגי' קע"ו כמנין לעולם, ואלו נמשכין בר"ק שלה.

<p>לתקן מלכות דלאה וכתר דרחל ולהמשיך לה ד"פ הי"ה פשוטים מעק"ב אורות שגשגו בחב"ד דלאה שלקחה לכתרה</p>	<p>ועד²⁶⁴</p>
<p>ויכין להמשיך מזו"ן לאזילות מבחי' פנימיות דפנימיותו ממוין דו"ק דזו"ן לאזילות מוחים פנימיים שלמים לאו"א דבריאה ועי"ז נזדווגו וימשיכו מוחים פנימיים ומקופים לזו"ן דבריאה</p>	<p>היה היה היה היה</p>

²⁶⁴ עי' שעה"כ כא ע"ד וז"ל: "ועד" מלכות העשירית שבה. ועי' כב ע"י T וז"ל: ועד הוא בחי' היסוד שלה המתחברת עם המלכות שבה. והנה בשם ס"ג הנז' העולה ברבועו ובמלואו קס"ו יש בו ח' יודי"ן, ותכוין כי ו' יודי"ן הראשונים של שם הם עד הת"ת שלה, וזהו ו' של ועד, והי"ד השביעית ביסוד שלה, ושם כלולים כל הז' יודין שהם בגי' ע' של ועד, והי"ד הח' במל' שלה. {לא הבאתי הענין של תמד בדף כא ע"ד וכב ע"א}

וז"ל כב ע"ב: וע"ד, בגי' פ', כמנין ח' יודי"ן שיש באחורי הויה הנז', וח' יודי"ן אלו הם התפשטות שאר פרצוף לאה.

וז"ל כב ע"ג: גם באות ד' של ועד יכוין לגמור פרצוף רחל בפרטות כמו בלאה ממש כי עד עתה כל הכוונ' היתה בלאה כנז' ולכן גם בד' זו של "ועד" יכוין להמשיך ברחל בסוד אור מקיף. עיי"ש כה ע"ג וז"ל: ועד כאן תכון להמשיך המל' של לאה, וזהו "ועד", דתמן ויעודא דכלא כנז' בזוהר (&), ר"ל מקום בית ועד וכניסת כל האורות, ולכן נגמר ומסתיים ג"כ היחוד בד' של ועד כנגד המלכות (של) רחל שנק' ד', כי היא דלה ועניה, אספקלריא דלא נהרא מגרמא. ובמ"א ביארתי יותר באורך כוונת לעולם ועד וע"ש. גם תכוין כי מלת ועד רומזת אל לאה בסיומא שהוא במל' שבה כנז', אשר שם הוא התחלת פרצוף רחל, ולכן עתה אנו מכוונים במלת ועד לתקן ג"כ כתר דרחל ולהכינו מעתה.

ועיי"ש עוד: נודע בפ' עקב ענוה יראת ה', כי כתר דרחל הם העקביים של רגלי לאה, וע"כ אנו מוכרחי' לתקן מעתה כתר דרחל, לפי שעדיין לא נגמרו ליתקן עקבי הרגלים של לאה, אבל שאר הפרצוף של רחל איננו נזכר עתה כלל. והנה כתר דרחל נרמז במלת "ועד", והענין הוא כי אחר אשר במלת "מלכותו", נרמז דרך כללות להכין ולהניח שם עק"ב אורות לצורך רחל, שהם ג' אותיות אחרונות שבכל שם אהיה מן הד' אהיה הנז', אשר הם בגי' עק"ב כנ"ל, והנה כל עקב האורות מתפשטים בכל קומת פרצוף רחל כדוגמת ד' אלפין העולים מד"ת, אשר הם כללות כל פרצוף לאה מראשה עד סופה, אבל הכתר שלה איננו רק הד' אלפין פשוטות, אבל המלויים הם בשאר פרצוף, אלא שלהיות כי הכתר כולל הי"ס שלמטה ממנו לכן אמרנו כי הכתר שלה נרמז במלת מלכותו בסוד מד"ת, אבל עיקרו של דבר אינו אלא שהד' אלפין פשוטות הם בכתר של לאה הנרמז בד' דאחד, והמלויים שלהם הם בשאר פרצוף. וכן הענין ברחל כי ד"פ הי"ה הנשארים מן לאה בכל שם אהיה, ונמצאים ד"פ הי"ה בפשוטם הם בגי' "ועד", והם בחי' הכתר דרחל. אבל במלויים בגי' עק"ב, והם מתפשטים בכל פרצוף רחל הנז', והרי כי גם במלת "ועד", נרמזו בה לאה ורחל. והענין הוא שרומז ברחל שהיא שם אדני, ואם תחבר עמהם י"ו אורות שלוקחת כתר לאה כנ"ל בד' דאחד הרי הם בגי' ועד.